

Лист ученика Основне школе „Руђер Бошковић”

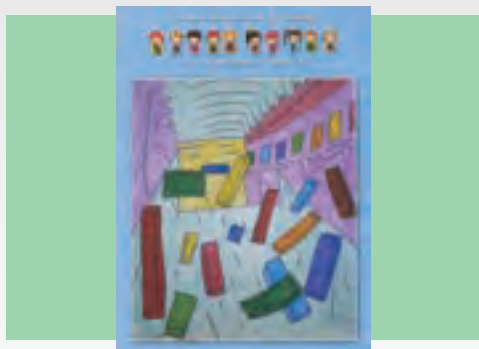

бр. 17 - јун 2014.г - ГОДИНА VIII

Лист ученика Основне школе „Руђер Бошковић” - Број 17

Извршни директор: Миона Живковић

Главни и одговорни уредници: Елла Крмпотић 8/1,
Петар Радојевић 8/2

Ментор главних уредника: Весна Луковић

Уређивачки одбор:

Бранислава Грубишић, Славиша Стошић, Драгана
Бакоч, Марија Кержлин Трифуновић, Весна Затежић
Скендерија, Весна Божовић, Лидија Протић, Дејан
Павловић, Драгана Павлићевић, Данијела Андрејић,
Катарина Баришић, Јелена Дардић, Валентина
Јелешевић, Ева Гравара, Зоран Мишић, Александра
Ивановић, Ева Осречки, Катарина Милошевић,
Маргита Почековац, Ана Ивановић, Сања Вукотић,
Гордана Ђорђевић, Гордана Мишковић

Новинари:

Ана Бабић, Марта Вучићевић, Јована Гавриловић,
Милица Газибара 5/1, Елла Крмпотић, Марија
Милић, Анђела Лолић, Ана Јанковић, Софија
Шашић, Јована Пуповац, Дарко Мартиновић 8/1,
Хусеин Мехинагић, Петар Радојевић 8/2, Маја
Милошевић 7/1, Богдан Томић 6/1

Насловна страна: Марко Ећим 11

Дизајн: www.printandscreen.rs

РУБРИКЕ:

ИНТЕРВЈУ

МУЗИЧКА КУТИЈА

МИ У ПОСЕТИ

ИСТОРИЈСКИ ВРЕМЕПЛОВ

ШИРОМ ОТВОРЕНИХ ОЧИЈУ

СЛАТКА МАТЕМАТИКА

ЈЕЗИКОСЛОВЉЕ

5+ ПЕТ ПЛУС

АРТ

ЕКОЛОШКИ АГЕНТИ

ОКОМ НАУКЕ

PUZZLE

СПОРТОЛИКЕ СТРАНЕ

И ЈОШ ПО НЕШТО

НАШЕ ПЕРО

КАШ МОЗАИК

УПС!

Драги читаоци,

Пред вама је нови број Ћачког кутка. Од прошлог броја у другом формату, са рубрикама које знате, и, свакако, са понеком новином. Овај број је посвећен Великом рату, односно стогодишњици његовој. У свим рубрикама смо се бавили или осврнули, на неки начин, на овај догађај који је битно одредио судбину човечанства, па и нашег народа.

И да напоменемо, хотећи да избегнемо реч хвалимо, да је наш часопис освојио поново 1. место као најбољи основношколски часопис.

у име редакције Весна Луковић

Интервју са доц. др Миром Радојевић

Ако је Први светски рат кључна тема овог броја нашег часописа, природно је да историчар буде интервјуисан. Још природније је било да то буде професорка којој је овај период специјалност. Задовољство нам је што је доц. др Мира Радојевић са нама поделила размишљања о свом одрастању, образовању и љубави према историји.

Како је било Ваше детињство?

Чини ми се, сасвим обично и типично за живот у једном сремском селу. Много смо се играли и били међусобно слични, без великих социјалних разлика и „фирмиране“ гардеробе.

Да ли сте били несташни као дете?

Прилично. Родитељима због тога није било лако, али су ме „извлачиле“ добре оцене.

Јесте ли волели школу?

Јесам. Обожавала сам да идем у школу још од времена када је моја старија сестра постала ђак. Како у комшилику није било девојчица с којима бих се играла, а школа

је била у близини наше куће, бежала сам код сестре у учионицу и седела поред ње. Њеном учитељу је то било забавно, па ми је допуштао да долазим. Захваљујући томе, први разред сам „савладала“ у петој-шестој години. После је све било лако.

Који Вам је био омиљени предмет у школи?

Српски језик, историја и географија, а после и руски језик.

Које особине је поседовао Ваш омиљени наставник?

Нисам имала омиљеног наставника, али ћу по доброти, љубави за ђаке и жељи да нас што више науче увек памтити учитељицу Бранку и наставницу биологије Маријану.

Које сте књиге највише читали кад сте били дете?

Као сасвим мала волела сам књиге Бранка Ћопића, потом Кроз пустињу и прашуму Хенрика Сјенкејевича, Двадесет хиљада под морем Жила Верна, Тома Сојера Марка Твена... Све сам читала по неколико пута. У шестом разреду, необичајено рано, „открила“ сам руску класичну књижевност и тој љубави остала верна до данас.

Да ли сте хтели, и као дете, да budete историчар?

Не, нисам ни знала чиме бих се најрадије бавила. Да студирам историју, одлучила сам тек пред завршетак гимназије.

Како су изгледале Ваше студије на Филозофском факултету?

Озбиљно, дивно и тешко. Много смо учили, полагали предмете које смо слушали по две године, имали много уџбеника и литературе.

Дешавало се да треба прочитати више хиљада страница. Али, предавало нам је неколико професора које је било задовољство слушати и од којих се могло много научити. Већина нас је поштовала и подстицала да што више радимо. Појединци су нам понекад говорили да се, ако будемо наставници и професори, увек сетимо да треба оцењивати оно што ђак зна, а не оно што не зна.

Сећате ли се првог научног рада који сте написали?

Сећам се, а памтим и колико сам се плашила када сам га предавала у штампу, јер сам знала да се оно што је написано и објављено не може поправити.

Које Вам је омиљено дело које сте написали?

Не бих могла да се одлучим, јер у више текстова волим поједине делове. Али, нема ниједног у коме ништа не бих мењала.

Шта издваја Вашу последњу књигу од других?

Моја последња књига је уџбеник за четврти разред гимназије. Ако је ишта издваја од других онда је то жеља да гимназијалцима преко основног текста, историјских извора и низа занимљивости покажем због чега треба учити историју и да су се кроз њу кретали „живи и ненашминкани људи“. Тако ју је барем разумевао песник Растко Петровић,

у чијим сам речима пронашла и разлог за сопствено истраживање прошлости.

Да ли је, по Вашем мишљењу, Гаврило Принцип био родољуб или терориста?

Гаврило Принцип био је патриота, идеалиста, револуционар, млад човек који је свесно жртвовао живот да би подигао глас против туђинске власти и насиља, за слободу свог народа. Жао ми је што га данас многи тумаче другачије.

Да ли је Први светски рат био неизбежан?

С обзиром на планове Немачке да освоји Исток и аустроугарске циљеве на Балкану било је само питање времена када ће избити. Један је савременик написао како је Европа у то време била „магацин испуњен барутом“.

По Вашем мишљењу, ко је највећи јунак Првог светског рата?

Нема највећих јунака, јер је јунаштво немерљиво. Оно се не показује само на бојном пољу, него и у пружању помоћи саборцу, спасавању туђих живота, неговању рањених и болесних, очувању породице... Јунаци су сви они који су у различитим приликама показали храброст, пожртвовање, самилост...

Недавно је у Београду био потомак Франца Фердинанда. Како Ви тумачите ту посету?

За разлику од многих историчара који данас говоре о готово искључивој одговорности Краљевине Србије за избијање Првог светског рата, он је све који су желели да га чују подсетио на немачке и аустроугарске империјалне амбиције и планове.

Да ли постоје прецизни историјски подаци колико Срба је учествовало у Првом светском рату на противничкој страни?

Не постоје. Могу се утврдити приближно, на основу мобилизацијских докумената аустроугарске војске. Нажалост, због недостатка историјских извора веома често имамо проблем са утврђивањем прецизних података о броју учесника рата, погинулима у борби, рањенима, умрлим од разних болести...

Да ли је могуће избећи било који рат?

Знајући колико несреће рат доноси, то су безуспешно покушавали многи разумни и племенити људи. Ако говоримо о Краљевини Србији 1914. године, она то није могла, чак ни да је пристала на велико понижење које јој Аустро-Угарска наменила.

Зашто је историја учитељица живота?

Због тога што се на искуствима из прошлости може много научити. Проблем је у томе колико смо добри ученици. Сваки би народ требало да познаје сопствену историју. Они који је забораве, најчешће немају ни будућност.

Песме настале у Првом светском рату

Сходно догађањима, Срби су током Првог светског рата испевали многе славне песме као што су **„Тамо далеко”, „Креће се лађа француска” и „Марш на Дрину”**.

Ове песме су постале наше државно обележје и препознатљиви симбол патње, али и наде. Оне припадају уметничком правцу који је у то време био актуелан и који се зове импресионизам.

„Тамо далеко” представља познату српску традиционалну песму чије речи пев—а војник на Крфу. Сматра се химном српских војника који се боре за своју земљу. Речи песме говоре о остављеном селу, спаљеној цркви и повлачењу преко Албаније у којој су многи страдали. Написао ју је Ђорђе Маринковић.

Иако тада симбол борбе за своју земљу, у време постојања Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), песма је била забрањена уз образложење да је **„националистичка”**.

Никола Тесла је по личној жељи сахрањен уз пратњу ове песме.

„Марш на Дрину” је компоновао **Станисав Бинички** у оригиналу као инструменталну композицију. Дело је настало почетком Првог светског рата у част победе српске војске над аустроугарском војском на Церу и команданта Гвозденог пука Миливоја Стојановића.

Године 1964. композиција добија и текст који је написао Милоје Поповић Каваја поводом педесетогодишњице од Церске битке.

Као и све поменуте песме и ова је доживела многе обраде (Царевац, Вива вокс и многи други страни извођачи).

Станисав Бинички

„Креће се лађа Француска“ је позната песма са Солунског фронта. Настала је у Микри 1917. г. Символ је српско-француског пријатељства.

Аутор текста песме је пешадијки пуковник Бранислав Милосављевић.

Изворни наслов песме је „Изгнаници“. Песму под овим називом је први пут објавио у збирци „Мач и лира“ из 1922. године.

„Марш на Дрину“ је компоновао **Станисав Бинички** у оригиналу као инструменталну композицију. Дело је настало почетком Првог светског рата у част победе српске војске над аустроугарском војском на Церу и команданта Гвозденог пука Миливоја Стојановића.

Године 1964. композиција добија и текст који је написао Милоје Поповић Каваја поводом педесетогодишњице од Церске битке.

Као и све поменуте песме и ова је доживела многе обраде (Царевац, Вива вокс и многи други страни извођачи).

Занимљивости у вези са песмом „Марш на Дрину“:

- Године 1961. Иво Андрић је понео грамофонску плочу са овом композицијом, која је, по његовој жељи, пуштена приликом доделе Нобелове награде.
- Изведен је на Бечком новогодишњем концерту 1987. године.
- Направљен је и филм са насловом ове песме.
- Године 2013. у Уједињеним нацијама „Марш на Дрину“ је извела вокална група Вива вокс и тиме узбуркала јавност.

И на крају, не треба заборавити, да су све ове песме део српског националног блага, а не само оде херојству и слободи. Оне су сведоци догађања времена у коме су настале, али су својим квалитетом и поруком наставиле живот и у савременом свету.

Аника Вучићевић 8/2

Марш на Дрину

У бој крените, јунаци, сви
Крен'те и не жал'те живот свој
Цер нек види строј, Цер нек чује бој
А река Дрина
Славу, храброст и јуначку руку оца, сина.

Пој, пој, Дрино водо хладна ти,
Причај, памти кад су падали
Памти храбри строј
Који је пун огња силне снаге
Протерао туђина са реке наше драге.

Пој, пој Дрино, причај роду ми
Како смо се храбро борили
Певао је строј, војев'о се бој крај хладне воде
Крв је текла, крв је лила Дрином због
слободе.

Милоје Поповић Каваја

Тамо далеко

Тамо далеко, далеко од мора
Тамо је село моје, тамо је Србија.
Тамо је село моје, тамо је Србија.
О зар је морала доћ, та тужна несрећна ноћ
Када си, драгане мој, отиш'о у крвав бој?
Тамо далеко, где цвета лимун пут,
Тамо је српској војсци једини био пут,
Тамо је српској војсци једини био пут.
О зар је морала доћ, та тужна несрећна ноћ,
Када си, драгане мој, отиш'о у крвави бој?

Тамо далеко где цвета бели крин,
Тамо су животе дали и отац и његов син,
Тамо су животе дали и отац и његов син.
О зар је морала доћ, та тужна несрећна ноћ,
Када си, драгане мој, отиш'о у крвави бој?

Ђорђе Маринковић

Креће се лађа француска

Креће се лађа француска,
Са пристаништа солунска,
Транспорт се креће, Срба ди,
Ратници, браћа рањени.
Силно је мора дубоко,
Дубоко плаво широко,
Крају се не да видети,
Не могу мисли поднети.
Долазим тужан, болестан,
Помислим, Боже, нисам сам,
И моја браћа путују
И са мном заједно тугују.
Сваки се Србин молио,
У рову славу славио,
Сви моле Светог Николу,
Његову силу на мору.

Бранислав Милосављевић

ТРУБА

Труба је највиши лимени дувачки инструмент са кружно савијеном цеви која има левкасти завршетак (отвор). На врху цеви налази се усник, а на самој цеви механизам са три вентила. Труба има оштар, светао и продоран тон.

У својој веома дугој историји, још од античког доба, коришћена је за војничке сигнале и свечане фанfare, па је то оставило битан траг на њеном основном карактеру и типичним начинима употребе у музици. Тек изум и примена вентила и механизма, почетком 19. века, омогућила је слободно и лако извођење свих тонова и битно унапредила извођачку технику.

Ипак, труба је и изражајни мелодијски инструмент, а захваљујући усавршеном механизму вентила и у извођачкој техници достиже завидан виртуозитет, који се посебно истиче у џез музици.

Осим у забавној и џез музици, труба је временом постала популарна и у нашој народној музици што свакако сведочи и Сабор трубача у Гучи.

Алексеј
Радичевић 8/1

НА КОПАОНИКУ

Од 13. до 19. маја ученици трећег и четвртог разреда боравили су у Брзећу на Копеонику у оквиру реализације традиционалне наставе у природи.

Осим богатог спортског и забавног програма, деца су имала прилику да се непосредно упознају са природним лепотама планине, начином живота људи у Брзећу и околини, да виде извор реке Топлице, да сазнају како ради воденица на планинском потоку и да од локалних становника чују занимљивости из историје краја.

Игра, дружење, надметања и добро расположење допринело је да време проведено заједно остане у сећању као једно лепо искуство.

Ученици 3/1

НА ДИВЧИБАРАМА

У периоду од 13. до 19.5. за ученике 1. и 2. разреда одржана је рекреативна настава на планини Маљен.

Веме је покушало да поремети план рекреативне наставе, али нисмо се дали, ученици су били активни, срећни, задовољни... Деца су се такмичила, гледала позоришне представе, филмове, учествовала у планираним вечерњим активностима у дискотеци, али нису заборавили ни школу и учење.

Чим су временски услови допустили, изашли смо напоље и уживали у дивчибарским лепотама маја. Шетали смо, возили се возићем, посматрали Србију са врха Краљев сто и дивили се њеној лепоти.

КИША

„Кишу“ је написала Јелена Поповић. То је комад за децу са играњем и певањем у три чина. Порука ове представе је да није срећа бити затрпан најскупљом одећом, свим слаткишима овог света, играчкама најновије генерације. Или најстарије, ако којим случајем баш то пожелимо. Срећа је имати око себе праве пријатеље. Ова представа настаје из наше жеље да будемо Киша. Свој деци. И малој, и великој, и оној без проблема, и оној која имају проблеме да одрасту, да се развију, да се изразе. Њима је Киша најпотребнија. Представа траје 80 минута. За узрасте од 8 до 12 година. Ценографија је направио МАДА студио. Организатор је Јован Савић. Лутку су правили Зорана Милошаковић и Весна Балаћ. Глумци су Киша (Мина Ненадовић, Маја Јовановић), Тома (Вељко Кнежевић, Данило Миловановић), Гања (Андријана Оливерић), Манус (Милорад Мандић Манда), Томина мама (Јелена Тркуља), Томин тата (Владан Дујовић).

Заједнички (ис)корак у позоришта за одрасле (и децу)

У Народном позоришту

Похваљујемо новину у културном миљеу наше школе. Од ове године наши седмаци и осмаци посећују, са својим професорима, позоришне представе у вечерњим терминима.

Седмаци су били дивна и права позоришна публика 16.3.2014. год. У Народном позоришту сусрели су се са великим драмским писцем Стеријом и одгледали комад „Покондирена тиква“. Упознали су се они са Јованом Стеријом Поповићем раније, припремили су се за ово дело у септембру боравећи у његовом родном Вршцу на петодневној екскурзији и обрађујући ово дело на часовима српског језика. Међутим, прави доживљај им је био гледање ове комедије. Уживали су у сведеној сценографији, занимљивим костимима и упечатљивом тумачењу ликова Феме, Митра, Евице... За њих је велики утисак оставио и боравак у националном театру.

Маја Милошевић 7/1

У Југословенском драмском позоришту

Осмаци су, после вишегодишњег читалачког искуства у којем је као драмски писац Бранислав Нушић био присутан, имали прилике да овог писца упознају и у позоришту. У четвртак, 27.3.2014. год., гледали су

представу „Сумњиво лице“. Јеротије Пантић, Анђа, Марица, Ђока, Алекса Жунић били су упечатљиви, убедљиви и бескрајно духовити. Смејали су им се, и кад се њихов карактер поклапао са читалачким искуством, и кад је био оригинална другачија визија редитеља Јагоша Марковића. Редитељ и глумци радећи представу, прижељкују овакву публику, ону за коју су време и околности стварног света потпуно скрајнуте. Постојала је само магија изговореног, одглумљеног, стварнијег од свега стварног. И потреба да се све то подели сутрадан са наставницима и малобројним другарима који нису погледали представу.

Иначе, ова представа је играна на Дан позоришта, светски празник. Глумац Драган Мићановић прочитао је поруку драмског јужноафричког писца Брета Бејлија која наглашава снагу уметности.

Елла Крмпотић 8/1

РАЗНО

У Америчком кутку

Дружење са ведрим и предусретљивим девојкама из Америчког кутка се наставља.

Група ученика четвртог разреда посетила је Кутак средином априла. Ученици 4/2 су се ближе упознали са радом ове институције (једина библиотека у нашем граду у којој се могу позајмити и читати књиге и часописи на енглеском језику, место где се преко викенда и распуста одржавају различите креативне радионице отворене за све „велике и мале“, организују такмичења, пројекције филмова, предавања и сл).

Такође смо уживали у друштвеним играма које су за нас припремиле наше другарице Сандра и Јелена. Guess Who?, Jenga, Taboo, Hangman, успели су да „разбију трему“ и код оних најстидљивијих међу нама. Због тога ћемо се и у будуће трудити да оваквих дружења буде што више.

Марија Милић 8/1

Посета изложби „Црно и бело – прича о чоколади“

Ученици 3. и 4. разреда посетили су 21.3.2014.г. изложбу „Црно и бело прича о чоколади“ у Природњачком музеју, односно његовој Галерији на Калемегдану.

На изложби су сазнали где је пронађена најстарија чоколада на свету, како је изгледала чоколада Маја и Астека и коју је улогу имала у животу средњеамеричких народа, али и како је кроз историју, различите цивилизације и древне културе, уз помоћ индустријског развоја и комерцијалних захтева настајала савремена чоколада у којој данас свакодневно уживају милиони људи.

Такође, сазнали су шта је праслина, а шта пралина, када је и ко водио чоколадни рат, где се налази Академија чоколаде и где постоји чоколадно ропство и још многе друге занимљиве чињенице...

Елла Крмпотић 8/1

Вода у срцу науке

Научно-едукативну изложбу „Вода у срцу науке“, постављену у Француском институту у Београду, посетили су у среду 4. децембра ученици биолошке секције.

Поставка треба да допринесе бољем разумевању суштинске улоге научног истраживања за одрживо управљање водама, пошто је вода виталан и основни природни ресурс за даљи развој.

Изложбу „Вода у срцу науке“ реализовали су Француски институт за истраживање развоја и Центар научне и техничке културе уз подршку Француског института у Паризу.

Марија Милић 8/1

Шума знања

После изложбе робота, интерактивних математичких експоната, последњих ЦЕРН-ових достигнућа, десет отворених питања науке и бројних других научнопопуларних тема, Центар за промоцију науке ове зиме у Београду, у оквиру изложбе „Шума знања“, организовао је интерактивне радионице за децу школског узраста.

На радионици „Учимо о природи“ били су ученици четвртог разреда наше школе 4. 12.2013.г. Кроз различите активности ђаци су се упознали са грађом биљке, употребом биља у свакодневном животу, научили су да препознају врсте дрвећа, гледали су кроз микроскоп.

Јована Гавриловић 5/1

Фестивал науке

Ученици наше школе посетили су 5.12.2013.г. највећи регионални Фестивал науке одржан седми пут у Београду и даље са јасном сврхом – да представи, објасни и промовише науку

подједнако блиско и јасно свима, без обзира на године и образовање.

Под слоганом „Суперхероји науке“ Фестивал афирмише познате и промовише неафирмисане научнике са домаћих и страних простора. Подстиче интересовање за науку врло једноставном демонстрацијом чињенице колико је она интересантна.

Петар Радојевић 8/2

Превентивне радионице за ученике 2. и 3. разреда

У оквиру превентивног васпитног рада под називом „Здрав став“, са ученицима 2. и 3. разреда раде се и радионице на тему „Свако осећање је део мене“ и „И ја умем да решим проблем“. Радионице су реализовале педагози Душанка Драгосав и Ана Мишић у сарадњи са психологом Данијелом Андрејић. Радионице су остварене у новембру и децембру 2013 године. Предмет интересовања биле су емоције са циљем да се деци представи шта подразумева вербално и невербално испољавање истих, да им приближе чињеницу да је свако осећање део њих и да науче технике које ће им помоћи да конструктивно испоље емоције, а да не повреду себе, а ни друге. Овај програм је значајан због тога што се осећања обрађују на један потпуно нов начин, прилагођен заједничком раду групе у радионици, посредством занимљивих, измишљених и истинитих прича које су блиске деци, њиховим животним садржајима и узрасту.

Елла Крмпотић 8/1

Стоп насиљу

Поводом обележавања Дана људских права, ученици млађих разреда били су у Дому омладине Београда 10.12.2013.г.

Том приликом гледали су представу ангажованог позоришта „Стоп насиљу“, учествовали у турниру друштвене игре човече, не љути се, а потом уживали у мађионичарским триковима.

Општи циљ СТОП кампање је скретање пажње јавности на пораст насиља међу младима.

Марта Вучићевић, Ана Бабић 5/1

Здравствена едукација

Ученици 8. разреда су 10.12.2013.г. имали предавање о полно преносивим болестима које је одржано у нашој школи. Лекарка из Дома здравља „Др Сима Милошевић“ нашим ученицима је представила једну презентацију у којој је објаснила узроке полно преносивих болести. Такође, ђаци су гледали су филм о ХИВ-у и сиди. Имали су и време да поставе своја питања на која им је лекарка одговарала. Ово предање организовано је поводом 1. децембра, Дана борбе против сиде.

Анђела Лолић 8/1

Бели двор

У среду, 11.12.2013.г., имали смо прилику да посетимо Бели двор и да са водичем обиђемо његове просторије. Ова посета је део хуманитарно-едукативне активности Фондације принцезе Катарине за децу без родитељског старања. Наши ученици са својим родитељима су се у великом броју одазвали акцији и прикупили поклоне у виду гардеробе, играчака, књига и слаткиша који ће бити донирани деци без родитељског старања на новогодишњем пријему на Двору.

Ана Јанковић 8/1

Доручак са звездама

Чланови Руђер радио-редакције посетили су Радио С 26.12.2013.г.

Присуствовали су програму Доручак са звездама чији гост је била певачица Јелена Томашевић.

Наши ученици приредили су изненађење гошћи отпевавши јој једну њену песму на одушевљење свих присутних, а потом су и урадили кратак интервју.

Осим тога упознали су се радом продукције, програма уживо и били одушевљени непосредношћу и пријатошћу свих запослених.

Софија Шашћ 8/1

Ноћ у Мерлиновом замку

Ученици наше школе првог и другог разреда, били су 6. 2. 2014. г. у Малом позоришту „Душко Радовић“ на представи Ноћ у Мерлиновом замку.

Представа је о чаробњаку Мерлину, најмоћнијем чаробњаку међу вилама и вилењацима који доводи злу вештицу на суђење, а за сведоке позива јунаке из популарних цртаних филмова Волта Дизнија (Малу Сирену, Звер, Ивицу и Марицу, Духа из Аладинове лампе, Успавану лепотицу, Круелу Де Вил). Ови популарни јунаци заједно са децом (публиком), одлучују на који начин ће вештици бити пресуђено.

Представа обилује визуелним ефектима, сонговима, плесним нумерама.

Маја Милошевић 7/1

Монтевидео 2

У понедељак, 3. фебруара 2014. г., најуспешнији ученици на тестовима систематизације, од четвртог до осмог разреда, посетили су биоскоп „Роду“.

Уживали су у најновијем домаћем филму Монтевидео 2.

Маја Милошевић 7/1

Компанија Имлек организовала је 11.4.2014.г., школски час на фарми Global sid у Чуругу. Ученицима одељења 3/1 је кроз игру и забаву представљена органска производња млека на тој јединственој фарми у Србији.

За добру атмосферу и дружење с кравлицама, али и пажљиво праћење наставе били су задужени глумац Светислав Гонцић, незаобилазни Аћим.

Милица Газибара 5/1

ФИЛМСКА НЕДЕЉА

Ученици 5. и 6. разреда наше школе уживали су у филмовима у Сали конференцијског центра „Данас“ у Хајату. Погледали су један од најпознатијих Дизнијевих играних филмова „План игре“. Сви филмови су на енглеском језику, па су ђаци поред добре забаве имали прилику и да вежбају страни језик.

Марта Вучићевић 5/1

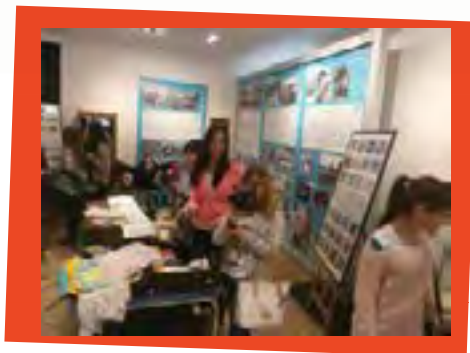

Изложба „Живео живот“

Ученици 7. и 8. разреда супосетили 20.2.2014.г. изложбу „Живео живот“ у Кнез Михајловој 14, згради некадашње Електротехне.

Изложба обухвата период 60-их и 70-их година у некадашњој држави СФРЈ. Поставка је мултимедијална и интерактивна, конципирана тако да омогући посетиоцу да доживи овај период свим чулима путем аутентичних експоната, сценографија, инсталација, аудио, видео и 3Д пројекција. Основна идеја је да посетилац осети овај период свим својим чулима – да седне у аутентична возила тог периода и проба виршле из црвеног киоска; седне у некадашњу школску учионицу и стави пионирску мараму; обуче униформу радника тог времена, а на свој врат стави пино силвестре колоњску воду – ултимативни мирис сваког мушкарца 70-их година.

Ана Јанковић 8/1

Астронаути

Ученици трећег и четвртог разреда гледали су 20.02.2014.г представу „Астронаути“ у Дечијем културном центру у режији Ање Суше, а по тексту шведске ауторке Еме Брострем. Јунак приче је Мајкл Колинс, астронаут који је 1969. године допутовао на Месец, али није изашао на његову површину јер је морао да остане у лунарном модулу. „Астронаути“ су делом и музичка представа, рађена у духу савремених представа за децу и младе.

Ана Бабић, Јована Гавриловић 5/1

како је то изгледало, погледајте на нашим фотографијама.

Богдан Томић 6/1

Посета Основној школи „Угрин Бранковић“ у селу Нересница

У среду, 26. фебруара, у наставку акције „Поклони књигу обрадуј село“, посетили смо издвојено одељење Основне школе „Угрин Бранковић“ у селу Нересница (Кучево) у источној Србији. Књига, лепа реч и понеки скривени погледи били су довољни да стекнемо нове пријатеље. Пријатеље за цео живот.

Захваљујемо нашим домаћинима на срдачном дочеку. Наши покушаји да створимо неки сигурнији свет, тек почињу. До нове победе, до нових пријатеља који нас нестрпљиво чекају.

Маја Милошевић 7/1

Изложба лутака и креативна радионица

У Дечијем културном центру Београд ученици 3. разреда посетили су 24.02.2014.г. изложбу из области позоришне уметности, под називом „СВЕТОВИ И ЈУНАЦИ – СРПСКО ПОЗОРИШНО СТВАРАЛАШТВО ЗА ДЕЦУ“. Изложене лутке, костими, скице, фотографије и реквизити сведоче о луткарским и драмским инсценацијама инспирисаним књижевношћу за децу, бајкама и фолклорним наслеђем целог света, а дела су уметника из Србије, региона и шире.

Након обиласка изложбе, наши ученици су учествовали у креативној радионици прављења лутака, коју воде глумица, луткар и театролог Маријана Петровић и Биљана Стаменковић из Атељеа за примењену уметност ДКЦБ. Колико су били успешни и

Сајам туризма

Група ученика од 5. до 8. разреда посетила је у четвртак, 27.3. Сајам туризма. Обишли су штандове са презентацијама туристичких дестинација и прикупили много материјала за будуће пројекте.

Марија Милић 8/1

На Фесту

У четвртак, 6.3.2014.г. ученици седмог и осмог разреда гледали су филм „Лепотица и звер“ у оквиру традиционалне београдске манифестације Фест. Овај филм је остварење француског редитеља Кристофа Ганса, заснованог на екранизацији познате бајке о лепотици и звери. Ово је дело је бајка и за децу и за одрасле, јер се испод главног слоја љубави девојке и звери и бајковитог завршетка где љубав побеђује крије прича о моралу и (не)битности материјалног у животу. Оно што овај филм посебно одликује јесте сјајна графика и фантастични специјални ефекти којим се заиста стиче утисак да се сам гледалац налази унутар филмског платна.

Анђела Лолић 8/1

Гаврило Принцип

Свакодневно се, не само у научним, већ и у политичким круговима, воде расправе да ли је Гаврило Принцип био херој или терориста. У тим расправама иде се толико далеко да га неки сматрају одговорним за избијање до тада највећег рата у историји. Оно што се за њега са сигурношћу може рећи је да је у питању био млади идеалиста, испуњен националним набојем карактеристичним за његово време до те мере пожртвован да је за своје идеје био спреман да положи живот не размишљајући о последицама свог чињења. Гаврило Принцип, син поштара, рођен је 13. јула 1894. године у месту Обљај код Босанског Грахова. О настанку његовог презимена постоји следећа теорија: почетком 19. века, кад су се преселили у Обљај, добили су презиме Принцип по Тодору који је био силовит, плаховит и виђен човек. А такав Тодор је, у раскошној народној ношњи и на белом коњу, долазио у Книн. Стога га назваше „босански принц“ или „принц од Босне“. И тако надимак постаде презиме. Мушки чланови породице Принцип су учествовали у устанку у Босни против турске власти 1875-1878. године. Деда Гаврила Принципа старина Јово био је у Главном штабу у Црним Поточима, заједно са братом

Тодом. И отац Гаврила Принципа, Петар - Перо учествовао је у Црнопоточкој буни.

Гаврило је био једно од деветоро деце, од којих је шесторо умрло у детињству. Његово здравље је од најранијег детињства било проблематично, патио је од туберкулозе. Растао је уз пажњу своје мајке Марије. Био је ситан, ђутљив и благе нарави. Увече је, уз луцерку, читао сељацима народне јуначке песме. Сељаци су се чудили колико чита и говорили да ће нешто од њега бити. Гаврило је, једне године, са оцем био на далматинском Косову на традиционалној прослави Видовдана, најзначајнијег српског празника. Кад је Гаврило завршио основну школу у Грахову, брат Јово је јавио оцу из Сарајева да школа прима ђаке уз бесплатан стан и храну. Убрзо је и Гаврило пошао у Сарајево. У Сарајеву је похађао Трговачку школу, а потом гимназију. Гаврило Принцип је учествовао на студентским и ђачким демонстрацијама у Сарајеву против мађарског насиља у Хрватској. Међу лакше повређенима од полицијског коњичког напада на демонстранте био је и Гаврило, чију је одећу раздерала полицијска сабља. Принцип је, након тога, још истрајније апеловао да се други ученици придруже демонстрацијама. Наводно је приликом организовања протестних демонстрација ђака у Сарајеву Принцип ишао од разреда до разреда и претио металним боксером свима који су се колебали да дођу на нове демонстрације. Идућег дана су организоване демонстрације у знак солидарности са тешко рањеним другом и опет је у првим редовима стајао Гаврило Принцип. За време Првог балканског рата пријавио се у Српску војску као добровољац, али је одбијен због болести и ниског раста.

Из шестог разреда гимназије Гаврило је искључен из школе због везе са једном антиаустријском организацијом, па се стога у мају 1912.г. преселио у Београд где је наставио школовање и ступио у везу са организацијом Уједињење или смрт,

познатијом као Црна рука, основаном 22. маја 1911.г. са циљем уједињења свих Словена на Балкану у једну државу. Наредне две године већину свог времена проводио је са другим националистима у планирању уједињења БиХ и Србије . У Београду је Гаврило становао са Трифком Грабежом и Владетом Билбијом и учио седми разред гимназије. Излазили су у кафане „Жиров венац“ и „Златна моруна“, где су дуго разговарали са својим истомишљеницима о политици . Тако је једног дана, марта месеца 1914. године, прочитао у новинама да ће у Босну доћи аустријски престолонаследник Франц Фердинанд. О томе је причао са својим пријатељем Недељком Чабриновић.

Када је објављено да ће надвојвода Франц Фердинанд наследити престо Аустро – Угарске, те да ће посетити Сарајево у јуну 1914.г. Драгутин Димитријевић, шеф обавештајне службе у српској војсци и вођа Црне руке, послао је три човека - Гаврила Принципа, Трифка Грабежа и Недељка Чабриновића у Сарајево да изврше атентат. Сваком је дао пиштољ, две бомбе и малу количину цијанида. Наиме, било им је наређено да изврше самоубиство након што надвојвода буде убијен јер је Драгутину Димитријевићу било од изузетне важности да нико не преживи како би тиме елиминисао сваку могућност да признају да је он организовао убиство. Гаврило Принцип и Трифко Грабеж су патили од туберкулозе и били су свесни како неће још дуго живети, те су зато били вољни да дају свој живот за свој политички циљ. По доласку у Сарајево, четири недеље пре атентата, завереници су се придружили осталим учесницима завере: Мухамеду Мехмедбашићу, Данилу Илићу, Васи Чубриловићу, Цветку Поповићу, Мишку Јовановићу и Вељку Чубриловићу.

У суботу 28. јуна 1914. Франц Фердинанд и Софија Хотек возом су стигли у Сарајево, на железничку станицу у 9:30. Генерал Оскар Поћорек, гувернер провинције Босне и Херцеговине чекао их је на станици како

би их одвео на пријем у Градску већницу. У првом аутомобилу возили су се Фехрим Ђурчић, сарајевски градоначелник и др Герде, начелник полиције. Франц Фердинанд и Софија Хотек били су у другом аутомобилу с Оскаром Поћорек и грофом вон Харах. Кров аутомобила био је спуштен како би окупљена гомила имала што бољи поглед на угледне госте. Неколико припадника Младе Босне чекало је дуж руте којом ће проћи Франц Фердинанд. Свакоме од њих било је наређено да убије Франца Фердинанда када дође до места где се налазе.

Први завереник Мухамед Мехмедбашић, који је стајао испред зграде Аустро- мађарске банке, није пуцао када је наишло возило. Касније је на суђењу изјавио како је испред њега стајао полицајац, те се бојао да ће га ухапсити пре него што отвори ватру. Наредни атентатор је био Недељко Чабриновић. Око 10:15 бацио је бомбу на надвојдино возило. Међутим, Франц Фердинанд је успео да одгурне бомбу са ивице аутомобила те је бомба експлодирала испод точкова наредног аутомобила. Тада су озбиљно рањене две особе које су се налазиле у аутомобилу иза војводиног - Ерик вон Мерици и гроф Бос - Валдек. Шрапнели бомбе погодили су и десетак проматрача. Након што је бацио бомбу, Чабриновић је прогутао цијанид и скочио у реку Миљацку. Ипак, четири човека су га следила (међу којима и два детектива) и успели су да га ухвате. Отров није деловао, па је одведен у полицијску станицу. Возач Фрање Фердинанда Франц Урбан, након покушаја атентата, провезао је веома брзо поред осталих завереника, тако да они и нису покушавали да нападну надвојводу. Према другој верзији догађаја завереници су, чувши експлозију, мислили да је циљ постигнут и отишли су у оближњу кафану да прославе успех. .

Након званичног примања у Градској већници, надвојвода се интересовао за особе рањене у атентату. Када су му рекли да се још налазе у болници, инсистирао је да

их посети. Припадник надвојводине свите барон Морсеј рекао је надвојводи како би то могло бити опасно, али је Оскар Поћорек (који је био одговоран за безбедност краљевског пара) одговорио: „Зар ви мислите да је Сарајево пуно атентатора?“ Ипак Поћорек је предложио да надвојвоткиња Софија остане у Градској већници. Међутим, када јој је барон Морсеј то рекао она се успротивила рекавши: „Све док се данас надвојвода појављује у јавности и ја ћу бити с њим!“

Како би био што сигурнији да ће надвојвода стићи до болнице, Поћорек је одлучио заобићи градско средиште, али је то заборавио да каже возачу који је у улици Фране Јосипа скренуо десно. У то време на углу је стајао Гаврило Принцип који је изашао из кафане како би купио нешто да поједе у пекари. Поћорек је тада схватио да возач иде кривим путем. Возач је закочио и кренуо да окрене возило. Како је то радио споро, Принцип је имао време да извуче пиштољ и испали неколико метака. Надвојвода је погођен у врат, а надвојвоткиња у груди. Принципов метак је пресекао вратну жилу надвојводе, али је он пре него што ће изгубити свест успео да каже: „Софија, драга моја! Софија, драга моја! Немој умрети! Преживи због наше деце!“ Возач их је одвезао у Конак, гувернерову резиденцију,

али иако су обоје били живи, када су стигли до Конака, убрзо су подлегли ранама. Пошто је извршио свој циљ Принцип је прогутао пилулу цијанида која није деловао, па су га два полицајца, која су убрзо стигла, ухапсила. Након саслушања Принципа и Чабриновића и суровог пребијања, они су одали своје другове у завери који су, осим Мухамеда Мехмедбашића који је успео да побегне у Србију, ухваћени и осуђени за убиство и издају. На суђењу Принцип је изјавио: „Нишанио сам на надвојводу ... Не сећам се тачно шта сам мислио у том моменту. Једино знам да сам опалио два пута, или можда неколико пута не знајући да ли сам погодио или промашио. Ова акција је наша сопствена идеја и званична Србија, како то тужилаштво тврди, нема никакве везе са тим. Ја сам син сељака и ја знам шта се дешава у селима. Зато сам желео да се осветим и не кајем се због тога.“ Према важећем закону малолетне особе (испод 21 године) нису могле бити осуђене на смрт тако да је осуђен на 20 година затвора.

Гаврило Принцип је робијао у самици затвору тврђаве Терезин у Чешкој. Нешто што је пре било сплачина, него чорба робијашима је дељено сваки трећи дан, а Гаврило Принцип је добијао храну тек сваки пети дан. Мучен је зверски на разновразне начине, а „специјалитет“ затвора било је мучење Гаврила Принципа тако што би га ставили у дрвено буре у које је претходно било закуцано мноштво великих ексера, па би га котрљали у таквом бурету док би се велики ексери забадали у Гаврилово изранављено младо тело! Био је живи леш, са не више од тридесетак килограма. Но и поред тога није клонуо духом. Тамо је Гаврило написао и ове стихове:

Тромо се време вуче
И ничег новог нема,
Данас све као јуче,
Сутра се исто спрема...
И место да смо у рату,
Где бојне трубе јече,

Ево нас у казамату,
На нама ланци звече.
Ал' право је реко
пре Жерајић, соко сиви
Ко хоће да живи, нек мре,
Ко хоће да мре, нек живи.

Преминуо је у 28. априла 1918. (у 24. години живота) од туберкулозе. Три године касније, тачније 1921.г. његово тело је пренето

у Сарајево и сахрањено у заједничку гробницу атентатора Младе Босне. За време ројалистичке Југославије на месту атентата постављена је спомен-плоча која је формирањем НДХ и доласком немачке окупационе силе макнута. Утемељењем социјалистичке Југославије плоча је враћена да би оснивањем самосталне Босне и Херцеговине поново била уклоњена.

Историјска секција ОШ „Руђер Бошковић“

Први светски рат је догађај који је обележио историју света. Србија има изузетно значајно место у Великом рату. У интервјуу је било речи о најупечатљивијим догађајима и месту наше земље у овом догађају. Доста споменика постоји и сведочи о јунацима из овог рата. Треба да будемо поносни на то да у Београду има много места која чувају траг на Први светски рат. Представимо нека од тих места која сматрамо да су вам позната, а проценимо да су најзанимљивија и најзначајнија.

Споменик захвалности Француској

захвалности Француској финансирали су Друштва пријатељства Француске и Друштво некадашњих ученика француске школе на месту где се налазио споменик Карађорђу који је, нажалост, срушен у току Првог светског рата. Споменик захвалности Француској изграђен је 1930.г. Израдио га је Иван Мештровић, познати вајар, који је такође творац познатог маузолеја на Авали, Споменика Незнаоком јунаку. Споменик представља бронзану фигуру жене са мачем у руци која је на високом постаменту од белог далматинског камена. Жена приказује Француску, која у ратном замаху, долази у помоћ Србији. Зелена површина око овог споменика, уређена је по угледу на француске споменике.

Овај споменик налази се у центру града Београда, на Калемегдану. Постављен је да би приказао помоћ, сарадњу и пријатељство између Србије и Француске током Првог светског рата. Споменик

Прошлост храма је специфична, баш као што је несвакидашња и историја града у којој је ово здање никло. У прво време као аустријска барутана, да би касније црква Ружица постала војничка црква. Овај храм направљен је 1867, и то тако што је преправљена један аустријски барутни магацин с почетка 18. века. Тада је подигнут звоник. Храм је тешко страдао током Првог светског рата, а његов данашњи изглед је из 1925. године, када је обновљен. Ова црква је војно светилиште, а испред уласка у њу налазе се две статуе, ливене од топовских чаура, које представљају српског средњовековног војника, као и оног с почетка 20. века. Унутар цркве налази се полијелеј сачињен од пиштољских и пушчаних метака из Великог рата, као и од српских официрских сабљи из тог времена.

Црква Ружица

Крсмановићева кућа

Ова кућа је саграђена по плановима познатог архитекте, у то време, Јована Илкића 1885. г. и налази се на Теразијама. Крсмановићева кућа се сматра једним од најуспешнијих Иликићевих дела и ово је једна од кућа која је веома значајна за српску историју. Једно време ова кућа је служила као двор Срба па је тако, 1. децембра 1918.г. потписан документ о стварању једне државе Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца.

Доктор Арчибалд Рајс (1876-1929), публициста, професор Универзитета у Лозани, познати криминолог. На Солунском фронту је био од 1916. до 1918. године и до те мере се зближио са српским народом да је одлучио да заувек остане у Београду. За своје ангажовање добио је медаљу за храброст, али је Рајс увек истицао да му је захвалност српског народа једина награда за све што је учинио у тим тешким данима. Сахрањен је на Топчидерском гробљу, док му срце, по његовој жељи, почива на Кајмакчалану

Споменик Арчибалда Рајса на Топчидеру

Споменик Незнаком јунаку на Авали

Споменик Незнаком јунаку на Авали је монументални маузолеј на врху планине Авала. Творац овог споменика је вајар Иван Мештровић. Подигнут је 1938. године. До маузолеја води монументално степениште. Налази се на висини од 511 метара надморске

висине и представља видиковац Београда. Сељаци из подавалских села су сами скупили нешто новца и подигли споменик једном непознатом војнику чији су гроб пронашли. Немци су 1915. године једног војника сахранили и на гроб поставили крстачу са натписом „Ein unbekannter serbischer Soldat“ (непознати српски војник). Споменик је саграђен између 1934.г. и 1938.г. на месту некадашње средњовековне тврђаве Жрнов. За изградњу је искоришћено 8000 т³ црног јабланичког мермера. Као инспирацију Мештровић је користио гробницу великог персијског владара Кира Великог у Персији. Гроб лежи на пет усправних блокова гранита и окружен је каријатидама које носе кров. Ових осам скулптура симболизују мајке војника и народе и регије Краљевине Југославије. Председник Србије овде, на празник Дана државности Србије, 15. фебруара, одаје почаст свим српским војницима погинулим у ратовима.

Споменик српским и немачким војницима на Кошутњаку

На немачком војном гробљу на Бановом брду, подигнутом 1915.г. до 1916. године главнокомандујући немачки генерал Макензен је после освајања Београда у јесен 1915. подигао Споменик браниоцима Београда, српским војницима који су јуначки изгинули, пропративши тај свој витешки гест речима: „Ми смо се борили против такве армије о каквој смо само слушали у бајкама“. То је, можда, и једини пример у војној историји да непријатељ подигне споменик ономе против кога се борио.

Споменик грађен у белом мермеру са свим одликама класицизма је масовна спомен костурница немачким војницима 208 регименте, палих у освајању Београда, са угравираним њиховим именима

Српска војска се, у Првом светском рату, после преласка преко Албаније, где је десеткована, после извесног времена опоравила и заузела свој део јужног фронта који је ишао и преко планине Кајмакчалан у Македонији. На врху ове планине се налазила и осматрачница српске врховне команде. После пробоја јужног фронта и муњевитог продора српске војске у Србију уз садејство са француском коњицом и бриљантног повраћаја окупираних територија, српска врховна команда је одлучила да се врх Кајмакчалан

тј. осматрачница пренесе у Србију. Осматрачница је, воловским колима, по традиционално лошим путевима, превезена и поново реконструисана у парку у околини двора тј. у данашњем Пионирском парку. Налази се, у најстрожем центру Београда, преко пута Скупштине, дијагонално од „камене зграде“ тј. зграде у којој је Пошта. На овом споменику данас се налазе имена свих кључних команданата српске војске, који су командовали у Првом светском рату.

Камен осматрачница Врховне команде са Солунског фронта

Елла Крмпотић и Марко Милошевић 8/1

Крф – острво где се сусрећу историја и географија

Острво које је добило име по кћерки речног бога Апоса, нимфи Керкири, али је и острво на коме је Одисеј нашао склониште на крају својих лутања. То је острво зеленила, маслина, агрума и митова - Крф.

Грчка је земља на Балканском полуострву. Њена површина је приближно 131.990 км² и има излази на Егејско, Јонско и Средоземно море.

Обала је дугачка 13.676 километара и веома је разуђена, са великим бројем острва, полуострва и залива. По разуђености је друга у Европи.

Крф је једно од око 1400 острва које припадају Грчкој и које се истиче својом лепотом. Налази се у Јонском мору, јужном делу пролаза који се зове Отрантска врата. Површина острва је 570 квадратних километара и има истоимени главни град.

Крф се налази веома близу албанске обале, северни део острва је удаљен само два километра. Природни услови за развој туризма су повољни, обала на истоку је шљунковита, на североистоку је шљунковито-

каменита, на северној и западној обали је песковита. Клима је медитеранска, са благим, влажним зимама и топлим, сувим летима. Дани су топли, али се уз поветарац са мора лако подноси врућина, а ноћу се температуре спусти тако да буде веома пријатно.

Оно што овде може да буде проблем на почетку сезоне је хладнија вода око острва, јер је Јонско море проточно, тако да се вода морским струјама креће између Јадранског и Средоземног мора. Острвом доминира медитеранска вегетација и неизоставни дух грчке традиције и културе.

Овде можете посетити значајна туристичка места и локалитете: град Крф са две тврђаве и старим делом града између њих, Ипсос, Даисиу, Роду, Вриони и још доста мањих места у којима туристи могу да упознају изворну Грчку. Осим купања на познатој плажи Глифади, можете посетити и неке локалитете: Српску кућу, острво Видо, манастир Пондикониси (на „Мишјем острву“). Уколико желите да се нађете између два мора, да осетите врелину лета и поветарац који носи мирис лимуна и звуке бузукија, али и шапат који прича митове, легенде и познате строфе, посетите Крф.

Ово острво, које је инспирација за уметнике, острво музике и песме, за нашу историју има посебан значај. Недалеко се налази мало острво Видо, познато из Првог светског рата, а о страдању српских војника говори велико дело Милутина Бојића „Плава гробница“. Острво Видо је острво на које наши туристи одлазе са посебном поштовањем, дубоко ганути оним што је трагично искуство нашег народа заувек повезало са њим. На бродођима који превозе туристе са острва Крфа до Вида врло јасно се уочавају српски туристи. Они тамо не одлазе да се купају. За Србе је то плава гробница „огромна и страшна тајна епопеје“, како то М. Бојић каже. Српска кућа је музеј посвећен страдању српске војске током албанске голготе 1915-1916. године. Налази се у граду Крфу. У Српској кући се налази и почасни конзулат Србије.

Музејска поставка садржи многобројне фотографије, документа и експонате којима се илуструје период Првог светског рата, одбране Србије 1915. г., страдања српске војске током повлачења преко Албаније и прихватања на Крфу, па све до одласка војске са Крфа 1916.г.

Маја Милошевић 7/1

Младунче панде

Ал Акса – свето место

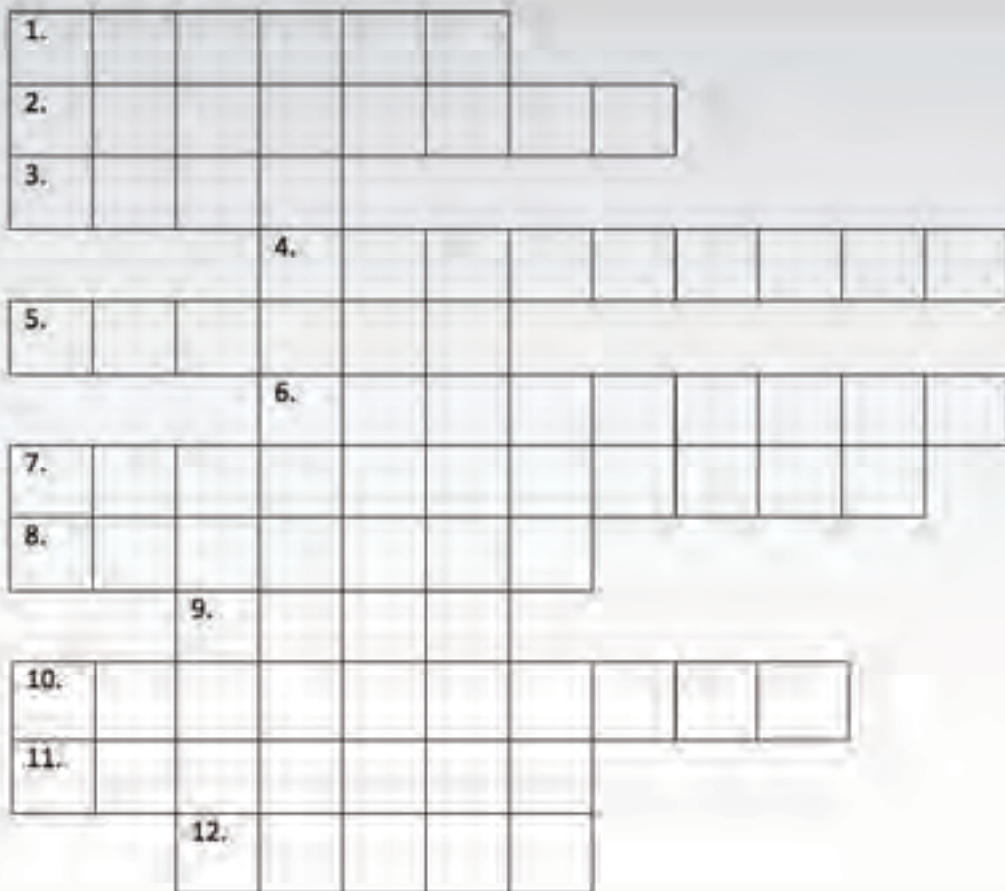

Занзибар – острво источне Африке

ГЕОГРАФСКЕ ЗАНИМАЉИВОСТИ

- Панде припадају породици ракуна. Данас је та врста у изумирању. Једно од ретких станишта ове животињске врсте налази се на простору Сечуанске висоравни у Кини. Ова животиња се храни изданцима бамбуса.
- Клонгови су уски канали приобалних азијских градова, а посебно је Бангкок познат по њима. Клонгови представљају покретне пијаци и продавнице разноврсне робе.
- Шерпаси – народ који живи у веома суровим условима Хималајског подручја.
- Адамов врх је највиша тачка Шри Ланке. Име је добила по легенди која каже да је Адам после прогнанства из Раја, прве кораке на Земљи управо направио на овом месту, а као сведочанство тог догађаја је отисак огромно људске стопе у подлози.
- Рикше – превозно средство у југоисточној и источној Азији коју вуче или покреће човек. Потиче од речи јинрикса, сложенице три јапанске речи – јин (човек), рики (снага) и ша (возило).
- Синај – полуострво које се налази на северу Црвеног мора. Ова област административно припада Африци (Египту – после сукоба са Израелом), а физичко-географски Азији. На њему је познато хришћанско ходочашће Синајска гора, где је по старим предањима разапет Христ.
- Ал Акса – после Меке и Медине најсветије муслиманско место. Налази се недалеко од Зиди плача у Јерусалиму.
- Најпознатији предео Аустралије је Улуру или стена Ајерс, највећи монолит на свету, висок 348м, обима око 9км. Ова стена је свето место Аборџина.
- Долина краљева код града Тебе позната по гробницама египатских фараона.
- Занзибар (источна обала Африке) у преводу значи „острво робова” јер је у прошлости са тог подручја вршен транспорт робова.
- Касикијара (Јужна Америка) је пример бифуркације (река која шаље воду у две реке), једним делом даје воду Ориноку, а другим Рио Негру.
- Булевар торнада је појас у Канзасу у којем се сваког лета јављају стотине торнада.
- Ајкулин залив је познат по ајкулама и делфинима (Аустралија), а чувен је и по строматолитима, најстаријим фосилима на свету, старим најмање 3,5 милијарди година.

Марко Милошевић 8/1

Географска укрштеница

1. Како се зову језера настала деловањем ветра?
2. Како делимо језера по начину постанка њихових басена?
3. Како се зове водена маса која гради и која се креће речним коритом?
4. Како се зове број живорођених у годину дана на 1000 становника?
5. Како се зове место где подземна вода избија на земљину површину?
6. Како се зове језера настала у кратерима вулкана?
7. Како се зове кривудање реке?
8. Како се зове нетолеранција према припадницима других раса?
9. Како се зове место где се река улива у другу реку, језеро или море?
10. Како се зове број умрлих у годину дана на 1000 становника?
11. Друго име за речна језера је ...
12. Мањи водени ток се зове...

Конечно решење укрштенице је предмет проучавања демографије.

Математичар заљубљен у мреже, удице и виолину

Кад би нас питали ко је Михаило Петровић, можда многи не би знали да одговоре. Али, ако кажу Мика Алас, већина ће рећи: „Помињан је у филму „Шешир професора Косте Вујића““. Да, Мика Алас је завршио Прву београдску гимназију у генерацији са Јованом Цвијићем, Милорадом Митровићем, Јашом Продановићем, Павлом Поповићем и другим касније значајним личностима. И сви они су поменути у филму.

Славни Мика Алас припада оном уском кругу људи који су успели да ускладе своје многобројне таленте, знања, емоције, тако да ниједан не буде на сметњи оном другом или трећем. Уместо да се међусобно гуше и искључују, он је своје таленте успео да усклади и примени их у српском јавном животу, науци и култури.

У случају Мике Аласа, а то је прилично ретка појава, и аласки изазови, и музика, и професура, и педагогија, и наука, и литература, и отаџбински задаци, стајали су у хармоничној вези. Знатижеља и жеђ за авантуром и путовањем, зов далеких хоризоната, ка којима стреме храбри,

али свесни слободе, била је везивна нит у његовом животу која је омогућила Петровићу да буде доктор наука на Сорбони, великан математике, савски и дунавски алас, музикант по београдским кафанама и свадбама, оснивач Београдске математичке школе, ратник и академик, проналазач и државни шифрант...

Као пасионирани путник, Алас је прошао кроз све европске земље и њихове главне градове. Био је и члан експедиција на Северни и Јужни пол.

Као члан Међународног научног тима за испитивање Северне поларне области упознао је живот Ескимана и учествовао у лову на китове. Писао је путописе, међу којима су „Кроз поларну област“, „У царству гусара“, „Са океанским рибарима“...

Мика Алас са Ђорђем Карађорђевићем, братом Александра Карађорђевића

Међутим, многи не знају да је учествовао у Балканским ратовима и Првом светском рату. Бавио се криптографијом и његове шифре дуго су коришћене у војсци, све до Другог светског рата. Једну од шифара је одобрио и за тајну војну службу Краљевине Југославије. Учесник је Балканских ратова и

Првог светског рата, а као резервни официр, у 73. години, 1941. добио је ратни распоред у Сарајеву. После капитулације Југославије, спроведен је у логор за ратне заробљенике у Нирнбергу. Изашао је после три месеца захваљујући интервенцији пријатеља, принца Ђорђа Карађорђевића, који се за њега заложио код своје тетке Јелене, краљице Италије.

Научници калибра Мике Аласа су на Западу такође неприступачни и тешко им је прићи. То код Мике није био случај.

Постоји прича да га је на универзитету у Београду, где је имао катедру, потражио једног дана неки од колега из Загреба. Ушавши у зграду, замолио је послужитеља кога је ту срео, да му објасни како да дође до кабинета господина професора доктора

Петровића. Послужитељ га је чудно погледао и рекао: „Немамо, бре, ми таквог код нас“. То је, у пролазу, чуо студент и обратио се послужитељу: „Овај хоће, у ствари, код чика Мике“. Сад се и послужитељу упалила сијалица: „Па, што не кажеш одма' да 'оћеш код нашег чика Мике. Оно, те доктор, те професор, те ово, те оно... То се код нас не ферма. А до чика Мике ћеш на први спрат, па онда друга врата лево“.

Е такав је био Мика Алас!

Скромни допринос у част овом великану дао је и претраживач Гугл. На дан 145-годишњице његовог рођења овај претраживач је посветио свој лого овом несвакидашњем и свестраном Србину.

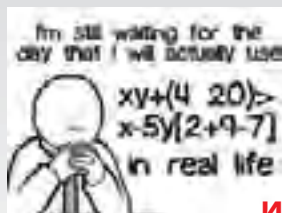
Никола Нађ 7/2

Мика Алас и филму „Шешир професора Косте Вујића“

За све оне који мисле овако...

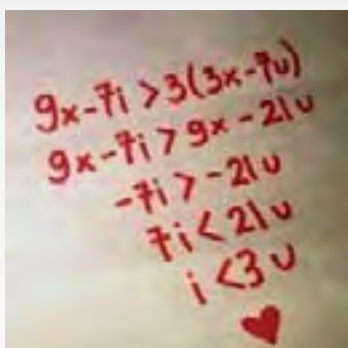

или

Dear Math,
please grow up and solve
your own problems. I'm tired of
solving them for you.

Why learn algebra?
Finding X is only
useful if you're a
pirate!

ево одговора... Можда ти у ВАЖНИМ ситуацијама затреба...

А сад...

Да ли те то твоје очи варају? Пробај!

Задатак 1.

Задатак 2.

Задатак 3.

Нова је: $a = b$ $\div a$

$$a \cdot a = b \cdot a$$

$$a^2 = b \cdot a$$

$$a^2 - b^2 = b \cdot a - b^2$$

$$(a-b)(a+b) = b(a-b)$$

$$a+b = b$$

и ако помножимо а са b

$$b+b = b$$

$$2b = b$$

$$2 = 1$$

$$6 : 2(1+2) = ?$$

1 или 9

$$x = 0.999...$$

$$10x = 9.999...$$

$$10x - x = 9.999... - 0.999...$$

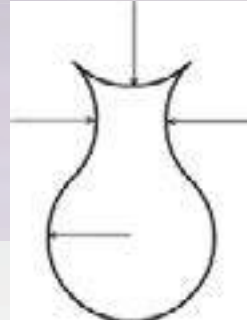
$$9x = 9$$

$$x = 1$$

$1 = 0.999...$

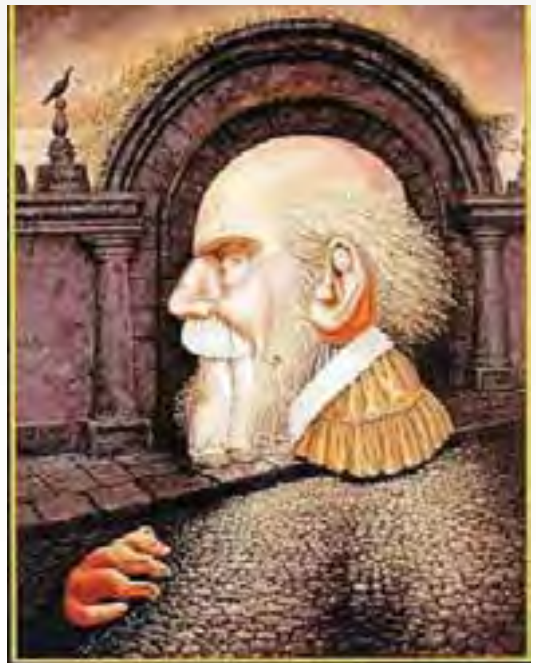
Задатак 4.

Фигуру у облику бокала, приказан на слици, прецртај на лист папира и пресеци је двема правим линијама на три дела од којих се може сложити квадрат!

Задатак 5.

Колико људи видиш на овим сликама?

ЈЕЗИЧКИ САВЕТНИК

Писање великог слова у именима историјских догађаја

Устаљена имена историјских догађаја – ратова, буна, устанака, битака и ратних фронтова, закључених пактова, мирова и споразума – пишу се великим почетним словом.

Први светски рат, Велики рат (у народном памћењу), Априлски рат, Рат двеју ружа, Стогодишњи рат, Сарајевски атентат, Пустинска олуја, Милосрдни анђеоло, Велика сеоба, Сеоба Срба, Сеча кнезова, Ноћ дугих ножева, Холокауст, Косовска битка, Истпчни фронт, Француска револуција, Берлински конгрес, Дејтонски споразум, Бечки књижевни договор, Тајна вечера

Дати описно или слободније стилизовани, непрецизно идентификовани или употребљени у множини или хипотетички називи историјских догађаја пишу се малим словом.

српско-турски споразум, битка на Косову, конгрес у Берлину, пунски ратови, кршташки ратови, трећи светски рат, судњи дан

Пасти са крушке

„Нисам пао са крушке“, рећи ће неко кад хоће да истакне како није луд, глуп, наиван или сл.

Зашто баш крушка? Због чега су негативне

људске особине управо повезане са тим, а не са неком другом воћком?

У супротности са јабуком, крушка се сматра за зло дрво, за дрво злих демона. У народним приповеткама под крушком се скупљају ђаволи.

Наш народ је крушку доживљавао као „зло дрво“, на коме се скупљају демони, ђаволи, вештице и остала зла чудовишта. Зато је народ оне које би пали са крушке сматрао лудим, глупим, неразборитим и сл.

Језичке двосмислице

Популаран пример за двосмисленост је Дете је ујело прасе. У оваквим примерима често се не зна шта је субјекат, а шта је објекат. Али често је на првом месту субјекат, а на другом месту објекат.

Називи субјекат и предикат

Реч субјекат ја настала од латинске речи subiectum што значи „оно што је подметнуто под нешто друго“. Субјекат се сматрао као подлога говорења. Због тога се субјекат раније називао као „подмет“.

Назив предикат смо тако такође смо преузели из латинског језика у којем он значи praedicatum. То значи „оно што се изриче о некоме или нечему“, па се због тога називао „прирок“.

Маја Милошевић7/1

Књижевност има судбину коју јој да историја. Имала ју је и током и после Првог светског рата. Судбина књижевника је била да узму перо и још чешиће да узму пушку у руке.

Први светски рат насилно је пореметио ритам развоја српске књижевности. Многи писци страдали су у рату, међу њима и главни носиоци модерних токова уочи рата као што су Владислав Петковић Дис, Милутин Бојић, Милутин Ускоковић; други који су тек почињали заустављени су у свом развоју; трећи због рата нису могли да се појаве на време. У покрету младих који је донео обнову књижевног живота након рата нашли су се заједно припадници разних нараштаја.

Само малобројни ствараоци остали су у Првом светском рату у окупираној Србији. Писци, публицисти, књижевни критичари, преводиоци различитих генерација, од ученика и омладинаца до професора и значајних писаца различитих књижевних оријентација, прате мапу кретања српске војске, често као активни учесници у рату или добровољци.

Бранислав Нушић је напустио земљу са војском током Првог светског рата и повлачио се преко Албаније, касније се опорављао у Италији, Швајцарској и Француској до краја рата. Нушић је у рату изгубио сина јединца. Владислав Петковић Дис страда 1917.г. у Јонском мору на броду који су Немци торпедовали.

Оживљавање књижевног живота почело је још у току рата. Српска ратна књижевност ствара се на свим местима где су се нашле веће групе избеглица. Главно књижевно средиште био је Крф, на којем се једно време налази влада и врховна команда. Ту су у априлу 1916.г. обновљене званичне „Српске новине“, а следеће године као додаток новинама покренут је „Забавник“ (обично се назива Крфским „Забавником“), главно књижевно гласило за последње две године у емиграцији. У њему су сарађивали не само српски, него и хрватски и словеначки писци. азвоја српске књижевности. Многи писци страдали су у рату, међу њима и главни носиоци модерних токова уочи рата као што су Владислав Петковић Дис, Милутин Бојић, Милутин Ускоковић; други који су тек почињали заустављени су у свом развоју; трећи због рата нису могли да се појаве на време. У покрету младих који је донео обнову књижевног живота након рата нашли су се заједно припадници разних нараштаја.

Књижевни центри постају покретни, стварају се, гасе и померају широм Европе и света. Пратимо их кроз деловање писаца у Нишу, на Крфу, у Солуну, Бизерти, Загребу, Сен Болијеу, Паризу, Женеви, Лондону, Њујорку, Торонту, Одеси, Москви... Као уредници гласила, аутори прилога у штампи или писци ратних дневника, или оних писаних у заточењу, нижу се имена Борисава Станковића, Симе Пандуровића, Данице Марковић, Милице Јанковић, Исидора Секулић, Јована Дучића, Милутина Бојића, Ива Ћипика, Вељка Петровића, Бранислава Нушића и још низа писца, међу којима су и хрватски писци Владимир Черина, Тин Ујевић, Сибе Миличић, који своје радове штампају на Крфу.

У Народној библиотеци Србије отворена је крајем априла 2014. године изложба „Српска књижевност у Првом светском рату“, а о поезији и прози тог доба представљено је више од 100 рукописа, униката, ретких штампаних издања, дневничких записа и фотографија.

Изложба је прича о српској књижевности из времена апокалипсе Великог рата, једног од најтежих периода у историји српског народа, о вредностима и идеалима једне генерације, о ствараоцима који су се нашли на обе заражене стране са осећањем подељености.

На зиду затворске ћелије Гаврило Принцип у Трезену у Чешкој, 1918. године, неколико дана пред смрт, уклесао је стихове који се налазе у рубрици Историјски времеплов. Први пут песма је објављена 17. марта 1919. године, после Првог светског рата, у часопису „Звоно“.

СПОМЕН ПРИНЦИПУ

МИЛОШ ЦРЊАНСКИ

О Балши, и Душану Силном, да умукне крик.
Властела, војводе, деспоти, беху срам.
Хајдучкој крви нек се ори цик.
Убици диште Видовдански храм!

Слави, и оклопницима, нек умукне пој.
Деспотица светих нек нестане драж.
Гладан и крвав је народ мој.
А сјајна прошлост је лаж.

А ко нас воли, нек воли камен голи.
Нек пољуби мржњу и мртве.
Ископане очи, вино што се точи,
у славу убиства и жртве.

О правди и победи светој нек умукне крик.
Оцеви и браћа и сестре беху срам.
Освети, мајци нашој, нек се ори цик.

Српска драмска списатељица Биљана Србљановић показала је да и у савременом књижевном тренутку Први светски рат може бити инспирација. Књижевно дело које је тематски одређено Великим ратом, односно судбином Гаврила Принципа је драма „Мали ми је ово гроб“ коју је она написала. Препоручујемо вам да погледате ову позоришну представу у Битеф театру. У априлу је била премијера и представе, која је годинама раније играна (1981-1991), „Солунци говоре“ у Народној позоришту. Ово позоришно дело је настало према истоименој документарној драми Антонија Ђурића.

Раји, рити, диште косовки храм.

А сунцу и манастирима угушите пој.
Кадифе и свиле нек нестане драж.
Јаук и гробље је народ мој.
А сјајна прошлост је лаж.

Мој народ није стег царски што се вије,
него мајка обешчашћена.

Зној и сиротиња и мржња што тиња
у стиду згаришта и стена.

1918.

ПЛАВА ГРОБНИЦА

МИЛУТИН БОЈИЋ

Стојте, галије царске! Спутајте крме моћне!
Газите тихим ходом!
Опело гордо држим у доба језе ноћне
Над овом светом водом.

Ту на дну, где шкољке сан уморан хвата
И на мртве алге тресетница пада,
Лежи гробље храбрих, лежи брат до брата,
Прометеји наде, апостоли јада.

Зар не осећате како море мили,
Да не ружи вечни покој палих чета?
Из дубоког јаза мирни дремеж чили,
А уморним летом зрак месеца шета.

То је храм тајанства и гробница тужна
За огромног мрца, к'о наш ум бескрајна.
Тиха као поноћ врх острвља јужна,
Мрачна као савест, хладна и очајна.

Зар не осећате из модрих дубина
Да побожност расте врх вода просута
И ваздухом игра чудна питомина?
То велика душа покојника лута.

Стојте, галије царске! На гробу браће моје
Завите црним трубе.
Стражари у свечаном опело нек отпоје
Ту, где се вали љубе!

Јер проћи ће многа столећа, к'о пена
што пролази морем и умре без знака,
И доћи ће нова и велика смена,
Да дом сјаја ствара на гомили рака.

Али ово гробље, где је погребена
огромна и страшна тајна епопеје,

Колевка ће бити бајке за времена,
Где ће дух да тражи своје корифеје.

Сахрањени ту су некадашњи венци
И пролазна радост целог једног рода,
Зато гроб тај лежи у таласа сенци
Између недра земље и небесног свода.

Стојте, галије царске! Буктиње нек утрну,
Веслање умре хујно,
А кад опело свршим, клизите у ноћ црну
побожно и нечујно.

Јер хоћу да влада бескрајна тишина
И да мртви чују хук борбене лаве,
Како врућим кључем крв пенуша њина
У деци што клићу под окриљем славе.

Јер, тамо далеко, попреште се жари
Овом истом крвљу што овде почива:
Овде изнад оца покој господари,
Тамо изнад сина повесница бива.

Зато хоћу мира, да опело служим
без речи, без суза и уздаха меких,
Да мирис тамјана и дах праха здружим
Уз тутњаву муклу добоша далеких.

Стојте, галије царске! У име свесне поште
Клизите тихим ходом.
Опело држим какво не виде небо јоште
Над овом светом водом!

ЧОВЕК ПЕВА ПОСЛЕ РАТА

ДУШАН ВАСИЉЕВ

Ја сам газио у крви до колена,
и немам више снова.
Сестра ми се продала
и мајци су ми посекли седе косе.
И ја у овом мутном мору блуда и кала
не тражим плена;
ох, ја сам жељан зрака! И млека!
И беле јутарње росе!

Ја сам се смејао у крви до колена,
и нисам питао: зашто?
Брата сам звао душманом клетим.
И кликтао сам кад се у мраку напред хрли,
и онда лети к врагу и Бог, и човек, и ров.
А данас мирно гледам како ми жељну жену
губеви бакалин грли,
и како ми с главе, разноси кров,
и немам воље
ил' немам снаге
да му се светим.

Ја сам до јуче покорно сагибо главу
и бесно сам љубио срам.

И до јуче нисам знао судбину своју праву
али је данас знам!

Ох, та ја сам Човек! Човек!
Није ми жао што сам газио у крви до колена
и преживео црвене године Клања,
ради овог светог Сазнања
што ми је донело пропаст.

И ја не тражим плена:
ох, дајте мени још шаку зрака
и мало беле, јутарње росе
остало вам на част!

Да бисте што боље разумели Први светски рат, помоћи ће вам књижевна дела. Препоручићемо
вам нека (која ћете читати почев од средњошколских дана).

„Ех Ponto“ Иво Андрић
„Лирика Итаке“,
„Дневник о Чарнојевићу“ Милош Црњански
„Време смрти“ Добрица Ћосић
„Покошено поље“ Бранимир Ћосић

„Црвене магле“ Драгиша Васић
„Српска трилогија“ Стеван Јаковљевић
„Књига о Милутину“ Данко Поповић
„Дан шести“ Растко Петровић
„Велики рат“ Владимир Гаталица

ЦИТАТИ О РАТУ

„Не постоји тако нешто као што је неизбежан
рат. Ако до рата дође, то је зато што је
затајила људска мудрост.“

Ендрју Бонар Лоу

„Пре човека је била шума, иза човека остаће
пустиња.“

Графит француских студената 1968.

„Ако хоћете да будете браћа, одбаците своје
оружје.“

Папа Иван Павле 2.

„Не знам којим ће се оружјем водити 3.
светски рат, знам само да ће се 4. водити
камењем и тољагама.“

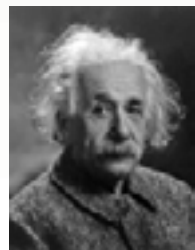
Ајнштајн

„Рат неће нестати пре него што нестану
мисли о рату.“

Бјорнстјерне Бјорнсон

Ендрју Бонар Лоу

Ајнштајн

Бјорнстјерне Бјорнсон

Еразмо Ротердамски

„Рат је нешто тако окрутно да више пристаје дивљим животињама него људима.“
„Један рат расте из другог, а из једног расту два.“

Еразмо Ротердамски

„Победа је толико велика колико је велики и рат.“

Шарл де Гол

Шарл де Гол

Бенџамин Френклин

„Никад није било доброг рата, ни лошег мира.“

Бенџамин Френклин

„Крај рата увек не доноси мир. Крај рата једноставно заустави рат и заустави даља убијања и рушења. Свака ратна прича оставља свој траг и готово увек утиче на догађаје у будућности оних људи који су преживели рат.“

Сара Тери

„Рат, и најдужи, само протресе питања због којих се заратило, а њихово решење оставља временима која наступају после склапања мира.“

Иво Андрић

Иво Андрић

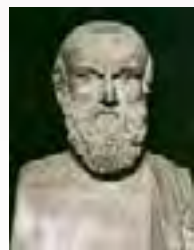
Херберт Спенсер

„Кад букне рат, нико се њиме толико не заноси као они што га гледају из позадине.“

Херберт Спенсер

„У рату је истина прва жртва.“

Есхил

Есхил

„Вечни рат се води измешу оних који су на свету зато да из њега извуку што већу корист и оних кији су ту зато да живот на Земљи учине што угоднијим за све људе.“

Џорџ Бернард Шо

„Кад букне рат, прва погине истина.“

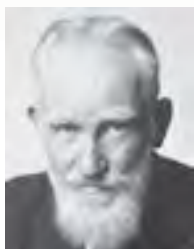
Артур Понсонби

Чарлс Буковски

„Не поставља се питање ко је у праву, а ко не, већ ко има боље генерале и бољу војску.“

Чарлс Буковски

Џорџ Бернард Шо

Посебни и другачији, они су наш понос. Остварују изванредне резултате у школским и ваннаставним активностима. Због тога им и дајемо 5+.

Христина Вуковић, ђак генерације 2010/2011. год.

1. Да ли си очекивала да ћеш бити ђак генерације?

Искрено, јесам. Иако сам пред крај можда била мало несигурна у то, ипак сам успела да оправдам своја очекивања, очекивања наставника и, наравно, својих родитеља.

2. Је ли било тешко постићи тај успех?

Јесте јер га чини много других малих успеха. Потребно је доста да се ради у свим разредима и битан је скоро сваки тест, свако одговарање. Активност на часу, целокупна посвећеност и залагање такође утичу доста на то ко ће бити ђак генерације, јер је по томе очигледно коме је стварно стало до тог успеха. Није лако имати тај вредан и радан став баш увек, али, кад се једном створи та навика, лакше ју је одржавати.

3. На која си такмичења ишла и какав си резултат постизала?

Ишла сам на такмичења из српског језика у 5, 6, и 7. разреду. Свеке године сам имала место

и на Општинском и на Градском такмичењу. У 8. разреду нисам ишла на такмичење јер сам имала много обавеза због завршног испита у националном и Cambridge програму.

4. Како су се односили другари према теби?

Нисам имала проблема ни са ким. Није било задикивања, исмевања и сличних ствари. Није било потребе за тим јер мислим да већина ђака временом постане свесна важности учења и добрих оцена, тако да, иако можда неки нису изабрали ту опцију, углавном нису имали ништа против нечије одлуке да размишља о будућности. Такође, ишло ми је у корист што је друштво које сам имала увек било расположено да заједно учимо, обнављамо, да тражимо једни од других помоћ, а то је увек олакшавајућа околност. Имала сам велику подршку од њих и - мало пријатељске конкуренције.

5. Да ли си учила више него други ђаци?

Од неких јесам, наравно, од неких можда само за нијансу више, а са неколико њих подједнако. Учење не мора баш увек да значи успех, битно је и сналажење на тестовима и начин размишљања током одговарања. Свако се другачије сналази, самим тим на другачије начине и учи, тако да сам од неких можда и мање учила, а и даље постизала боље резултате.

6. Јеси ли амбициозна?

Јесам, али вероватно мало мање него моји родитељи. Да нисам амбициозна, тешко бих издржала да не одустанем од упорности и истрајности која је потребна за сваки успех.

7. У ком периоду школовања ти је било најтеже?

Вероватно у осмом разреду. Тад сви ваљда помисле како могу да се опусте јер је то последњи разред и некако је због тога проблематичан. Кад сам схватила да је у ствари баш због тога што је последњи разред и битно да се доста ради, да се припреми за милион испита које смо имали, било ми је мало тешко да се вратим у стару рутину и да све опет држим под контролом, али сам очигледно некако успела.

8. Завршила си прве две године средње школе у нашој гимназији. Како си се ту снашла?

У гимназији је некако много тога другачије, али је такође и много тога исто као и у основној школи. Имамо већу слободу, али је битно да је не злоупотребимо. Треба наћи начин да се подједнако посветимо обавезама у школи и онима ван ње. Мислим да сам ја то успешно усагласила, али увек може и боље.

9. Сада си у Енглеској. Како си се одлучила за ту школу?

У Енглеској су углавном све школе веома добре и тешко је погешити у одабиру. Ова школа ми се свидела јер је тражила оно што сам ја имала, и, такође, имала оно што сам ја тражила.

10. Упореди школовање у Енглеској и код нас?

Оно што је мене највише изненадило је то што се резултати и оцене држе у „тајности“. Професор подели прегледане и оцењене тестове и - то је то. Нема коментарисања теста на часу, ко је како урадио, шта треба тачно да се поправи или на другачији начин да се уради, евентуално неки малени коментар написан испод оцене, који углавном нема много значаја. Мени је то било веома чудно јер сам у Србији навикла да сви делимо одговоре и заједно анализирамо тестове на часу јер бих тако тачно знала где сам погрешила и како то следећи пут да избегнем.

11. Шта даље, када завршиш средњу школу?

Бесмислено би било вратити се у Србију, тако да ћу вероватно уписати факултет у Лондону. Проблем у постизању добрих резултата у свему јесте што је на крају много тешко одлучити који тачно смер изабрати даље. У то нисам још сигурна, па ћемо видети још у којем ће правцу школовање да ме овде одведе.

Интервју са Еллом Крмпотић

1. Да ли себе доживљаваш као ученика за 5+?

Волела бих да је тако, али мислим да увек може боље. Ја сам учила за себе и ради себе, нисам се оптерећивала тиме како ме други доживљавају. Похвале другова и наставника су ми пријале, биле подстрек, много ми значили, али нису једини мотив.

2. Како учиш?

Већину ствари запамтим на часу, пред тест поновим нешто мало код куће. Све је у доброј концентрацији и жељи, на крају крајева, да знаш. Онда се лако учи.

3. Који ти је омиљени предмет у школи?

Не бих да издвајам, али ипак највише волим српски и енглески језик. Некако сам највише времена издвојила учећи ова два предмета, па су ми, природно, због тога најближи.

4. Који ти је био најбољи успех на такмичењима до сада?

У сваком разреду сам се такмичила из српског језика и имала неко место. У седмом разреду сам била друга на Градском такмичењу из српског језика.

5. Да ли имаш неки савет како бити одличан ђак?

Једна од најбитнијих ствари је да се слуша на часу, такође је битно учити са разумевањем и не оптерећивати се оценама. Лоша оцена увек може да се поправи, није крај света.

6. Да ливолиш школу и учење?

Као и сви, тако сам и ја имала тренутке када ми се није ишло у школу, али свесна сам да је школовање једно од најбитнијих ствари у животу. Волим да проведем пола свог дана са другарима у школи и да научим нешто ново сваки дан.

Интервју са Мајом Милошевић

1. Од ког разреда си у нашој школи?

Ја сам у школи од другог разреда. Пре ње сам била у Основној школи „Б. П. Пинки“ у Старој Пазови. Мој брат и ја смо из те школе дошли у „Пуџер“.

2. Који предмет највише волиш?

Мени су сви предмети добри и никад нисам ниједан издвајала. Много је до наставника који ученике заинтересују за свој предмет.

3. Из ког предмета си ишла на такмичење?

Ишла на такмичење из српског језика и из географије и много ми је драго због тога.

4. Које си место освојила на такмичењу?

У петом разреду сам освојила друго место и на општинском и на градском такмичењу из српског језика. Сада сам освојила треће место и на општинском и на градском такмичењу, поново из српског језика, али сам уз то и на општинском такмичењу из географије освојила друго место, а на градском прво.

5. Да ли си имала трему?

Да. Много сам била нервозна пред свако такмичење. Посебно из географије јер је географија препуна чињеница и детаља. Мада ми није било свеједно ни на такмичењу из српског, такође.

6. Је ли ти је било тешко?

Наравно да јесте. Није лако да се припремаш за два такмичења, а притом да пратиш и редовне часове у школи. Много часова сам пропустила, али сам, ипак, успела да пропуштено градиво надокнадим.

7. Да ли си задовољна постигнутим резултатом у овој школској години?

Јесам. Бити на Републичком такмичењу из географије и остварити 93% је сјајан резултат и поносим се њиме. Међутим, знам да увек може боље и томе тежим.

Ана Бабић 5/1

Интервју са Марком Милошевићем

Да ли су те другари звали штребером и како си ти реаговао на то?

Да, звали су ме штребером, али ја нисам обраћао пажњу на то, јер ми то није сметало.

Да ли волиш да учиш?

Да, али само оно што ми је занимљиво и што ме интересује као што су биологија, историја, географија и српски језик.

У ком разреду си стигао у ову школу?

У трећем разреду, а раније сам ишао у ОШ „Б. П. Пинки“ у Старој Пазови.

Како гледаш ових пет година које си провео у овој школи?

Гледам их као забаван и узбудљив, али и понекад тежак период у свом животу.

Да ли је друштво у овој школи боље него у твојој старој школи?

У неким тренуцима да, а у неким тренуцима не. На почетку је било најтеже, али сам се после навикао на друштво и постало је боље.

На која такмичења си ишао и шта си освојио на тим такмичењима?

Ишао сам на такмичења из биологије, географије, енглеског, српског, ликовног и математике. Постигао сам успех из биологије у 6. и 8. разреду и на оба такмичења сам био 3. место на општинском такмичењу, из географије сам се такмичио у 7. и 8. разреду и на општинском сам освојио 2. место у оба разреда, а на градском сам освојио 3. место такође у оба разреда из енглеског сам освојио 2. место на општинском такмичењу у 7. разреду.

Како постижеш такав успех?

Само слушам на часовима и гледам информативне програме, а понекад и обновим код куће. За такмичење се припремам другачијим методама.

Који ти је час најомиљенији?

Сви ми се часови свиђају, али кад бих морао да бирам то би било ликовно, због тога што могу да се опустим и уживам у часу.

Интервју са Таром Радак

1. Волиш школу?

Волим школу. Веома ми је лепо овде у школи. Много ми је занимљиво, учење ми не представља проблем, али ми је дружење најбитније.

2. Који предмет највише волиш и зашто?

Волим веронауку због наставника и због поучних прича. Ликовно ми је такође један од омиљених предмета због тога што могу да испољавам своју креативност на све могуће начине.

3. Какав си ђак?

Одличан, имам све петице.

4. Чиме се бавиш ван школе?

Идем на одбојку већ две године у клуб „Lucky star“. У слободно време волим и да сликам. Следеће године планирам да кренем и на глуму.

5. Да ли имаш неки савет како бити одличан ђак?

Саветујем свима да се труде, да редовно уче и буду пажљиви на часовима и да буду опуштени.

6. Да ли си ишла на неко такмичење и који резултат си постигла?

Ишла сам на такмичење из математике. Доста сам се спремала са учитељицом, али и код куће. Била сам трећа на окружном нивоу.

7. Имаш ли неки свој систем учења?

Имам, али није неки посебан систем. На часу научим већину ствари, а код куће обично само понављам шта сам научила.

8. Да ли ишчекујеш пети разред?

Радујем се поласку у пети разред. Жао ми је због расанка са учитељицом, али се радујем свим новинама који ће ми донети 5. разред.

Разговор водиле Ана Јанковић, Елла Крмпотић 8/1

Интервју са Миом Трифуновић

1. Какав си ђак?

Мислим да на ово питање треба да одговори моја учитељица и моји наставници. Ја се увек трудим да будем што бољи ђак.

2. Како постижеш такав успех?

Читам много књига: дечије књиге, романе, лектире, енциклопедије... Трудим се да увек прочитам и научим више од онога што учимо у школи.

3. Који ти је омиљени предмет?

Моји омиљени предмети су математика и верска настава.

4. Имаш ли неке активности ван школе?

Други сам разред у музичкој школи, свирам клавир. Од своје треће године идем на балет и трећи сам разред балетске школе „ Royal Academy of dance“.

5. На која си такмичења ишла и какав си резултат постигла?

Освојила сам прво место на међународном такмичењу из клавира и прву награду ове, као и прошле године, на школском такмичењу Мислиша. Ове године сам освојила другу награду на републичком такмичењу Мислиша.

6. Шта би желела да будеш кад порастеш?

Као и свака девојчица, волела бих да будем неки познати дизајнер или да имам неку своју музичку групу. А можда ћу да будем и неки научник....никад се не зна...

Разговор водили: ученици 3/2 и учитељица

Надежда Петровић

Сликарство Надежде Петровић, најзначајније српске сликарке с почетка 20. века, уводи српску уметност у токове савремене европске уметности. Захваљујући њеном духу који је, из мале Србије, стремио модерном свету, али и срећним околностима да се почетком 20. века школовала у ликовним средиштима Европе, њено сликарство иде, највећим делом, у корак с европским експресионизмом, а понекад се и приближава тада још неафирмираној апстракцији.

На њеним најбољим радовима доминирају велике површине, њене омиљене ужарено црвене боје и, њој комплементарна, зелена. Љубав према бојама ствара на неким платнима колористички вртлог где се, осим осталих, истичу фовистичка љубичаста, плава и црна боја. Снажни потези четкице и широки и густе, пастозни намази понекад платно претварају у динамичну рељефасту површину. Волела је да слика портрете и

пејзаже, а њено родољубље огледало се и у честом избору тема из националне историје и сликању људи и предела Србије.

Надежда Петровић је била уметница која је сликала, жена која је држала говоре, маштала, писала критике и превијала борце. У три рата је била болничарка. Сачувано је више од 200 њених дела, а нека су јој осигурала најистакнутије место у модерној српској уметности.

Она је на самом зачетку модерног доба дала довољно да се дозволи уметности да трансформише „природно“. Пушта да се пејзаж ослободи и заживи...заговара рад изван атељеа на природној светлости која ослобађа и чини покрет спонтаним... Опчињена је лепотом крајолика, животом једноставних људи, али их не идеализује... сељак је изморен, брезе су танане, неке су жене јаке и то истиче у први план... ношње су заносне, али их не слика са минуциозношћу, већ слика оно што жели да издвоји и на начин на који жели да их презентује...дуго размишља, прави скице, а потом узме боје и рука брзим и енергичним покретом киста слика као по божјој наредби... Ипак, најјача је кад слика користећи своју личност пуну енергије, или, како би сликари рекли, кад слици да део себе.

Надежда Петровић је рођена у Чачку 12. октобра 1873. године, а у Београд се породично сели 1884. године. Ту завршава Вишу женску школу (1891. год) и полаже испит којим стиче диплому за наставника цртања у средњим школама.

Прву изложбу Надежда је имала у просторијама Велике школе за време летњег распуста, августа 1900.године. Разнолику критику засенила је изузетно лоша и брутална критика Пере Одавића, тако да су се речи благонаклоности занемариле. Ту је изложила 19 слика, које, по општеприхваћеној периодизацији, припадају минхенском периоду њеног стваралаштва. То су слике настале под видним утицајем њених минхенских професора. Од 1904. год. почиње њен ангажман у организовању Прве југословенске уметничке изложбе. Иницијатива за ову изложбу поверена је великошколској омладини како се не би ритирала аустроугарска власт. Изложба је била саставни део прославе стогодишњице Првог српског устанка и крунисања краља Петра.

Надежда је постепено усвајала модерно сликарство под утицајем својих минхенских професора, некад симболиста, а некад импресиониста.

У периоду 1910–1912. године са прекидима борави у Паризу, у атељеу Ивана Мештровића. Овај период називају париским. Вредно ради и обилази изложбе. Тек тада је Надежда могла да се упозна са важним делима импресиониста. Под утиском свега виђеног и њено стваралаштво се мења. Тада настају чувене слике попут „Фасаде цркве Нотр Дам“, „Нотр Дам“, „Мост на Сени“, „Јесен у Булоњској шуми“, „Плажа у Бретани“, али и слике „Косидба“, „Краљевић Марко“, „Коњаник“, Косовка девојка“, „Чобанин“, многобројни портрети међу којима је и портрет Ксеније Атанасијевић.

Рођена у породици интелектуалаца, Надежда није имала проблема да оствари своју жељу да буде сликарка. Отац Димитрије био је учитељ цртања, љубитељ уметности, познавалац историје, начелник пореске управе, а као радикал и страствени заговорник идеје о уједињењу Јужних Словена у једну државу. Њена мајка Милева је учитељица, у роду је са Светозарем Милетићем, а ујак је предавао цртање у Великој школи. Њихов породични пријатељ био је познати сликар Ђорђе Крстић. У породици са доста деце, поред Надежде, и две сестре такође имају у себи талента, али понајвише њен 25 година млађи брат Растко.

За време Првог светског рата Надежда Петровић је била добровољна болничарка Дунавске дивизије, са којом учествује у борби на Мачковом камену. У једном од писама из Првог светског рата Надежда је писала о борбама на Мачковом камену.

После победе српске војске у Церској и Колубарској бици, у затишју 1915. год., Надежда одлази за Скопље где се склонила њена породица. Родбина је преклиње да се не враћа на бојиште. Тада је Надежда могла да бира, да иде на конференцију у Рим, у једну београдску болницу на рад или болницу једне стране мисије у Ниш. Међутим, сва одважна, изабрала је своју болницу у Ваљеву.

Умрла је од тифуса 3. априла 1915. године. У част Надежде Петровић, у Чачку се од 1960. године сваке друге године одржава ликовна смотра под називом „Меморијал Надежде Петровић“.

На папирној новчаници Народне банке Србије од 200 динара налази се лик Надежде Петровић, а на полеђини те новчанице чувена фотографија болничарке Надежде Петровић из 1913. године.

Стела Заграђанин 7/2

Изуми током Првог светског рата

Веома је интересантна чињеница да су многоствари откривене и патентиране током Првог светског рата. Америчка компанија Кимберли-Кларк је пре рата производила материјал који је био мешавина памука и целулозе. Шеф истраживачког тима ове компаније је случајно открио, на једном путовању по Европи, материјал који има пет пута већу апсорпциону моћ од памука, однео га у Америку, патентирао и тако је почела масовна производња вате. Уласком Америке у рат, вата је почела да се користи приликом хируршких интервенција. Медицинске сестре које су биле у контакту са ватом су откриле да могу да је користе за личну, хигијенску употребу током циклуса. Компанија је и ову информацију искористила и убрзо почела да прави улошке. Време у коме су владала веома конзервативна правила, а продавци били мушкарци којима је било врло непријатно да продају улошке, довело је до тога да се појаве први рафови и „самоуслуге“ где би жене саме пришле, узеле шта их занима, а онда само платиле. У истој компанији истраживачки тим је предложио да се овај материјал испегла под јаком пресом и сасвим случајно насташе папирне марамице.

Кварцовање док бесни рат

Још једно, изузетно корисно, откриће из времена Првог рата је соларијум. Године 1918. половина деце у Берлину је имала рахитис. У то време се није знао узрок болести, али је лекар Курт Хулдчински закључио да су сва деца бледа. Дошао је на идеју да их изложи УВ светлу које су емитовале кварцне лампе. После неколико кварцовања приметио је да су кости постајале чвршће. Са првим

пролећним сунцем почело је масовно излагање деце истом и забележено је невероватно откриће, наиме сунчање је сводило симптоме болести на минимум. Истраживачи су касније утврдили да је за везивање калцијума у костима неопходно УВ зрачење.

Трансфузија на Солунском фронту

Име доктора Николе Крстића нажалост многим не значи ништа, а требало би, јер је то човек који је први пут у историји медицине извео трансфузију крви. Рат, рањеници, губитак крви на све стране. Доктору Крстићу је синула идеја да се директно даје крв, из вене даваоца у вену примаоца, без пречишћавања и испитивања. Није се знало ни колико се даје, али већином је помагало. Лудвиг Хиршфелд, имунолог, на истом фронту је поставио теорију наслеђивања крвних група. Овај добровољац српске војске је оснивач прве бактериолошке лабораторије Српске војске, 1916. године у селу Седеш поред Солуна.

Ања Романдић 7/1

Употреба бојних отрова

Хашком конвенцијом 1899. године била је забрањена употреба отровних гасова. У Првом светском рату Немци су, у немогућности да пробију Западни фронт, 22. априла 1915. године, одлучили да у рат убаце ново оружје. У близини белгијског града Ипра, избацили су мали канистер са жутом течностју из авиона и течност се претворила у облак који је, када је стигао до војника, почео изазивати гушење, оштећења на нервном систему и смрт. Војници су у најтежим мукама умирали. Овај гас је добио назив иперит, а други који је коришћен, био је фосген који је уништавао плућа. У Првом светском рату, око 800000 војника је умрло од тровања бојним отровима. Преживели су имали трајне последице оштећења нервног, респираторног система.

Око 800 000 војника погинуло је услед дејства отровних гасова на фронтovima. Велики број преживелих од отровних гасова је имао трајне последице. Многима је био оштећен нервни систем, а многим респираторни системи. Отровни гасови су били симболи храбре смрти војника.

Ања Романдић 7/1

Пегави тифус

Инфективне болести се јављају у нехигијенским, ванредним условима, а нарочито током ратова. Први светски рат је у Србији, осим катастрофе коју сам по себи носи, донео и епидемију пегавог тифуса. Изазивач ове болести је бактерија *Rickettsia prowazeki* која има два домаћина. Један је бела ваш, а други је искључиво човек. Разлог ширења епидемије у великој мери допринела је и неорганизованост српског санитета који је имао премало лекара и особља који нису знали етимологију ове болести. Прелазни домаћин бактерије је бела ваш која се налази у одећи. Ваш се храни крвљу човека, али не убризгава бактерију у крв, већ избацује измет са паразитом на кожу која сврби, човек се чеше и тако шири ларве по кожи. Симптоми болести су првој фази главобља, мучнина, температура (40°C), после пет дана симптоми су веома слични грипу, а касније пацијенти раздражљиви, немирни, агресивни и халуцинирају. Претпоставља се да је у Србији умрло око 130 000 људи. Кулминација епидемије је била у зиму 1914/1915. године јер је зима период када се болест највише шири јер се војници мање купају због хладне воде, немају довољно одеће и живе у групном смештају, где су у сталном блиском контакту. Када су српски лекари открили битне елементе изазивања, ширења и спречавања болести, својом способношћу су за врло кратко време зауставили и искоренили болест у Србију, иако је Први светски рат и даље трајао. Врло је битно имати на уму да антибиотици у то време нису били откривени.

Ања Романдић 7/1

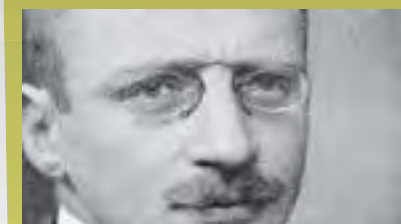

Први светски рат – тамна страна хемије

Бојни отрови су чврсте, течне или гасовите супстанце које изазивају смрт или онеспособљеност људи и животиња, као и уништење биљака. Користили су се и пре Великог рата, али масовна употреба је започела у I Светском рату.

Хашком конвенцијом из 1899. године строго је забрањена употреба отрова у ратне сврхе. Међутим, већ на почетку Великог рата тај договор је прекршен. Битка за град Ипр на северозападу Белгије трајала је данима и није деловало да ће Немци, или са њима сукобљени Французи, да окончају скоро ову борбу у своју корист и да се ушетају у град.

На фронту дугачком шест километара, 22. априла 1915. године, Немци су пустили 170 тона отрова. Војници, који се налазе у рововима, удишу хлор који улази у плућа. Плућа почињу да се пуне течномшћу, крвни судови почињу да пуцају. Војници су били у шоку, а као прву заштиту су користили вунене чарапе натопљене урином. Урин и чарапа, која је протеинског састава, заједно имају позитивнији ефекат. Сабира се ефекат позитивног дејства неутрализације хлора. Французи, црвени у лицу, почели су да беже из ровова, гушећи се у властитом кашљу, готово потпуно слепи, без икакве оријентације. Те ноћи се угушило око 3.000 војника. „Те ноћи, наука је изгубила своју невиност“, каже историчар науке Ернст Петер Фишер. До тада се она налазила у служби човека, његовог развоја и побољшања животних услова. Тада је наука први пут стала у службу уништења људских живота.

Фриц Хабер - смислио бојни отров у служби Немачке

Нобелова награда за хемију

Онај који је први пут ставио хлор у службу једне ратне стратегије је немачки хемичар Фриц Хабер. Њему, као хемичару, итекако је био познат учинак хлора. Хлор је био изузетно јефтин, будући да је као један од нуспроизвода хемијске индустрије важио за отпад који постоји у великим количинама. Његова супруга није могла да поднесе терет оног што је њен муж урадио. Извршила је самоубиство јер је тај потез сматрала коришћењем науке у погрешне сврхе и издајом Немачке.

Фриц Хабер је у историју ушао као први научник који је своје знање потпуно подредио војсци и њеним потребама и циљевима. Након „успеха“ које је његово оружје доживело код Ипра, Хабер је унапређен у чин пуковника. Његов је слоган гласио: „У миру, у служби човечанства, у рату – у служби отаџбине!“

Фриц Хабер није само створио предуслове потребне за коришћење хлора у ратне сврхе, већ је врло добро знао да искористи и своје везе с индустријом. Током Првог светског рата, немачки хемијски концерн BASF производио је у великим количинама отровне гасове, а у његовом управном одбору налазио се управо Хабер. Он се на овом положају налазио и 1925. године, када је под окриљем BASF настао и концерн IG-Farben, који ће неколико година касније да започне производњу циклоне Б.

Немачки војници током једног напада бојним отровом у Фландрији 1917. године

Од овог гаса ће у концентрационим логорима страдати милиони људи. Ова чињеница успела је да уздрма и самог Хабера, будући да је и сам био Јеврејин. Он је трагична личност. Хабер је отишао у Енглеску 1933. године. Истерали су га из Немачке, из домовине у чију службу је ставио своје целокупно знање. Његова фамилија је побијена у концентрационом логору од отрова у чијем стварању је и сам учествовао.

Фриц Хабер је био генијалан хемичар. По завршетку Првог светског рата 1918. године, добио је Нобелову награду за хемију. Али не за откриће и примену отровног гаса, већ за открића на пољу синтезе амонијака (Хабер-Бошов поступак синтезе амонијака).

Занимљиво је још и то да је у нападу који се одвијао 13. на 14. октобар 1918. г. страдао млади немачки војник Адолф Хитлер. Хитлер је био привремено слеп и сам је увидео колике су последице коришћења бојних отрова. Сматра се да је то разлог зашто Хитлер није никада употребио бојни отров.

У Првом светском рату је на ратиштима, од хемијског оружја, страдало укупно 90.000 војника. Један милион је био додатно повређен услед тровања гасом због чега су многи од њих преминули у годинама након рата. Друштво народа, којем је припадала и Немачка, потписало је 1925. године Женевски протокол о забрани коришћења отровних гасова у ратовима.

Упркос потписима влада, држава чланица УН-а, истраживања на овом подручју трају и даље – углавном под маском научног трагања за што бољим пестицидима. И сам циклон Б био је регистрован, али и коришћен као средство против разних штеточина. Слично је било и с отровом агент оранж, којег су Американци користили током рата у Вијетнаму – и овај се отров заправо користио као средство против штеточина, а као таквог су га користили и Американци. Њихова намера је наводно била уништење зелених површина у Вијетнаму, тровање тла. Последице ових напада вегетација, животиње, па тако и људи, осећају и дан-данас.

“Powerful yet unknown – the women who made history”

As we approach the first centenary of the First World War, commemorations around the world are set to mark the start of the first global conflict in modern history. Involving troops from Asia, Australasia and North America as well as Europe and the Middle East, the conflict has had a hugely significant effect on the world we know today, particularly in the emergence of independent states in the Middle East and Eastern Europe, and the development of global institutions such as the United Nations.

In this article we will try to present you the two heroines of the First World War, a Serbian soldier with an impressive career, Milunka Savić, the most awarded female combatant in the history of warfare, and Dorothy Lawrence, the only British woman to go to the front line in the First World War.

First we'll write about Dorothy Lawrence, a young woman who was so desperate to take an active role in the war that she disguised herself as a man and travelled to the front line.

Dorothy Lawrence was born in Warwickshire on 4th October 1896. She was abandoned by her mother and became a guardian of the Church of England. When the war began, she was 19 years old and living in Paris. She was keen to

take an active role in the war and wanted to work as a war correspondent, reporting for the newspapers about what was happening on the front line. She had already had some success as a reporter as she had had some articles published in The Times newspaper. She contacted several British newspapers to see if she could write for them but she couldn't get work as it was considered too dangerous even for men. She also tried to find work with the Voluntary Aid Department, who sent women to participate in war work but was unsuccessful. As a result, she made a plan to travel to the front

line and write about her experience there. On her first attempt, she was arrested by French police two miles from the front line and ordered to leave the area.

Her second attempt was more successful. She befriended two British soldiers, who became known as her “khaki accomplices” and taught her how to drill and march like a soldier. Two Scottish soldiers she met at a train station gave her a military haircut and she dyed her skin with furniture polish so that she looked like she had a sun tan. Her friends also gave her a uniform which they stole from the laundry in their regiment. Using forged papers with the name of Private Denis Smith of the First Battalion Leicestershire Regiment, she travelled to the Somme by bicycle.

When she arrived she made friends with a miner Tom Dunn, who found her work as a sapper

with the British Expeditionary Force Tunnelling Company. She was responsible for laying mines within 400 metres of the front line, where she was under constant fire.

The stress of living a double life and doing a very dangerous job was very difficult for Dorothy. She was also constantly worried that she would be caught and that the men who had helped her would be in danger. She confided her situation to a sergeant, who she thought she could trust – but he reported her to the authorities! She was immediately arrested and interrogated as a spy. She was declared a Prisoner of War and taken for further questioning.

The army were very embarrassed that a woman had managed to work on the front line and were worried that, if Dorothy's story was known, other women would try to copy her. Dorothy wrote about her experiences, in a book titled 'Sapper Dorothy Lawrence: The Only English Woman Soldier'. However, the book was suppressed by the War Office, and wasn't published until 1919, after the war was over. She moved to Islington and not much is known about her life after that. She died in London in 1964. Although she is not famous, her influence can be seen in the motivation she has given to other female war correspondents.

Wars were raging, one after another in the beginning of the 20th Century, when one brave girl from village Koprivnica near Raška, traded her female garments for a Serbian army uniform and cut her long locks. She hid her

chest pretending to be a man so she could fight a valiant battle for her country, her Serbia, and then, in the years to come, she gilded that same heroic chest with the Legion of Honor medals, the Karađorđe star with swords, and was the only woman in the whole world that was awarded with Croix de Guerre with the gold palm attribute.

Milunka Savić was an exceptional Serbian soldier. She was the woman soldier in the First World War with the most medals, not only in the Balkans or Europe but throughout the world.

There are various stories as to how her military career began. The most charming is that she enrolled in the army in place of her own brother. At the time women were only allowed to join the army as medical orderlies. Milunka, however, wanted to fight and joined the army as a man using the name Milun Savić. Thus, in 1913 at the age of twenty-two, she began her illustrious military career. It was not until the second Balkan war, when she was wounded and taken to a field hospital during the battle of Bregalnica, that it was discovered that she was in fact a woman.

She was wounded nine times, but for her it was the hardest when she was wounded in the Second Balkan war when her sex was discovered. Later on, she was always saying how the gunshot wound to the chest was the young Milun's greatest nightmare.

Milunka was a member of the famous "Iron Regiment", the most elite second infantry regiment of the Serbian army "Knjaz Mihailo". She had an outstanding gut feeling and knew to sense a perfect moment to launch an attack or hit enemy lines with her highly precise bomb throwing skills. Stories were told about the surprises on enemy faces upon understanding that one woman captured, disarmed and led them to the regiment's headquarters.

After the war she married and had a daughter, but her husband left her and the daughter a short while afterwards. Because she was illiterate with no school certificate, the only job she could find was as a cleaning lady in a bank. As a former soldier she was given a small piece of land in northern Serbia, where she lived for a

while. She moved later to an apartment in Belgrade. Apart from her daughter, she also raised three orphan children and trained a further thirty-two. She was able to do this thanks to her salary, invalid pension and French pension as double member of the Légion d'Honneur.

Entire regiments and high-ranking officers from the greatest military powers once stood to attention in front of Milunka Savić. Flags were raised in her honour. But the state quickly forgot her. She died on 5 October 1973. The street in the Belgrade district of Voždovac where she once lived bears her name.

Gender roles are nowhere more prominent than in war. Yet killing in war does not come naturally for either gender, and that gender norms often shape men, women, and children to the needs of the war system.

World War I was a pivotal time for women. This is because it gave women an opportunity to prove themselves in a male-dominated society, doing more than cleaning the house and tending to the children.

Petar Radojević 8/2

РОССИЯ В ПЕРВОЙ МИРОВОЙ ВОЙНЕ

В начале XX века в Европе завершился процесс формирования двух противостоящих блоков: Тройственный союз (Германия, Австро-Венгрия, Италия) и Антанта (Россия, Англия, Франция). Поводом к началу Первой мировой войны послужило убийство наследника австро-венгерского престола Франца-Фердинанда, членами сербской националистической организации. 28 июля 1914 г. Австро-Венгрия объявила войну Сербии. Россия была союзницей Сербии. Во главе с императором Николаем II, Россия объявила о начале частичной мобилизации. 29 июля Германия потребовала от России прекратить мобилизацию. Россия

на следующий день начала всеобщую мобилизацию. 1 августа 1914 г. Германия объявила войну России. 3 августа Германия объявила войну Франции. Таким образом в мире началась большая война.

Россия в экономическом плане оказалась плохо подготовленной к войне. Россия, наряду с Германией, потеряла больше всех солдат. Непомерные расходы на войну вызвали расстройство финансовой системы. Военные поражения усилили разочарование в царизме. В стране обострились социальные конфликты, росли антивоенные настроения. Углубление социально-экономического и политического кризиса в стране привело к захвату власти большевиками в октябре 1917 г. 3 марта 1918 г. правительство большевиков, заключив сепаратный Брестский мирный договор с Германией, вышло из войны. Император Николай II был расстрелян вместе с семьёй в июле того года. Первая мировая война закончилась 11 ноября 1918 г. с подписанием перемирия между Германией и государствами Антанты. Победу в Первой мировой войне одержали государства Антанты – Англия, Франция, США и другие её члены.

Русский поэт Николай Гумилёв был участником Первой мировой войны. Его женой была известная русская поэтесса Анна Ахматова. Стихотворение Война Николай Гумилёв написал в 1916 году.

Война

Как собака на цепи тяжелой,
Тявкает за лесом пулемёт,
И жужжат шрапнели, словно пчелы,
Собирая ярко-красный мёд.

А „ура“ вдали, как будто пенье
Трудный день окончивших жнецов.
Скажешь: это - мирное селенье
В самый благостный из вечеров.

И воистину светло и свято
Дело величавое войны,
Серафимы, ясны и крылаты,
За плечами воинов видны.

Тружеников, медленно идущих
На полях, омоченных в крови,
Подвиг сеющих и славу жнущих,
Ныне, господи, благослови.

Как у тех, что гнутся над сохою,
Как у тех, что молят и скорбят,
Их сердца горят перед тобою,
Восковыми свечками горят.

Но тому, о господи, и силы
И победы царский час даруй,
Кто поверженному скажет: - Милый,
Вот, прими мой братский поцелуй!

Гумилёв

Гумилёв и Ахматова

DIE KINDER IM ERSTEN WELTKRIEG

Wie die Fähnchen im Wind

Viele Kinder litten im Ersten Weltkrieg. Die Tatsache, dass ihre Väter an die Front gingen und die Mütter gezwungen waren, sich Verdienstmöglichkeiten zu suchen, brachte ihr Leben völlig durcheinander. Auch ihr normaler Alltag in der Schule sah plötzlich ganz anders aus als zuvor. In den Klassenzimmern wurden Landkarten aufgehängt, an denen man mittels kleiner eingesteckter Fähnchen den Verlauf der Front erkennen konnte. Für ältere Schüler bestand die Gefahr, an die Front zu kommen. Diese Tatsachen ließen die anfängliche Kriegsbegeisterung nach und nach schwinden.

„Siegfrei“ begeisterte nicht alle Kinder

Der Krieg schlich sich in den normalen Unterricht ein. Schüler der unteren Klassen übten wie die Soldaten. Kinder arbeiteten auf den Feldern als Erntehelfer oder wurden zu einfachen Arbeiten herangezogen. Gab es wieder einen Sieg an der Front, dann jubelten alle und die Kinder erhielten „siegfrei“. Das klingt vielleicht ganz gut, doch so war auf Dauer kein richtiger Unterricht möglich. Und schon bald nach den ersten Siegen im Jahr 1914 gab es auch nicht mehr so viel zu feiern.

Immer weniger zu essen!

Die Väter der meisten Kinder befanden sich an der Front. Doch kamen die Väter zurück, so waren sie meist verletzt oder schwer traumatisiert. Dies bedeutete, sie konnten die schrecklichen Dinge, die sie an der Front erlebt hatten, gar nicht verarbeiten und wieder normal leben. Oft hatten die Väter auch noch Arm oder Bein verloren und waren nicht mehr fähig, ihrer Arbeit nachzugehen. Oft mussten die Mütter die Versorgung der Familien komplett übernehmen.

Als die Lebensmittel ab 1915 immer knapper wurden, litten viele Kinder. Es gab nicht ausreichend zu essen und das, was es zu essen gab, hatte oft eine schlechte Qualität. Viele Kinder hungerten, wurden schwächer und am Ende krank. Oft standen Kinder in Schlangen vor Lebensmittelgeschäften, um etwas Butter oder ein paar Eier zu bekommen.

Ces artistes morts au combat durant la Première Guerre mondiale

Alain-Fournier, Louis Pergaud, Guillaume Apollinaire, Jean Pellerin... nombreux sont les artistes qui ont péri au cours de la Grande Guerre.

Dans les tranchées, sur le champ de bataille, au front, la Première Guerre mondiale coûte la vie à plus de 9,7 millions de soldats enrôlés, bien souvent, à leurs dépens. Parmi eux, des écrivains, des poètes, des peintres dont les œuvres perdureront, orphelines de leurs pères morts pour la patrie.

Hommage au Panthéon

Neuf ans après le fléau qui ravagea l'Europe, une plaque portant le nom de ces 546 écrivains morts pour la France entre 1914 et 1918 est apposée au Panthéon. Sur cette plaque, on peut y lire : « Ici sont enfermés les hommages rendus le 15 octobre 1927 aux écrivains morts pour la France. »

Alain-Fournier, Le Grand Meaulnes

Né le 3 octobre 1886 dans le Cher, Alain-Fournier est l'auteur d'un unique roman, *Le Grand Meaulnes*, paru en 1913 (et neuvième dans le classement des « 50 livres du siècle », selon un sondage réalisé par la FNAC et *Le Monde* en 1999). Un an plus tard, le 22 septembre 1914, le jeune homme est tué à Saint-Rémy-la-Calonne près des Eparges, dans la Meuse. Son corps est retrouvé et identifié en 1991, enseveli dans une fosse commune par les Allemands, avec 20 autres soldats français. Il ne connaîtra jamais le succès de son œuvre qui, d'une seule voix, manquera le prix Goncourt.

Louis Pergaud, « Si j'aurais su, j'aurais pas venu! »

Instituteur de profession, Louis Pergaud est l'auteur de diverses œuvres telles que *De Goupil à Margot*, *histoires de bêtes* (prix

Goncourt en 1910), *Le Roman de Miraut*, chien de chasse et notamment le célèbre *La Guerre des boutons*, roman de ma douzième année, en 1913. Une œuvre qui sera adaptée pour la première fois au grand écran, en 1936, avec Charles Aznavour dans le rôle d'Extra – il n'a alors que 12 ans.

Pergaud a 32 ans lorsqu'il est mobilisé dans l'armée française comme sous-lieutenant. Quelques mois plus tard, le 7 avril 1915, son régiment attaque les lignes allemandes : l'auteur de *La Guerre des boutons* est piégé dans les barbelés, grièvement blessé. Pourtant, sa mort est située au 8 avril 1915. En effet, son corps n'ayant jamais été retrouvé, la théorie veut que les Allemands l'aient emmené avec d'autres soldats dans un hôpital – hôpital qui sera détruit par l'armée française le 8 avril.

Le précurseur du surréalisme, Guillaume Apollinaire

Issu d'une famille noble et polonaise, Guillaume Apollinaire, né le 26 août 1880, est considéré comme l'un des plus brillants poètes français du début du XXe siècle. On lui doit notamment *Alcools*, paru en 1913, recueil de quinze années de poésie, dont le poème notoire *Le Pont Mirabeau*. A tour de rôle, il revêt les toges de conférencier, de journaliste, de critique d'art; son nom n'est pas inconnu en France en ce début du XXe siècle, et on l'apparente aujourd'hui au surréalisme: ce mot apparaît pour la première fois dans une lettre qu'il destine à Paul Dermée, son ami, en mars 1917.

Le 17 mars 1916, il est blessé à la tempe par un éclat d'obus alors qu'il lit, dit-on, le *Mercure de France* dans les tranchées. Evacué à Paris, il est affaibli et mourra deux ans plus tard, le 8 novembre 1918, de la grippe espagnole. Lors de son enterrement au cimetière du Père-Lachaise à Paris, on raconte que dans les rues, les Parisiens célébrèrent l'Armistice.

Et tant d'autres...

Paul Person, Lucien Petitpoisson, Eugène Pic, Paul de Ritter, Jean Rival, Georges Weil, Paul Acker,... Que seraient devenus tous ces hommes, encore jeunes, freinés dans leur élan artistique, si la Guerre – la bêtise humaine –, n'avait pas eu lieu? N'avaient-ils pas tant de choses à nous conter, encore? Que d'autres œuvres soient marquées de leur signature, il en est fort probable; hors, l'Histoire en a décidé autrement.

Volià quelques vers de Guillaume Apollinaire:

Si je mourais là-bas...

Si je mourais là-bas sur le front de l'armée
Tu pleurerais un jour ô Lou ma bien-aimée
Et puis mon souvenir s'éteindrait comme meurt

Un obus éclatant sur le front de l'armée
Un bel obus semblable aux mimosas en fleur

Et puis ce souvenir éclaté dans l'espace
Couvrirait de mon sang le monde tout entier
La mer les monts les vals et l'étoile qui passe
Les soleils merveilleux mûrissant dans l'espace

Comme font les fruits d'or autour de Baratier

Souvenir oublié vivant dans toutes choses
Je rougirais le bout de tes jolis seins roses
Je rougirais ta bouche et tes cheveux sanglants
Tu ne vieillirais point toutes ces belles choses
Rajeuniraient toujours pour leurs destins galants

Le fatal giclement de mon sang sur le monde
Donnerait au soleil plus de vive clarté
Aux fleurs plus de couleur plus de vitesse à l'onde

Un amour inouï descendrait sur le monde
L'amant serait plus fort dans ton corps écarté

Lou si je meurs là-bas souvenir qu'on oublie
- Souviens-t'en quelquefois aux instants de folie

De jeunesse et d'amour et d'éclatante ardeur -
Mon sang c'est la fontaine ardente du bonheur

Et sois la plus heureuse étant la plus jolie

Ô mon unique amour et ma grande folie

30 janv. 1915, Nîmes.

Guillaume Apollinaire - Poèmes à Lou

ESPAÑA DURANTE LA PRIMERA GUERRA MUNDIAL

En la primera mitad del siglo XX España era una potencia europea que en este marco geográfico desempeñaba un papel de segundo rango. Carecía de la potencia económica y militar suficiente como para presentarse como un aliado deseable a cualquiera de las grandes potencias europeas. La vinculación mediterránea de nuestro país y sus intereses en Marruecos ponían en contacto a la política exterior española con las de Inglaterra y Francia; por eso, las relaciones con estos dos países fueron más frecuentes y estrechas. Pero como se demostró en el tema de Marruecos, sus intereses no siempre coincidían con los españoles. La diplomacia franco-británica centró su objetivo ante el conflicto en evitar que España entrara en el área de influencia alemana.

Por su parte, Alemania utilizó el acercamiento a España para atemorizar o dividir a sus adversarios. Hay que partir de estas premisas para entender **la actitud española ante la Primera Guerra Mundial**. Cuando se produjo el conflicto la postura de España hubo de ser necesariamente de **neutralidad**, fundamentalmente por pura impotencia. La guerra mundial supuso para España un motivo más de enfrentamiento entre derechas e izquierdas, pero los gobernantes

españoles supieron mantenerse en una efectiva neutralidad. Para las derechas, Alemania y sus aliados representaban el orden y la autoridad. En cambio, para las izquierdas, al lado de Francia e Inglaterra estaba "la causa del derecho, la libertad, la razón y el proceso contra la barbarie", como decía Alejandro Lerroux. Los políticos del turno se vieron afectados por la violencia de la polémica en el seno de la sociedad española. En el momento del estallido de la guerra, el jefe del Gobierno, Eduardo Dato, mostró una actitud de absoluta neutralidad e intentó que las polémicas en la prensa y entre la opinión pública no pusieran en peligro la actitud española. **La neutralidad fue netamente positiva para España porque su mantenimiento le permitió un crecimiento económico importante.**

LA GENERACIÓN DE 1914 Y EL ARTE DURANTE LA PRIMERA GUERRA MUNDIAL

El **panorama intelectual y cultural español** empezó sin duda a cambiar en torno al comienzo de la Primera Guerra Mundial. En ese momento había aparecido ya en el escenario público una nueva generación cuyos rasgos distintivos fueron patentes tanto para la precedente como para ella misma. Azorín, por ejemplo, escribió que los jóvenes tenían más método y sabían más. **José Ortega y Gasset**, la figura más brillante de esta nueva generación, llegó a proponer una política que fuera novísima, áspere y técnica.

Si España era un problema, Europa -y, con ella, la modernidad o la democracia- era la solución. Esta última evidencia se convirtió en tal precisamente en estos momentos porque los miembros de esta generación, aparte de fundar nuevas instituciones, se beneficiaron de la existencia de otras que habían emergido en el período anterior.

Otros sintieron la vocación de influir en ella o tuvieron sus incursiones para abandonarla después, como fue el caso de **Ortega y Gasset**. Este, por ejemplo, fue inspirador de revistas políticas como **España**, pero también de la **Revista de Occidente**, dedicada de forma exclusiva a la reflexión intelectual porque la política no aspira a entender las cosas.

La novela intelectual de **Ramón Pérez de Ayala** tiene su paralelismo obvio con la europea de la época, mientras que la de **Gabriel Miró** muy a menudo elige como temática la transformación cultural y social

de un medio retrasado. En la prosa y en la lírica de **Juan Ramón Jiménez** se ha apreciado una clave krausista en lo que tiene de aprecio por lo popular y por el paisaje.

La europeidad de esta generación fue perceptible en la aparición de una vanguardia literaria y plástica en un plazo relativamente corto de tiempo. La primera manifestación fue la llamada greguería de **Ramón Gómez de la Serna**, combinación de humor y metáfora pero caracterizada sobre todo por una voluntad subversiva respecto a cualquier categoría existente. Más adelante, gracias al movimiento conocido como **ultraísmo**, la poesía se impregnó de estas novedades. De todos modos, **la vanguardia** no llegó a consolidarse de forma definitiva sino en los años de la guerra mundial o en la inmediata posguerra para difundirse incluso de forma mayoritaria en la década de los veinte entre los medios juveniles. Sin embargo, no se puede excluir del impacto de la vanguardia a las generaciones de mayor edad. El esperpento de Ramón del Valle Inclán une la vanguardia formal a una desgarrada intervención en el terreno de la vida pública.

Сара Јанковић 8/1, Рубен Пикњач
Госпођиначки 8/2

Сликари рата

Током Првог светског рата бројни италијански уметници ишли су на фронт са намером да, између осталог, документују места, догађаје, борбе и битке преко слика и цртежа. Будући да су се и сами борили, приказали су на реалистичан начин хероје, борце, жртве, рањенике. Њихова дела постала су нека врста репортаже рата, а у исто време и веома посебан дневник који садржи искуства са фронтова јер су ови сликари-војници бележили, дан за даном, на папиру или платну, места на којима су били, портрете сабораца и ратне догађаје у којима су учествовали између 1914. и 1918. године. Од преласка преко северних Алпа, преко подухвата на Јадранском мору, до интервенција у Албанији, сва лична искуства преносила су се на платна и претварала у слике. Ова драгоцену уметничка дела одишу горчином рата и представљају спој сурове реалности и уметности. Ужас и агресија који су потресали свет преточили су се у тамне нијансе вештих сликара. Са проласком мучних дана, уз неизвесност и зебњу, низала су се платна осликана бојама муке и страдања и остала као доказ поколењима о једном тешком тренутку људске историје. Око пет стотина оваквих радова данас је изложено у Централном музеју ренесансе у Риму (Museo Centrale del Risorgimento di Roma). Аутори ових уметничких дела, али и историјских сведочанстава, су Италико Брас, Анселмо Бучи, Алдо Карпи, Томазо Кашела, Анђело Ланди, Чиприано Ефизии Опо, Лодовико Паљаги и Вито Ломбарди. Творац обимне серије уља на платну Анђело Ланди приказао је најстрашније ратне сцене, па можемо издвојити слике „Рањени коњаник“, „Планински марш“, „Мртав војник“, „Рушевине“ и бројне друге.

Елла Крмпотић 8/1, Марија Булатовић 8/2

Анселмо Бучи, *Трг у време рата*

Анселмо Бучи, *Рат и невреме*

Алдо Карпи, *Пали борци*

Продирући у све сфере људског живота и испредајући нити око свакодневице сваког појединца, Први светски рат оставио је трага и у поезији италијанских песника који су, између борби, на стражи или током непреспаваних ноћи, преносили мисли и осећања на пожутеле листове својих дневника. Један од њих је Ђузепе Унгарети који је написао низ песама са ратном тематиком, а једна од многих је Бдење, настала 23. децембра 1915.г. и део је збирке *L'Allegria* (Радост) која представља сведочанство о тешким мукама Великог рата.

Veglia

Un'intera nottata
buttato vicino
a un compagno
massacrato
con la sua bocca
digrignata
volta al plenilunio
con la congestione
delle sue mani
penetrata
nel mio silenzio
ho scritto
lettere piene d'amore

Non sono mai stato
tanto
attaccato alla vita

Садржај песме *Бдење*:

Лежећи целе ноћи поред измасакираног саборца који је згрчених вилица, окренутих ка пуном месецу, и отеких руку са много подлива, продро дубоко у моју душу, написах слова пуна љубави: никад не бејаш тако привржен животу.

Анселмо Бучи, Портрет маринца
који баца бомбу

Алдо Карпи, Аустријски заточеник

Пета генерација матураната

Они нису имали меру. Ни у интелигенцији, ни у шарму, забави љупкости, лепоти, довитљивости, духовитости, другарству, оданости, занесености, па ни у несташлуцима. Предавали су се свему томе до краја. А ми смо били они који се диве, усхићују, одушевљавају се, разумеју, и праве се да се љуте...

8/1

Damjan Despotovski

Деџак ведрог духа лако је нашао своје место међу нама. Безрезервно се предавао забави на одморима, а и ван njih. Огромна njegova љубав је sport, а tennis посебно. За то му никада није falilo енергије, мотива, etuzijazma.

Ana Janković

За kratko vreme nam је prirasla за srce zbog своје srdačnosti, osmeha, vedrine. Njen smisao за humor nas је ostavljao без daha, а posebno šale koje је zbijala на vlastiti račun – kao svi pravi – odabrani i posebni.

Sara Janković

Mirna i tiha, lepa i staložena, naša Sara је imala svoju putanju. Drugачију, katkad nerazumljivu, ali svoju. Inspisanu njenom posebnošću, darovitošću. Opirala се šablonima, onome što joj nije blisko, odbacivala sve što nije deo njenog sveta i interesovanja.

Ella Krmpotić

U najužem izboru kandidat за đaka generacije, vukovac. Sa njom је sve bilo, počev od imena posebno i lepota i dobrota u očima koji су ogledalo njene brižnosti, љudskosti, pravednosti, odmerenosti, uravnoteženosti. Htela је da bude neprimećena, а proslavila нас је mnogo puta на takmičenjima i kao glavni i odgovorni urednik našeg časopisa. Tiha i skromna u istupima, glasna u delanju, i potpuno u naporu да се то не primeti.

Anđela Lolić

Kako би atraktivnost ušetala u naše prostore, да nije bilo nje? Pametne i visprene, jasne i otvorene. Čitala latinoameričke pisce, nesvojstveno svojim godinama, literarno izmicala svim okvirima vršnjačkog pripadanja i uvek učila manje nego što ми želimo, ali i znala preko očekivanja drugih.

Dragana Lukić

Njenoj dobroti nije bilo granica, njenoj pristojnosti nije bilo premca i nije bilo nikoga ko би joj nešto zamerio. Učila је posvećeno i onako kako би to svako želeo, unela u odeljenje duh apsolutne privrženosti drugarima, nesebičnosti i predanosti.

Ivana Lukić

Ona је plenila svojom prirodnošću, dobrotom, time да ne mora i ne želi да се svrsta, да pripada grupi. Jednostavno mogla је i umela са svima. Da bude dobra drugarica, odan prijatelj, pouzdan đak, neko kome svi veruju.

Marija Milić

U svemu posebna. U načinu odevanja, muzici koju sluša, okrenutosti umetnosti, љudskosti koja је bila predmet našeg divljenja. Van svih šablona, obrazaca, nije bila drugačija zato što to želi, nego

zbog toga što to jeste. Prirodna i detinjasta, uvek je bila puna poštovanja prema drugima.

Darko Martinović

Dečak širokog osmeha i još šireg srca. Nasmejani dečak, čak i kad se duri i onda kada se ljuti. Pravdao se i kad treba i kad ne treba. To mu je bio manir. Ambiciozan i nadaren, Darko će lako dosegnuti svoje snove.

Andrej Mitrović

Koliko li će tiši Ruđer biti posle ovog dečaka. Bubnjao je po klupama, ormarićima, katkad i po našim nervima. Ali, i kad mu to nismo priznavali, ritam je bio odličan, sviđao nam se. Polako i sporo, Andrej je svuda stizao, ništa mu to nije smetalo da bude jedan od najuspešnijih učenika generacije. Njegova pamet i koncentracija pomogle su mu da pokaže sve svoje vrednosti.

Miloš Milojević

Lepota i šarm su zaštitni znak ovog dečaka. On osvaja svojom prirodnošću, dobrotom i iskrenošću. Ambiciju da pomiri školske i sportske obaveze lako je ostvarivao. Uporno iz dana u dan odlazio je na treninge, spartanskom odlučnošću i rešenošću je otklanjao umor, oran da bude uspešan u svemu. On bi želeo da bude novi Ronaldo, a mi znamo, da šta god bude, biće najbolji!

Marko Milošević

Kandidat za đaka generacije, vukovac. Sa njim nije bilo šale. A vrlo je humoru sklon bio. Istrajnost i neiscprna želja za znanjem njegovo su moto. Vrlo je širok raspon njegovog interesovanja. Takmičio se iz najvećeg broja predmeta u generaciji i imao veliki uspeh.

Aleksandra Popović

Nežna i tiha, neko ko se na sve moguće načine trudi da ne bude u centru pažnje. Brižljivo je sakrivala svoje afinitete, čuvajući ih za sebe jer su oni, naprosto, samo njeni. Dokučili smo mi njenu tananu umetničku prirodu, sklonost ka istančanom likovnom, grafičkom izrazu.

Nemanja Popović

Višesatni treninzi, brojna putovanja, iscrpljujući turniri odvajali su ga od nas. Odan i posvećen bio je tenisu, ali i svojim školskim obavezama. Izuzetno uspešan je bio i u jednom i u drugom. Samo neko ko je toliko uporan, organizovan, koncentrisan, ambiciozan, motivisan mogao je sve to da pomiri.

Jovana Pupovac

Drugarica koju bi svako pozeleo. Privržena, posvećena, spremna da učini sve kako bi se našla i pomogla. Nesigurnim koracima gradila je put svoje sigurnosti u budućnosti. Bojažljivo se upuštala u školske obaveze, ali samo zbog toga što je želela da bude uspešna.

Aleksej Radičević

Mnogo toga čini njegov identitet. Ljudina rekli bismo mi. Uvek da priskoči u pomoć, da uoči potrebe drugih. Želeo, po svaku cenu, da ga doživimo kao mangupa. I imao sreće da mu fizička pojava pruža veliku podršku u tome. Ali, ništa od toga, nije nas prevario. Odavalo ga je uvek njegovo nežno, mekano i veliko srce.

Petar Ristić

Dečak hitrog pokreta, još brže pameti, blistave inteligencije. Sve je mogao, sve je hteo i sve mu je vrlo jednostavno išlo. Težio savršenosti i takav bio. Velika njegova ljubav je fudbal. Ubedio je on, mnoge da je fudbal umetnost. Jer njegova srčanost i polet, ispisuju na terenu tu nejasnu granicu između lepote i sporta.

Andrej Simikić

Šarm, popularnost, blistav uma su samo neki sinonimi za ovog dečaka. Duhovite opaske koje je bespoštedno izricao bile su anegdotski prepričavane. A školske obaveze je ostvarivao sa neverovatnom lakoćom i bio parameter toga kako se biva odličan đak. Njegovom osmehu je odoleo samo onaj ko ga nije video i nije osetio tihu eksploziju šarma, samozadovoljstva i sreće.

Todor Trikić

Naizgled, zatvoreni dečak nije nas lako pustio do sebe. A onda stekao poverenje, potpuno se predao i postao nezamenljiv. Nezamenljiv u svom neodoljivom osmehu, srčanosti i upornosti koje je pokazivao na sportskim takmičenjima, gegovima koje je umeo da upriliči na odmorima, ali i na časovima. U budućnosti će biti uspešni košarkaš, kreator video- igrice.

Filip Cmiljanović

Nenametljiv, tih. Vrlo organizovan u svojim obavezama. Zna kako da uči, da se suoči sa uspesima i porazima. Polako stepenik po stepenik gradio je svoju sigurnost i na pravom je putu da dosegne sve ono što želi.

Sofija Šašić

Sigurna i samouverena, rođena da bude primećena, da ostavi utisak. Očaravala nas je njena neposrednost i vedar duh. Vodila je naše priredbe zabavljajući se koliko i publika. S lakoćom savladavala školske obaveze. Olako je sve bilo što je radila, preteško će biti nama da se rastanemo sa njom.

8/2

Jelena Bojović

Dimenzije njenih razmišljanja treba dosegnuti. Dubinu njenog bavljenja svetom, ljudima, okolinom, treba proniknuti. Biti human, senzitan i empatičan poput nje, treba težiti. Obitavati u njenoj zaokupljenosti Japanom, treba umeti. A znati Jelenu Bojović, treba biti privilegovani.

Bulatović

Uvek nasmejana, razdragana, poletna, vedra, uporna, strpljiva. Umela je da pomiri sve svoje brojne obaveze. Da se divi Sereni Vilijams, leći stoički sportske povrede, bude odana drugarica, đak koji hoće i može sve. Obratite pažnju – pred vama je budući najlepši i najbolji ženski reket sveta!

Svako ko hoće nešto da kaže o neobičnoj devojčici ima tremu. Tremu koja je opravdana i ljudska. Jer šta reći za nekog ko je besprekoran i savršen. Jednom joj je jedna nastavnica rekla: „Čekaj, pa ti znaš i da pevaš?!“ I to mora da se zna, ona sve ume i sve zna. Biće doktor fizike, astronomije, ali to joj ne smeta da piše izvanredne literarne radove, sjajno slika, učestvuje u brojnim projektima, takmiči se iz srpskog jezika, matematike i fizike. Uvek je bila svoja! I nikada sa tim nije imala problem. U njenom nežnom svilenkastom glasu bilo je gvozdene odlučnosti, nazaustavljive rešenosti, kapriciozne doslednosti. Posebna, neverovatna devojčica o kojoj ćemo tek slušati, kojoj ćemo se tek diviti – đak generacije 2014. Anika Vučićević!

Dabović

Nežna, a odlučna, mirna, ali i eksplozivna, otvorena, uz to i zagonetna. Vrlo ambiciozno je krčila puteve kojima je stizala do svojih ciljeva. Imala sjane ocene, trudila se i davale sebe celu u savladavanju školskih obaveza. Pronašla sebe u jahanju i svoju ljubav prema konjima pretočila u sport i umetnost. A onda se okrenula istinskoj umetnosti glume.

Sanja Kljaić

Nasmejana plavokosa devojčica. Tiha, smirena, staložena. Istinski dobra. Polako i sigurno, nenametljivo i uporno hodala je zacrtanim putevima svojih ciljeva. Vidimo je u svetu umetnosti. Sledeći svoje snove, dostići će željeno!

Eno (Husein) Mehinagić

Samo neko ko je toliko drag, spontan, šarmantan, prirodan, nasmejan, duhovit, mogao je za kratko

vreme da nas osvoji. Njegova jekavica nam je bila prirodna i bliska, obožavali smo njegov talenat za glumu i muziku, kao i sportski duh, istinski i pravi. I drugarima, a naročito nastavnicima, pomogao je da upoznaju sebe, jer su Enove imitacije bile pravo ogledalo svih nas.

Teodora Petković

Odmerena, sigurna, zadovoljna, svoja. Devojčica blistavog uma, brojnih talenata. Kad iskaže i ostvari sve svoje potencijale, imaćemo uspešnu mladu osobu kojom ćemo se ponositi i svedočiti svi zajedno neotkrivenim granicama onoga koliko čovek može!

Petar Radojević

Tananost, blagost, čistota i suptilnost od kojih je istkana ljudskost i prefinjena moralnost ovog dečaka čini ga posebnim. Besprekorno vaspitan, brinuo je za druge i osećao njihove potrebe. Vredno i uspešno je savladavao školske obaveze.

Miloš Rodić

Tih, odmeren, posvećen, dobar drug, sigurno je osvajao znanje i školske obaveze. I to sa lakoćom koja je samo njemu svojstvena. Za njega je istorija bila pravi prostor učinja i razvoja i ona ga je odvela na Republičko takmičenje. Sa istom jasnom i smirenom strasti igrao je i košarku u kojoj je ređao brojne uspehe. I sve će nas ostaviti u rebusu- kako je to moguće?

Mila Stanivuk

Samo loše obavešteni tvrdili bi da je njeno ime u kontrastu sa njenom prirodom. Svim silama se trudila da se prikaže tako. Međutim, to je samo maska. Uvek je pomagala onima kojima je to potrebno, zastala i nahranila svaku kucu i macu, odabrala jahanje zbog ljubavi prema životinjama.

Uroš Trifunović

Iako je košarka u svakom deliću njegovog bića, njegova pamet i ambicija mogu da ostvare i sve drugo što poželi. Nežan i saosećajan, iako tipično dečaćki, to nije želeo da pokaže, bio je odan prijatelj, pouzdan drug. Uporan i koncentrisan ubacivao je petice u svoju đačku knjižicu, skakao visoko u svojim stremljenjima i poentirao kad god je želeo.

Ruben Piknjač Gospodjinački

Neopisivo vaspitan i vredan dečak lako se uklopio u novu sredinu. Disciplinovan i izuzetno odgovoran nije se isticao koliko bi trebalo da to radi dete njegovih mogućnosti. Skroman, još ređe se hvalio svojim sportskim rezultatima.

Lijana Ilie

Tiha, povučena ali veoma odgovorna i vredna. Iako stidljiva, plenila je svojom dobrotom i osmehom što joj je pomoglo da se lako uklopi, ne samo u društvo u odeljenju već i sa mladima i starijima u školi. Naučila je svoje prve reči na srpskom jeziku, a mi se nadamo da će ih sa osmehom, i u što većem broju, izgovarati i dalje.

Mila Gak

Uklopila se tolikom brzinom da smo imali osećaj da se vratio neko koga dugo, dugo poznajemo. Spreмна na rad podjednako koliko i na šalu, odgovorna, vredna, pametna i beskrajno šarmanтна u svojoj spontanosti. Vedrla je i najoblaćnije dane. Žao nam je što njenu kartu za povratak u Njujork nismo uspeli da pocepamo.

Mina Fu

Tiha i povučena, ušla je u našu školu. Naučila nas je kako da napišemo prve reči na kineskom jeziku, a mi nju kako da shvati naš smisao za humor. Učila je, smejala se, pomagala drugima i oni njoj. Pokazala nam je da pored talenata za jezik ima i fantastične glasovne mogućnosti učestvujući na našoj (školskoj) Beoviziji. Nadamo se da će nam se jednog dana ponovo negde pridružiti.

директорка
Гордана Петковић
Срзентић

одељенски старешина
Весна Луковић

Александра
Поповић

Алексеј
Радичевић

Ана
Јанковић

Анђела
Лолић

Андреј
Митровић

Андреј
Симић

Дамјан
Деспотовски

Дарко
Мартиновић

Драгана
Лукић

Елла
Крмпотић

Филип
Џмиљановић

Ивана
Лукић

Јована
Пуповац

Марија
Милић

Марко
Милошевић

Милош
Милојевић

Немања
Поповић

Петар
Ристић

Сара
Јанковић

Софија
Шашић

Тодор
Трикић

директорка
Гордана Петковић
Срзентић

одељенски старешина
Драгана Павличевић

Аника
Вучићевић

Хусеин
Мехинагић

Ива
Дабовић

Јелена
Бојовић

Лиана
Илие

Марија
Булатовић

Мила
Гак

Мила
Станивук

Милош
Родић

Мина
Фу

Петар
Радојевић

Рубен
Пикибач

Сања
Кљаић

Теодора
Петковић

Урош
Трифунвић

Матурско вече

Лепи, сјајни, блистави били су и у школским униформама и у свакодневном школској издању. У брижљиво одабраној матурској тоалети, колико год је то немогуће, били су још лепши. Дивни, насмејани, прославили су своје мало матурско вече заједно са својим наставницима. Забављали су се сјајно све време.

Свима нама остаје у сјајној успомени 6. генерација наших матураната!

Маја Милошевић 71

Поздрав!

Зимски турнир у малом фудбалу

У балону Спортског центра „Maximum Effect“ на Вождовцу, организован је Зимски турнир у малом фудбалу 4.12.2013.г.

На турниру су учествовале четири основне школе : International school of Belgrade, British international school, Основна школа „Бановић Страхиња“ и Основна школа „Руђер Бошковић“.

После неизвесне и фер борбе, титулу првака понели су фудбалери Основне школе „Бановић Страхиња“, док су наши ученици били другопласирани.

Богдан Томић 6/1

Такмичење у пливању

На такмичењу у пливању 11.12.2013.г. на базенима Републичког завода за спорт у организацији ОШ „Руђер Бошковић“ у конкуренцији 5-8 разреда учествовале су следеће школе: ОШ „Ђорђе Крстић“, ОШ „Бановић Страхиња“ и ОШ „Филип Кљајић Фића“.

У конкуренцији ученика 5. разреда пливао је наш ученик Лука Настић у дисциплини краул и освојио златну медаљу. Такође је пливао и у конкуренцији 6. разреда и у дисциплини делфин освојио златну медаљу.

У конкуренцији 7 разреда пливао је Милан Булајић и у дисциплини прсно освојио друго место.

У конкуренцији 8 разреда у дисциплини прсно пливао је Андреј Митровић и освојио треће место.

У конкуренцији девојака 8 разреда плувала је Мила Гак и била је друга.

Штафетно или екипно такмичење на крају дана освојила је ОШ „Ђорђе Крстић“, други су били ђаци ОШ „Бановић Страхиња“, а треће место су освојили ђаци ОШ „Руђер Бошковић“.

Петар Радојевић 8/2

Финале у малом фудбалу

У среду 18. децембра 2013.г. у Спортском центру „ Maximum Effect “ на Вождовцу одиграна је финална утакмица зимског циклуса Руђер лиге у малом фудбалу. Прво место освојила је екипа „Плавци“ који су добили победнички пехар, док су све остале екипе добиле слаткише. Најбољи стрелац са 13 голова Милан Ђајић и најбољи играч овог дела такмичења Марко Јовановић освојили су фудбалске лопте.

Богдан Томић 6/1

Турнир у стоном тенису

У низу спортских турнира који се организују у току школске године од 25-30.02.2014 одигран је турнир у стоном тенису у конкуренцији 5. и 6. разреда (дечаци и девојчице) и 7. и 8. разреда (дечаци).

У женској конкуренцији прво место заузела је Милица Ђипранић ученица 6/1, док је друго место припало Тари Чолић, ученица 6/2 изгубивши у финалу са 11:9.

У мушкој конкуренцији 5. и 6. разреда, у финалу су се састали Урош Митровић 6/2 и Никша Балабан 6/1 у коме је тријумфовао Никша Балабан и освојио турнир. Треће место је заузео Андреј Кокир 6/2.

У конкуренцији 7. и 8. разреда финалисти су били Марко Балабан 7/1 и Тодор Трикић 8/1. Титулу првака је освојио Марко Балабан.

Богдан Томић 6/1

Спортски дан на Ади

У четвртак, 20. 3. 2014. године, организован је спортски дан на Ади Циганлији.

По лепом и сунчаном дану одржани су спортски турнири у фудбалу, кошарци, између две ватре. Најмлађи ученици су имали прилику да се покажу и докажу на полигонима спретности.

Петар Радојевић 8/2

Безбедност деце на интернету

У савременом друштву простор који деца користе за своје дружење и комуникацију проширен је и на област виртуелне реалности. То је чињеница. Често су, у овом смислу, наша деца много информисанија и сналажљивија од нас одраслих. Међутим, године у којима се налазе и њихово животно неискуство могу их довести у прилично непријатне, чак и опасне ситуације.

Пошто је скоро немогуће утицати на то да се овакав начин комуникације деци забрани или онемогући, важно је дете научити како да током боравка на „мрежи“ буде што безбедније и како да се заштити. У виртуелној стварности постоји огроман простор за злоупотребе и преваре од стране непознатих особа, а могућност контроле функционисања деце у овом домену је веома сужена.

У оквиру пројекта „Безбедност деце на интернету“ ученици 6. разреда су имали прилике да чују основне појмове „дигиталне писмености“: шта је то виртуелна стварност, како градимо своју дигиталну репутацију, на који начин све користимо интернет (едукација/забава), колико нам је важан боравак на друштвеним мрежама и чему он све служи, како да заштитимо свој идентитет на интернету, шта све можемо да урадимо да бисмо спречили дигитално (сајбер) малтретирање (коришћење електронских комуникација у циљу малтретирања друге особе – вређања, понижавања, изоловања из друштва и сл.)

Ученици су били у прилици и да погледају два едукативна кратка филма на следеће теме (можете их и сами погледати на You Tube-у):

- Once posted you lose it;
- Playing and staying safe online (Australia).

Ученици овом темом настављају да се баве уживо, на самој „мрежи“, у оквиру часова информатике, где ће на радионицама радити на изради својих симбола и изради аватара, научити нешто о позитивном понашању на интернету на примерима, бити упућени на разликовање прикладног онлајн садржаја и добити конкретна упутства о заштити података и безбедности на интернету.

Данијела Андрејић, психолог школе

Превенција вршњачког насиља

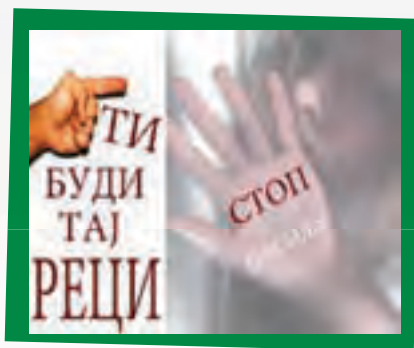

Реализација програма „Превенција вршњачког насиља“ догађа се кроз различите активности које школа спроводи. Посебну пажњу овој теми посветили смо на часовима грађанског васпитања и веронауке у 7. разреду у сарадњи са школским психологом и педагогом, а ученици су били у прилици да чују и припаднике МУП-а који су осветлили ову свеприсутну појаву из угла преступништва и казнене политике.

Проблем са којим се деца у овом узрасту суочавају није више повезан само са физичким насиљем и обрачунима, које физички јачи чине над физички слабијима. Сем тога, насиљем се сматрају и све оне ситуације где особе које су насилне (зовемо их насилницима) спроводе неки облик силе и моћи над онима који нису у стању да се супротставе (зовемо их жртвама), а све у циљу систематског и циљаног угрожавања личности, здравља (било физичког, било психичког) и достојанства друге особе. Често су то вербални обрачуни и притисци вршњака да се припада већини.

Овде не говоримо о грубим шалама којима они понекад прибегавају, већ о ситуацијама које се свакодневно понављају и прелазе у рутину, модел понашања и један од најзаступљенијих начина да се бахато и брутално спроведе нека врста силе над слабијим од себе (не нужно физички слабијим, већ све чешће психички слабијим). Фокус приче јесте и велика група деце која се обично нађе између ове две улоге, група посматрача која неретко својим несупротстављањем, страхом или забављањем значајно утиче да ситуација постане још гора и преузимају улогу саучесника, без осећаја дељења личне одговорности са онима који насиље врше.

Посебна пажња посвећена је и електронском насиљу (свим облицима злоупотребе електронске комуникације - мобилних телефона, рачунара - у циљу понижавања, вређања и омаловажавања других) и оном облику насиља који деца често не препознају као такав, а то је социјално насиље у оквиру ког група деце врши притисак и изолацију једног свог члана.

Проблему смо приступили кроз дискусију, радионице, гостовања стручњака, едукативне филмове, а у плану је и одлазак на позоришну представу. Свако од ученика имао је прилике да препозна ситуације насиља у свом искуству, као и да нађе лични простор и личну одговорност за супротстављање насиљу.

Данијела Андрејић, психолог школе

Огледни часови...

Ученици 4/2 су 25.3.2014.г са родитељима показали креативност на тему Декупаж (decoupage) уз разноврсне мотиве примењујући салвета технику на картону. Уживали смо са родитељима у заједничком раду.

Лореана Петровић, Катарина Кежић, Уна Штрбац 4/2

Ученици 4/2 су 26.3.2014.године на огледном часу из природе и друштва Кретање и клатно били истраживачи и кроз огледе су испитивали од чега зависи дужина пређеног пута неког тела мењајући услове при кретању тела.

Прво смо пратили кретање аутомобила (играчке) који смо у паровима истовремено пуштали да се креће по глаткој и храпавој подлози. Затим смо бацали са исте висине раван и изгужвани папир да би на крају испитали кретање клатна мењајући дужину канапа и угао осциловања.

Овај час је био забаван јер су огледи били занимљиви. Сви смо учествовали у њима и заједнички изводили закључке о кретању тела које смо записали у свеске.

Ива Мали, Тара Јешић, Миа Гедошев 4/2

On Science class – 3rd April, 2014 our teacher divided us in two groups and we investigated magnets, forces between magnets, different types of magnets and their characteristics. We used different types of magnets, such as: a horseshoe, a bar magnet and a stick magnet. We learnt that magnets can attract only iron, steel, nickel and cobalt. After the investigation we drew a table and wrote a conclusion in our notebooks. It was one of the most interesting Science classes we had so far.

Sujith Palanivasagam, Marko Jovanović 4/2

Ученици 4/2 су 9.5.2014.г. у лабораторији кроз експерименте откривали поступке раздвајања састојака смеше. Научили су да су то поступци: одливања, цеђења и филтрације, као и помоћу магнета и наелектрисањем.

Тара Јешић, Миа Гедошев, Лореана Петровић 4/2

Када бих ја био наставник, то би изгледало овако...

Сваке школске године, пред крај првог полугодишта, ученици су у прилици да попуне једну анкету на тему оцењивања рада наставника. Сем давања конкретних, строгих, али праведних, бројчаних оцена наставницима за њихов рад на дисциплини, оцењивању, спремности да помогну ученицима да што боље науче и разумеју градиво. Тему оцењивања представља и занимљивост самих часова. Након тог „тешког“ и „мукотрпног“ рада, ученици су у прилици и да опишу како би школа, настава и наставници, по њиховом мишљењу, требало да изгледају. Ево кратког профила какав треба да буде наставник, сатканог из жеља свих наших ученика.

Профил „какав треба да буде“ наставник

Наставник који се труди да ученицима буде занимљиво на часовима, те самим тим обезбеђује позитивну енергију на часу, а притом додатно објашњава, омогућава ученицима да лакше науче градиво. Такав наставник мотивише ученике да уче не само ради добре оцене, већ и ради стицања знања и „поседовања основних информација за живот“. Подразумева се да је ауторитет таквог наставника базиран на поштовању правила на часу и дисциплини, али не у смислу слепо послушности, већ обостраног прихватања и вођене двосмерне комуникације. Ученику је дозвољено да пита када му нешто није јасно, иако се наставнику може учинити да је само градиво релативно лако. Много пута се понавља оно што је научено и то на различите начине, а често је објашњење праћено и мултимедијалним приказом градива (филм, слике, модели, материјали за рад). Једноставно, ученици воле кад осете да је наставнику стало да они све разумеју. Похвала ученицима веома значи и мотивише их да буду још успешнији. Награда након успешно усвојеног градива, која није само у виду оцене, чини наставни процес још успешнијим.

Данијела Андрејић, психолог школе

BIRDS AND ANIMALS

The peacock is designated as the national bird of India.

The male is called a peacock, the female a peahen, and the offspring peachicks. The male (peacock) Indian Peafowl has iridescent blue-green or green colored plumage (wings). Peafowl are omnivorous and eat most plant parts, flower petals, seed heads, insects and other arthropods, reptiles, and amphibians. Male peacocks dance with their plumage when they knew that the rain is coming.

The tiger (Panther Tigris) is the largest cat species, reaching a total body length of up to 3.3 m (11 ft) and weighing up to 306 kg (675 lb). They are territorial and generally solitary but social animals, often requiring large contiguous areas of habitat that support their prey requirements. There are White tigers, Royal bengal tigers in India. In India killing tigers and other animals is a crime.

GAMES PLAYED IN INDIA

India's traditional sport is Hockey. In India, several traditional sports remain fairly popular, such as kabaddi, kohl kohl, pehlvani and gilli-dnda. Other sports in which Indians have succeeded internationally include badminton, boxing and wrestling. Football is popular in West Bengal, Goa, Tamil Nadu, Kerala, and the north-eastern states. Popular games played in India are Cricket, Hockey, Football, Boxing, Badminton, Chess, and Tennis.

FOOD AND LANGUAGES IN INDIA

Rice and wheat are the main crops grown in India. In North India people eat chapatti. Chapatti means Indian flat bread. In Southern parts of India, people mainly eat idly for breakfast. Idly is a steamed rice cake made with a batter made of rice and urad dhal.

Peacock dancing

White tiger

This is dosa served with sambar and coconut chutney.

In South India, dosa is a famous dish. Dosa is a crispy and savory pan cake. It's taken along with chutney and sambar. All over India, biryani is rice, mixture of spices and vegetables / mutton/ chicken/egg. Indian sweets are most popular all over the world. The most I like is kaju katli and gulab jamun.

There are 22 languages with scripts. The languages are Assamese, Bengali, Bodro, Dogrib, Gujarati, Hindi, Kannada, Kashmiri, Konkani, Maithili, Malayalam, Manipuri, Marathi, Nepali, Oriya, Punjabi, Sanskrit, Santali, Sindhi, Tamil, Telugu, and Urdu. The official language is Hindi and English. Tamil is the oldest language in India. But most people say Sanskrit is the oldest language in India. My mother tongue is Tamil. Most of the states have their own language.

Sujith Palanivasagam 4/2

ТАКМИЧЕЊА...

Градско такмичење из историје

Општинско такмичење из историје је одржано 22.3.2014. год. у ОШ „Владимир Назор“. Похваљујемо Јовану Гавриловић 5/1, Богдана Томића 6/2, Федора Дугалића 7/2, Сергеја Петровића 7/2. Треће место и пласман на Градско такмичење изборили су Матеја Живковић 5/1, Ђорђе Величковић 5/2 и Милош Родић 8/2. Браво за њих!

Градско такмичење из историје је одржано 26. априла 2014. године у ОШ „20. октобар“. После успеха на Општинском такмичењу, нашу школу су представљали Ђорђе Величковић 5/2, Матеја Живковић 5/1 и Милош Родић 8/2. Постигли су запажене резултате на којима им честитамо.

Јована Пуповац 8/1

Такмичење из географије

У ОШ „Ђорђе Крстић“ одржано је Општинско такмичење из географије 23.3.2014. год. Наши такмичари су остварили сјајан успех и испунили своју наставницу и нашу школу поносом. Сергеј Петровић 7/2 је остварио добар резултат, а Маја Милошевић 7/1 и Марко Милошевић 8/1 су освојили 2. место и пласирали се на Градско такмичење. Све честитке!

Јована Гавриловић 5/1

Такмичење из српског језика и језичке културе

Такмичење из српског језика и језичке културе је одржано 8. марта 2014. године. Можемо се похвалити резултатима Уне Чолић 6/2, Матије Марића 6/1, Павла Јотића 6/1 и Елле Крпотић 8/1. Ана Бабић 5/1 је имала максималан број поена и освојила 1. место, Тара Чолић 6/2 и Маја Милошевић 7/1 треће место.

Наше три девојчице ће се 5.4.2014.г. такмичити на Градском такмичењу.

На Градском такмичењу из српског језика, које је одржано 5.4.2014.г. у ОШ „Душко Радовић“, Маја Милошевић је освојила 3. место. Похваљујемо Ану Бабић 5/1 и Тару Чолић 6/2.

Марија Милић 8/1

Градско такмичење из географије

Градско такмичење из географије се одржало у недељу 13.4.2014. у Основној школи „Светозар Милетић“, а на такмичењу су учествовали ученици Марко Милошевић 8/1 и Маја Милошевић 7/1. Обоје су постигли сјајне резултате. Марко је имао 84 поена и освојио треће место. Маја је имала 95 поена, освојила прво место и прошла на Републичко такмичење које ће се одржати у Пожаревцу.

Елла Крмпотић 8/1

Републичко такмичење из географије

У Пожаревцу је одржано Републичко такмичење из географије 11.5.2014.г. Наша Маја Милошевић 7/1 прославила је нашу школу остваривши резултат од 93%. Све

честитке за Мају и наставницу Каћу!

Елла Крмпотић 8/1

На Мислишином финалном такмичењу, које је одржано 27. 4. 2014. године, наша ученица Миа Трифуновић 3/2 освојила је другу награду. У финалу је учествовало

четрнаесторо ученика трећег разреда из целе Србије. Они су, претходно, на школским такмичењима освојили максималних 100 бодова.

Миа нас је веома обрадовала својим пласманом. Честитамо јој од срца.

Маја Милошевић 7/1

Вукова задужбина наш гост

Почетком школске године били смо гости Вукове задужбине. Сусрет са г. Матицким било је незаборавно искуство и за наше основце и за гимназијалце.

У уторак, 18.3.2014.г., гђа Љиљана Симић, књижевници Гордана Малетић и Божидар Пешев били су код нас и дружили се са нашим ученицима, вештим пером и љубитељима књиге. Наставница Весна Луковић је, најављујући наше госте, истакла значај ове године због 200. годишњице од објављивања Вукових дела којима је најавио реформу писма и рад на сакупљању народних умотворина - „Писменице србскога језика по говору простог народа написану“ и „Мале простонародне славено-србске пјеснарице“.

Гђа Симић је представила „Даницу за младе“, часопис за децу. Позвала је талентоване ученике да сарађују са Вуковом задужбином која је објављује. Прочитала је песме и приче којима је заинтересовала ученике за овај часопис. Књижевници су читали своја дела и добили аплаузе, али су и аплаузом поздравили наше младе списатељице – Јовану Гавриловић, Викторију Ристић и Марију Вукадиновић.

Петар Радојевић 8/2

Интервју са нашом омиљеном лекаром – др Вером Вујовић

Како сте се определили за студије медицине?

То је заиста једно мало животно чудо, не знам како, али ја сам се спремала да студирам француски или српски језик и у гимназији сам била, тада се то звало друштвено-језички смер. Не могу да вам кажем шта се то десило, ја сам за матуру радила Крлежину „Господу Глембајеве“ нешто што је тешко. Кад сам написала матурски рад, рекла сам: „Ипак ћу на медицину.“ Морам да признам да сам увек волела да помажем другима и увек сам се дивно осећала у ординацијама. На систематским прегледима увек сам остајала дуже него што је требало. Чак и у овим годинама, три године пре пензије, није ми тешко да помогнем другима. Помоћ другима увек ме је испуњавала добротом.

Када сте одлучили да ћете бити педијатар?

Одлучила сам се за педијатрију врло брзо, можда зато што сам била тако мала и ситна, па су ми се деца учинила најближа мојој конституцији. Где су била деца и где се могло са децом радити, ту сам увек била.

Како је дошло до сарадње са нашом школом?

Школа се определила за наш Дом здравља, а ја сам тад водила педијатрију Дома. Позвао ме је директор да организујемо систематски преглед прве генерације ове школе, и основне и гимназије, и волим да се сетим тих првих долазака. Нисам долазила само ја, већ и медицинска сестра, гинеколог, долазио је и психолог као и људи из лабораторије. Имали смо разне радионице тако да смо били цео дан у вашој школи.

Који је ваш савет за добру концентрацију?

То се полако развија, учи и увек си концентрисанији, смиренији и усмеренији

када радиш нешто што волиш, ер те то више занима и јер на то више обрађаш пажњу. Мотив мора да постоји јер ако имаш мотив, као што је, рецимо, петица, концентрација ти је боља. Ако ти је мотив да засениш неког друга у разреду, онда ћеш ти то да причаш пред огледалом, да видиш како изгледаш кад говориш.

Да ли је истина да чоколада помаже да се концентришемо?

Чоколада даје осећај задовољства, а и физички ослобађа хормоне задовољства. Зато, кад си тужан, узми коцкицу или ред чоколаде, али немој да је поједеш целу.

Ваш савет за здраво детињство

Треба много да се играте, да се дружите, кроз игру се много учи. Треба да се дружите, причате, све да упијате око себе. Да осетите и када се пролеће буди и како се буди и која биљчица кад расте...Осетите живот око себе.

Који је најтежи случај који сте имали?

Има много тужних и ружних случајева. Увек када се дете повреди, кад је болесно.... Пре свега кад је тешко болесно. Овог момента сам се сетила једног случаја. Долазила је једна девојчица, стално је мазала усне. Увек сам је опомињала због тога. Никад то више у животу нисам урадила. И онда почеле су неке главобоље, на крају то се завршило тумором мозга и девојчица је, нажалост, преминула. И дан-данас када се

сетим, осетим кривицу. То задовољство мало које је имала са тим својим кармином нисам разумела. Тужна сам када се сетим тога...

Колико дуго се бавите медицином?

Радим тридесети три године и пет година сам студирала, значи, укупно тридесет и осам година.

У својој каријери да ли сте имали случаја са децом која су повређена у рату?

Нисам била у рату јер сам тада ја имала малу децу, али сам радила у Дому здравља, дежурала и на тај начин помагала деци која су на различите начине страдала у рату. То је страшно искуство. Људе који су виновници ратова треба суочити са таквим призорима, са страдалом децом – повређеном, осакаћеном, рањеном и мислим да би им се перспектива променила.

Шта је најлепше у Вашој каријери?

То што радим са децом. Много ме радује рад са младима. Деца и млади су често сами јер родитељи много раде. Онда дођу и у године кад је лакше поверити се некоме другом, него родитељима. Зато су ту лекари и уживам да им помажем и у том смислу. Одушевили су ме ваши седмаци питањима који су нам поставили у дружењу са нама. То је било такво богатство интересовања да смо само на делић питања успели да одговоримо. Са младима вреди и треба радити. То је улагање које се увек исплати.

Разговор водиле:

Ана Бабић, Марта Вучићевић, Милица Газибара, Јована Гавриловић 5/1

Спортско - музичко поподне у Руђеру

У четвртак 19. децембра у Основној школи „Руђер Бошковић“ организовно је спортско-музичко поподне.

За ученике старијих разреда организовани су спортски турнири, а за ученике млађих разреда музички квиз и такмичење игре без граница. Ово спортско такмичење одиграло се у малом балону, а ђаци су се надметали у три интересантне игре под називом освајање планете Вере, палата правде и морепловци.

Милица Газибара 5/1

Новогодишњи шоу програм

Ученици Основне школе „Руђер Бошковић“ приредили су 23.12.2013.г. новогодишњи шоу програм у школском ресторану.

Ученици 3/2, предвођени учитељицом Аном Ивановић извели су представу „Успавана лепотица“, а у програму су учествовали и полазници драмске секције, хор и школски бенд.

Ана Бабић 5/1

Здравствена едукација

Предавање на тему Пубертет реализовано је 18.03.2014.год. Предавач је била висока струковна сестра Снежана Шилкић. Ученици 5. разреда су имали прилику да допуне своје знање, упознају се са физичким и психичким променама које се дешавају у том периоду, поставе питања и добију стручне одговоре на њих. Заинтересованост ученика за ову тему је била веома велика.

19.03.2014.год. реализована је трибина на тему Психоактивне супстанце.

Гост др Вера Вујовић је одговарала на постављена питања ученика 7. разреда. Питања су била веома интересантна, а сви ученици су активно учествовали у њиховом креирању.

Елла Крмпотић 8/1

Дружење другака са Весном Алексић

У среду, 5.3.2014.г., гост наше школе била је Весна Алексић, писац бројних књига за децу. Са ученицима 2. разреда је имала диван сусрет. Говорила им је о својим новим књигама, а ученици су показали илустрације ликова из прочитаних књига и на занимљив, скривен начин говорили о јунацима прича.

Ана Бабић 5/1

Тријумф нашег часописа

Лист ученика Основне школе „Бачки Кутак“ је по трећи пут освојио прву награду на конкурс за најбоље часописе и листове основних школа у Србији.

Награду су примиле 16. јануара 2014. године, у Сали хероја Филолошког факултета, Елла Крмпотић 8/1, главни и одговорни уредник Бачког кутка, и Весна Луковић, менторка главног и одговорног уредника часописа.

Марија Милић 8/1

Нашу школу посетио је Деда Мраз 27.12.2013.г. и донео деци пуне џакове слаткиша, музике и доброг расположења.

Сви смо се добро забавили и прославили почетак распуста. Растали смо се са осмехом и најлепшим жељама за Нову годину и предстојеће празнике.

Милица Газибара 5/1

Свети Сава

Прославили смо школску славу Светог Саву и ове године. Хор је, као и сваке године, химном отворио свечаност, а након веома интересантног програма уследила је додела традиционалних светосавских награда. Награде су добили они који су били најуспешнији ученици.

Софија Шашић 8/1

ДРУЖЕЊА СА РОДИТЕЉИМА

Успавана лепотица

Уторак, 11. фебруара, ученици 3/2 су заједно са хором, плесном групом и оркестром, одиграли представу „Успавана лепотица“.

Након успешне премијере представе коју су ученици извели у склопу обележавања новогодишњег празника, изведена је реприза за родитеље поменутог одељења.

Ана Бабић 5/1

Дан заљубљених

И наши најмлађи ученици су у школи 14.2.2014.г. обележили Дан заљубљених. Својим радовима и порукама, успели су на најлепши начин да поклоне своју љубав и пажњу.

Елла Крмпотић 8/1

Финално такмичење манифестације „Дани урбане уметности“ одржано је 11.4.2014. године. Након елиминационих фаза, места у финалу, ове наше, сада већ традиционалне манифестације, било је за најбоље међу најбољима. Уживали смо у заједничким тренуцима, све док на ред није дошло проглашење победника. Није било лако. Чланови актива уметности наше школе, донели су следећу одлуку. Овогодишњу награду за најбољи уметнички рад, поделили су ученик 8/1 Марко Милошевић Марко и две ученице из Гимназије. Треће место освојили су упорни, симпатични момци седмог разреда Сергеј Петровић и Федор Дугалић. Најмлађи финалисти, ученице петог разреда, освојиле су специјалну награду.

Маја Милошевић 7/1

Дружење с родитељима 2/2

У потреби да покажу своје уметничко-глумачке таленте ученици 2/2 извели су представу „Плава боја снега“ 4.4.2014.г.

Родитељи су уживали у доживљајима принцезе Хризантеме и хировитог краља Караслава.

Запажену улогу су имале дворске даме које су родитељима измамиле осмехе.

Дружење с родитељима 4/1

Дружење са родитељима ученика 4/1 одржано је 4.4.2014.г.

Ученици су извели два драмска текста, обрађивана на часовима српског језика.

„Чик да погодите због чега су се посвађала два златна брата“, Добрице Ерића и „Подела улога“, Гвида Тартаље. Марио Јовановић је одсвирао „Први валцер“ на акустичној гитари, а група ученика извела „Разговоре о пријатељству“, са часова одељењске заједнице.

И, за крај – Cup song.

Ана Бабић 5/1

Дружење најмлађих са родитељима

Ученици К1, заједно са својим родитељима, поздравили су 21.03.2014.г. најлепше годишње доба, пролеће.

Шалјивим текстовима, пробудили су успаване животиње и измамиле осмехе. Као што стихови кажују „Кад се мале руке сложе, све се може, све се може“, уз помоћ својих најдражих, у креативној радионици, направили су најлепше лептире.

Анђела Лолић 8/1

У понедељак, 14.04.2014. године, у нашој школи одржан је и трећи Руђеров фест. У жељи да увек будемо бољи и другачији и ове године, осим традиционалних штандова, спремили смо низ изненађења и новина.

Упознали смо се са великим именима

научника попут Галилеа Галилеја, Ајзак Нјутна, сликарима Салвадором Далијем, Паблом Пикасом, Леонардом да Винчијем, звучним именом музичке уметности Волфгангом Амадеусом Моцартом или једним од највећих имена светске драматургије Вилеомом Шекспиром.

Уживали смо у експериментима из свих научних области - физике, хемије и биологије. Показали смо наше изложбене радове од рециклираних материјала, које су израђивали ученици у оквиру еколошке секције.

На штанду народне традиције подсетили смо се на историју и обичаје нашег народа.

А када смо толико тога видели и научили, уживали смо у набављању обруча, терању точка и трци у џаковима.

Веома смо поносни на промоцију свог првог зборника дечијег стваралаштва јер то је само малени део богате ризнице које је преточена у прву књигу под називом „Наша прича“. За добру атмосферу на Руђеровом фестивалу побринуо се школски бенд.

Петар Радојевић 8/2

Први пут у лабораторији

У лабораторији хемијског кабинета ученици 1/1 имали су 4.03. 2014.г. прилику да присуствују извођењу разноврсних експеримената. Сарадња учитељице са наставником хемије Весном Нововић била је вишеструко корисна. Очигледност у настави је веома битна код деце овог узраста, па самим тим је ово, можда, пут ка развијању односа и љубави према науци. Мали научници су били одушевљени! Наставићемо своје научно путовање ускоро...

Милица Газибара 5/1

Спортско-забавно-едукативни дан у „Руђеру“ У петак, 28.2. у нашој школи је био веома необичан радни дан. Ученици су се такмичили у различитим спортским дисциплинама, учествовали у потрази за благом, присуствовали експериментима

из биологије и хемије, а поједини су се спремали за предстојећа такмичења из математике, српског језика, физике, историје и географије.

Богдан Томић 6/1

Мислило се на Мислиши

У „Руђеру“ су 13.4.2014.г. многи мислили на „Мислиши“! И основци и гимназијалци, који су се одважили да се такмиче у области математике јуче су у просторијама Гимназије дали све од себе.

Чекамо резултате...

Ученици наше школе постигли су одличне резултате, али неки су се више истакли од других. Ученик другог разреда Лука Јанковић је освојио трећу награду, а ученици трећег разреда Јана Карановић и Михаило Џаковић су добили похвалу, док је Миа Трифуновић добила прву награду освојивши свих 100 поена. Ученица четвртог разреда Тара Радак је освојила трећу награду. Међу ученицима старијих разреда Милан Булајић је освојио похвалу. Веома смо поносни на све учеснике!

Јована Пуповац 8/1

ПРВОАПРИЛСКА ШАЛА

Светски дан шале слави се 1. априла сваке године. Тог дана сви настоје да се нашале са својим другарима и најближима. При томе, ако их преваре изговарају оно неизбежно „априлилили“.

Ове године мене је својом шалом преварио мој друг Ђоле који ми је рекао да му је огромно дрво из парка пало на кућу. Био сам у неверици, али ми је убрзо рекао „априлилили“. Ипак ме је тог дана највише насмејала моја другарица Тамара. На часу хемије наставник ју је питао да ли је урадила домаћи, Тамара је као из топа одговорила: „Да, наставниче!“ „Дај да видим“, рече наставник са одушевљењем. Тада је Тамара изговорила то чувено „априлилили“, упирући прстом у наставника. У целом разреду се проломио смех. Наставник баш и није био одушевљен шалом, али ми смо се слатко насмејали.

Ја мислим да смех лечи и да никоме неће нашкодити ако се опусти и насмеје па макар и на свој рачун.

Богдан Вуковић 5/2

Првоаприлска шала

Први април... у свету познатији као дан шале. У целом свету се обележава као дан шале, па тако и код нас.

Било је то једно дивно „уторачко“ јутро када сам се сетио да могу да се нашалим са својим другом Богданом. Прво нисам имао идеју како да се нашалим, али сам се после досетио великог дрвета поред своје куће и осмислио да ћу да кажем да је то дрво пало на моју кућу. Имао сам среће да је он поверовао и био је у чуду. Говорио је да не верује, постављао разна питања и колутао очима. Друга деца из превоза су, такође, почела да запитују. После неколико минута досадило ми је да се шалим са њима, па сам им рекао да сам их преварио и изговорио оно чувено „апри-ли-ли-ли“. Сви су почели да се смеју и да говоре да ће ми вратити следеће године.

То је била једна од мојих бољих шала за први април. Надам се да ћу успети и наредних година да осмислим добре шале.

Ђорђе Велиčkовић 5/2

Богдан 5/2

Моја мама

У породици сам окружен особама које ме воле и које ја волим. На посебан начин издвајам своју маму Весну. Она је врхунски спортиста. Игра одбојку од раног детињства, храбра је, прави вођа екипе и воли да побеђује. Тренутно игра у Турској.

Висока је, кратке косе боје бисера, има веселе зелене очи и пуне усне. Увек је насмејана и воли да се шали, поготово са мном. Лепо се облачи, некад елегантно, а некад носи спортску гардеробу, модерна је. Поред свих обавеза које има, моја мама увек одвоји време за игру, шетњу и куповину са мном. Повремено ми помаже у учењу и домаћим задацима и никад јој ништа није тешко. Дружељубива је и увек спремна да помогне.

Много је волим јер ми пружа љубав, заштиту и сигурност. Иако је доста далеко, труди се да попуни тренутну празнину на све начине и даје ми велику подршку да што лакше пребродим разне препреке. Зато ћу је увек волети и изнад свега поштовати јер све решава договором и труди се да ме разуме у свакој ситуацији.

Никола Ђуришић 4/2

Леа Богдановић 5/1

Марија Живановић 5/2

Најгоре је, ипак, код своје куће

За време ускршњег распуста читао сам књигу Ефраима Кишона „Код куће је најгоре“. Читајући књигу, схватио сам да се сличне ствари дешавају и у мом животу.

Сваког лета у мојој кући се дешавају рестаурације, кречење, фарбање, мењање намештаја... Некако ми се чини као да моји родитељи никад нису задовољни са изгледом наше куће и стално имају потребу за променом. Тако је једног кишног јунског викенда моја мама одлучила да промени кров. „Некако ми се не свиђа нијанса крова кад у њега бије сунце, много је црвен“, рекла је. Пошто се мој тата, као и увек, сложио са том идејом целу ноћ сам провео без крова над главом. Сутрадан све је било поплављено. Вода која се накупила током ноћи спрала је свеже окречене зидове. Мама и тата су то искористили како би префарбали зидове у крем боју. После кречења мама је установила да плава боја врата никако не иде уз крем боју зидова, а ја, пошто више нисам могао да поднесем стално реновирање, побегао сам код друга. Када сам се вратио уместо куће стајала је мала бела цедуља на којој јеписало „Одлучили смо да кућу изнова изградимо, чекамоте у Лондону.“

П.С. Иза ове цедуље налази се карта за Лондон, С љубављу, мама и тата.

Већина људи би у закључку написала да и поред свих мана код куће није толико лоше, али ја то не могу, јер више немам кућу.

Федор Дугалић 7/2

Прижељкујем ову страницу у свом
дневнику
19.7.2018.г.

Петар Поповић 5/1

Драги дневниче,
Толико дуго већ желим да ми се ово оствари и да
ти поверим овај тренутак. Ево ме седим у својој
новој соби, на кревету и први пут ти одаваде
пишем. Сунце сија, чују се птице, људи су напољу
у купаћим костимима са коктелима у рукама,
сунчају се и уживају у врелим летњим данима.
Вриска деце чује се кроз отворен прозор. А ја,
ја седим овде, у стану и први пут у животу осећам
се потпуно слободно. Имам још око месец дана
да уживам и припремим се за почетак нове
школске године, школске године у Мајамију. Да,
ја Елеонора завршићу школску годину у Мајамију.
И ако мислиш да је то све, не, потресио си. Са
мном је нико други до моја најбоља другарица.
Ах, да само знаш колико сам срећна. Нас две
сасвим саме, са станом у самом центру града
и пред нама стоји читава година. Зар ти ово не
звучи као сан сваке девојке? Вероватно се сада
питаш како то да ништа раније нисам помињала
теби када ти се веома редовно поверавам, е,
па била је тајна, крила сам од свих па и од тебе.
Заправо хтела сам да те изненадим. Требало
је доста труда и припрема, дошле смо овде као
ученици на размени. Плашиле смо се да ће
нас убацити у неку лошу школу, али наш труд и
добре оцене из ранијих година исплатили су се.
Упале смо у једну од бољих. Ах, ово звучи тако
нестварно, једноставно сам превише захвална
за ово. „Елааа“, глас моје најбоље другарице
одзвања ходником, „треба да кренемо!“. Упс,
потпуно сам се занела. „Долазим“, одговарам ја.
Идемо у обилазак града и на плажу.
Па, драги дневниче, видимо се ускоро!

Елеонора Бакоч 7/1

Прижељкујем ову страницу у свом
дневнику

Драги дневниче, 5.10.2130.г.
Данас ми је 130. рођендан и мој праунук ми је
купио најбољи поклон. То је била временска
машина. Пошто сам још млад, отићи ћу у
будућност да видим шта ћу радити у пензији.
Драги дневниче, 7.10.2130.г.
Одлучио сам да никад нећу отићи у пензију. То
је тако досадно, људи онда постају лењи и имају
превише слободног времена. Кад сам видео
како је досадно у будућности, вратио сам се у
школско доба. Сео сам поред себе, радио сам
писмени задатак. Лепо сам га урадио и добио
пет.

Драги дневниче, 10.10.2130.г.
Како је било забавно у прошлости, а сад ти
пишем из раја зато што ми се временска машина
покувала и убила ме. Овде у рају ми је лепо и
што је још боље, никад нећу отићи у пензију.

Милан Мрдељић 7/1

Не знам како ово да ти кажем

Не знам како ово да ти саопштим, десило се сасвим случајно, стварно, али стварно ми је много жао.

Оно јутро, сигурно се сећаш, прошле суботе, била сам код тебе и чекале смо пакет. Поштар је напокон позвонио на врата. Гледала сам те како узбуђено трчиш ка њима, ово си чекала већ толико дуго. Дотрчала си до мене, након што си платила и затворила врата, и рекла ми како желиш да га заједно отворимо. Наравно, пристала сам. Када смо скинуле поклопац, остала сам без речи. Унутра се налазила прелепа ваза, украшена драгим камењем, стара преко сто година. Из твоје раније приче сетила сам се да је припадала твојој прабаби. Дуго си се расправљала са својим рођакама које су је такође хтеле, али су оне, напокон, попустиле и одлучиле да ти је пошаљу. Била сам тако срећна због тебе, а сада, ево, седим овде тужнија него икада и пишем ти ово. Отпутовала си у понедељак.. Зато сам тог дана, пре него што си се вратила, дошла да ти оставим књиге са обележеним лекцијама које смо радили док си била на путовању. Кренула сам да оставим гомилу књига на твој сто када је она са врха исклизнула и пала на сто. Чула сам ломљаву и знала сам, знала сам шта сам урадила. Полако сам померила књигу и уследала управо оно што сам и очекивала. Стотине комадића вазе твоје прабабе лежали су на столу. Сузе су ми кренуле саме од себе, нисам могла да верујем. „Враћаш се сутра“, било је прво што сам помислила, „немам времена да било шта урадим.“ Зато сам одлучила да ти ово напишем.

Знам да ћеш сутра, док ово будеш читала, бити много љута и тужна, и треба да будеш, али само хоћу да знаш да ми је стварно жао и да бих све дала да се ово није десило.

Елеонора Бакоч 7/1

То сам ја

Анастасија
Божовић 5/1

Одувек сам се питао зашто су људи рођени такви какви јесу? Зашто смо сви различити? Ја мислим да нико није случајно рођен. Нисам ни ја изузетак.

Од малена сам био лењ. Причали су ми да ми је бабица увек подизала главу, али мене то није занимало, ја бих је спустио и терао по своме. Дошло је време да кренем у вртић. Мама се није могла да се помири са тим, а тата је једва дочекао. У почетку и нисам био баш срећан. Бунио сам се и негодовао, али сам се брзо навикао. Нормално је да сам се одмах заљубио или је то барем мени нормално. Упознао сам много другара. Као познати гурман још од малих ногу, највише сам волео да одем код баке и деке у Крушевац, на нови режим исхране. То ни за шта на свету не бих пропустио. Мама и тата су ми се растали, а ја се нисам претерано потресао. Вероватно сам био мали, па ми то није тешко пало. Све сам желео да пробам, кренуо сам на џудо, пливање и тенис. Најбољи друг ми је био ујак, испуњавао је све моје жеље. Играо се са мном шта год ми је пало на памет. Пред школу се десила вероватно најсрећнија година за моју породицу. Дека је оздравио и изашао из болнице, мама се удала и живи срећно са мном и Владом. Кренуо сам у школу и тек тада схватио колико је вртић добар. Нашао сам фино друштво и добио најбољу учитељицу. Брзо су нам се склопиле коцкице у глави и схватили смо шта нас чека. Ту сам се два, три пута заљубио, направио по неку глупост, у мору одличних оцена добио сам и по неку лошију од петице. У школи сам научио много нових ствари. Сада су наступили мало узбудљивији дани. Кренуо је ваљда пубертет. То вам је као пакет три у један – заљубиш се, стекнеш друштво и постанеш старији.

Ето то сам ја! Не можете бирати како ћете се родити, какве ћете имати родитеље, али можете да одлучите да будете срећни и задовољни оним што имате.

Милош Крстић 6/

На крају четвртог разреда

Први пут када сам закорачила у нашу школу знала сам да ћу се овде лако снаћи и упознати много другара, јер су ме наставници дивно дочекали.

Школа је у мени пробудила интересовања за различите хобије, упознала ме са интересантним стварима у животу и реалношћу. Правила сам много несташлука, али после сваког сам се покајала. У школи највише волим часове ликовног васпитања и веронауке. На тим часовима сам се осећала радосно и узбуђено. На одмору смо се јурили, причали вицеве и делили искуства. На рекреативним наставама смо смо обилазили знаменитости околине и учили да будемо самостални. У школи се организују посете позориштима, биоскопима, музејима и учествујемо у различитим активностима.

На крају четвртог разреда сећаћу се свих дивних тренутака, успона али и падова. Ових пет година проведених у ОШ“ Руђер Бошковић“ били су најлепши тренуци мог живота. Само сам тужна што су тако брзо прошли и одлетели у небеса.

Јулијана Петровић 4/2

Особа којој се дивим

Рафаел Надал има двадесет седам година. Рођен је на Мајорци и најбољи је тенисер света. Висок је сто осамдесет седам центиметра и има дугу црну косу.

Сваки меч игра са највише енергије што је јединствено у мушком тенису. Колико се зноји, током меча мења неколико мајица. Никада га нисам видео да баца рекет, али се радује после сваког доброт поена који је добио узвикујући реч „ вамос“. На изјавама се умерено односи према противницима и никада их не понижава. Он је веома сујеверан. Када излази на терен никада не гази линије, флашице воде увек стоје на одређеном месту и има посебан ритуал пре сваког сервиса, а те ритуале не користи само на мечу, већ и у животу. Одушевљава га сваки освојени турнир. Занимљиво је што је деснорук, а игра левом руком. Тренер му је стриц Тони. Рекордер је по броју освојених турнира из мастерс серије и најбољи је тенисер свих времена на шљаци. После пораза, дигнуте главе одлази са терена и има снаге да се

потпише обожаваоцима, али је онда повучен у интервјуима.

Од кад сам га видео, стално пратим његове резултате у тенису. Волео бих да, када порастем, постанем одличан тенисер као што је сада он.

Марко Јовановић 4/2

група ученика

Особа којој се дивим

Личност којој се дивим је мој најстари брат Михајло. Он има седамнаест година. Михајло је завршио енглеску школу на Новом Београду.

Мој брат има браон очи, смеђу косу, беле зубе, висок је и крупан. Михајло се добро сналази у новим животним ситуацијама, а посебно када се уписао на колеџ. Михајло уме да буде строг, када је љут и нервозан, а уме да буде и добар када је одморан и наспава. Он има добре односе са друштвом јер је дружељубив. Обрадује се поклоном који добије од породице и другова, али највише се обрадује мом загрљају. Њега обично погоди када кажем нешто непромишљено. Ми проводимо време заједно у шетњи и када играмо фудбал.

Ја се Михајлу дивим јер може да ради много ствари у исто време, помаже другима у невољи и што увек нађе време за мене.

Павле Драјер 4/2

Особа коју ћу памтити

Од када сам угледао овај свет и упознао своју породицу, особа коју ћу памтити је моја бака. Она се зове Радмила, а сви је зову Рада. Она има плаву косу и плаве очи као небо.

Уз моју баку сам одрастао и многе поуке и

вредности живота сам научио од ње. Она је нежна и пожртвована, веома храбра и истрајна. Она се труди да сваки посао уради најбоље. Бака ме учи, саветује и мази, а понекад ме изгнати када баш нисам добар. Припрема мојој породици и мени веома укусна јела и труди се да нам угоди. Моја бака је за мене посебна не само због својих врлина и поука, већ и што је увек имала време за мене.

Стефан Поповић 4/2

И ја имам плаву звезду

Моје небо светли јер на њему има много сјајних тачака које ме чекају. Треба изабрати праву и кренути ка њој. Мислим да сам своју угледао и да газим без грешке правим путем.

Пре тачно дванаест година у октобру, када сам се родио, један српски репрезентативац ми је посветио два гола. Јасно је да је он тада упалио плави пламен моје звезде. Од када знам за себе волим фудбал. Почео сам да тренирам са седам година и од тада се мој живот променио. Моји дани су испуњени тренинзима и утакмицама које не пропуштам. Не обраћам пажњу ни на какве временске непогоде. Снег, киша, ветар мени никада не представљају проблем. Сваког дана на терену ја доживљавам победе и поразе. То ме чини јачим, издржљивијим и спремнијим за одрастање и препреке које оно доноси. Знам да ме спорт усмерава да будем добар човек и добар друг. А то је најважније.

Ја себе не видим ни на једном другом путу. За мене не постоји план Б, јер фудбал је живот све друго су ситнице.

Урош Шејић 6/1

Дејана Јовичић 5/2

Музика слуха је музика духа

Музика је саставни део наших живота и многи људи попут мене, не могу да замисле овај живот без ње.

Многи људи не схватају колики је значај музика придобила у нашим животима. Музика се полако почела развијати од њеног открића и верно нас пратила током целе историје човечанства, као што ће нас и даље пратити. Да ли вам се некада десило да када немате инспирацију за неки рад једноставно упалите музику и од првог тона те песме, или композиције, ваша машта, као да је процветала и одједном немате никаквих проблема са вашим расположењем? Ако вам се ово некада догодило, а ви нисте никада покушали да радите уз музику, мислим да сте веома погрешили, јер музика буди вашу машту, и развија ваше могућности за рад. Верујте ми, много ће вам помоћи, јер ја то управо радим. Шта музика уствари значи нама људима и зашто је толико значајна? Да ли сте се некада ово упитали? Ако ви нисте, ја јесам, јер мени је музика храна за душу. Док сам била мала ја то нисам схватала, и нисам размишљала о музици, као што сада размишљам. Баш због тога што толико волим музику, ја сам одлучила да кренем да свирам неки инструмент. Мој избор пао је на тамбурицу. Научно је доказано да је музика повезана са математиком и исто тако и са другим наукама. Сви воле музику, од нас људи, па све до животиња. Већ сам рекла да свирам тамбурицу, и да сам се одлучила да свирам неки инструмент због тога што желим да љубав коју гајим према музици пренесем и на остале особе. Сва негативна енергија која се скупља у мени, када узмем тамбурицу у руке, као да одједном нестане. Исто тако је и са свим могућим осећањима који су присутни током наступа. Та осећања су заиста невероватна и поред треме, која углавном преовладава, ја се осећам предивно док свирам. Када знате да неке ваша музика годи ви се трудите да ваша музичка умећа још више унапредите, и да тежите ка томе да још више времена проведете вежбајући.

Музика је та која нас оплеменењује, музика је та која чини да се осећамо добро, музика је та која нам помаже у нашем менталном развоју, музика је та која нам помаже да изградимо наш укус, музика је та која нам помаже да будемо успешни и познати, музика је та која нам помаже да будемо повезани са свим људима на овој планети. Једноставно музика слуха је музика духа!

Степа Заграђанин 7/2

Пера као доктор

Лица: Пера, Ана

(Анина соба, као код лекара. Ана и Пера седе на две мале столице)

Ана: Ох, докторе, молим Вас помозите ми! Лутка ми је болесна.

Пера: (опипава лутку) Хм, да, да, видим.

Ана: (ужурбано и забринуто): Да ли је лоше? Шта да радим?

Пера: Не, не брините се, драга моја госпођо, све ће бити у реду!

Ана: Уф, добро је.

Пера: Јој или није! Сва је врела!

Ана: Значи лоше је...

Пера: Да, бојим се да јесте!

Ана: (држи се за главу) Оооој шта да радим?

Пера: Ево, сада ћу вам донети лекове, госпођо. (Изази са сцене и враћа се са бочицом лека).

Лек јој давајте редовно ујутро и увече.

Ана: У реду, докторе Перо.

Пера: Ако се нешто лоше деси, одмах дођите код мене.

Ана: Добро и једно велико хвала, докторе Перо. Довиђења.

Пера: Довиђења госпођо.

(Ана одлази са сцене, а доктор јој маше)

(Завеса)

Милица Јакшић 2/2

Ђорђе Марсенић 5/1

Растајемо се

„Растајемо се, растајемо
и страшно дугим корацима
журимо у свет“

Мирослав Антић

Све има почетак и све има крај. Све што почне мора и да се заврши. То је неизбежно правило које се јавља свуда и за које свако понекад пожели да и није тако неизбежно. Када читамо неку добру књигу, једва чекамо да чујемо крај и, кад дођемо до њега, буде нам мало жао што смо прочитали књигу. Или, када гледамо неки добар филм, све време нас занима како ће се завршити, а опет нам онда буде мало жао када се заврши пошто смо могли још да гледамо. И тако је и са распустима, спавањем до поднева, празницима, кесицама пуним бомбона, одмарањем, дружењем са пријатељима, свему томе дође крај иако ми то не хелимо.

Тако је и са школом.

Осим што ту једва чекамо крај.

Свако од нас завршава школу за мање од месец дана, а и даље изгледа као да јој никад неће доћи крај. Али када дође, бићемо срећни, опуштени, све док се не вратимо у стварни свет и опет постанемо нервозни због завршних испита. Али онда опет дође још један од хиљаду крајева и ми опет постанемо срећни и опуштени. Дошао је крај нашем осмогодишњем (м)учењу. Све док, наравно, не почне школа опет.

Али, тај крај је у ствари почетак нашег растанка. Не верујем да ће ми баш сви недостајати, али ми је ипак мало жао што нећу више седети поред другарица на часу, што нећу моћи да слушам њихове приче и шале, њихова питања и одговоре, то што их нећу више виђати сваки дан. Ми се растајемо, то је чињеница. Неки од нас се неће више никада видети, неки од нас можда неће остати тако блиски пријатељи. Свако од нас ће поћи својим путем, и док се неким путевима буду и укрштали, неке ће њихови путеви водити на север док ће друге на југ.

Чињеница је да ћемо ми да одрастемо једног дана. И наши завршеци и почеци су само део тога. Али, само зато што су нам почеци негде исти, то не значи да ће нам и крајеви бити. Растајемо се, упознајемо нове људе, затим се растајемо и са њима и све тако док не дођемо до нашег сталног одредишта. Све нас у исти свет воде различити снови и идеје.

Али, као и возња тунелом, светло на крају тунела је наше последње одредиште. Ипак, да ли понекад пожелите да успорите возњу? Понекад је пут добар колико и одредиште.

Шта ми све школа пружа

Да ли бих био овакав „паметњаковић“ да нема школе? Школа нам омогућава да научимо мноштво различитих ствари, али од нас самих зависи колико ћемо и како то искористити.

У зависности од дешавања и садржаја у школи, мени је школа занимљива или незанимљива. Волим слободне активности, али и неке појмове из различитих наука. Школа нас учи о свету око нас, лепом понашању и историји човечанства, како бисмо касније постали вредни и паметни људи. Стекао сам много другара што ми је веома драго јер ми пријатељи много значе. Школа ми пружа образовање са којим могу да идем на факултет. То ми је веома важно јер бих волео да будем успешан у животу, а без образовања је то бесмислено. Школа ме је научила свему што за сада знам, али имам још много да научим. Без школе? Шта би било без школе? Можда бисмо и даље живели у мраку или мислили да је земља равна плоча. То би било много тужно и без обзира што ми је понекад тешко и не да ми се да учим, срећан сам што идем у школу.

Шта ми све школа пружа

Радо се сећам времена када ми је једини посао била игра. Памтим јунаке свога детињства – Ивицу и Марицу, Супермена и Бетмена. Сећам се да сам веровао да се од лажи криви нос и да од кафе расте реп. Тада сам мешао јуче и сутра.

Полазак у школу је прекинуо моје безбрижно и срећно детињство. Учитељица је постала наша друга мама, а школа други дом. Тада смо били само томила збуњене и радознале дечурлије, а касније смо постали сложна дружина, увек спремна за нова знања, али и нове несташлуке. Школа ми је омогућила да научим да читам пишем и рачунам. Моје јунаке из бајки и цртаних филмова заменили су нови ликови из лектире – Николетина Бурсаћ, Том Сојер, Марко Краљевић... Сусрео сам се са Бетовеном и Бахом. Школа ме је упознала са настанком света. Омогућила ми је да сазнам како су настале, развијале се и мењале државе, њихове културе, како су настајала и пропадала велика царства. Сазнао сам како је текао развој живих бића од амебе до човека. Схватио сам да је Земља округла и да се окреће око Сунца. Научио сам да је најмногољуднија држава Кина, а највећи вулкан на Хавајима. У школи сам проширио своја интересовања. Оно што школу чини још дражом су дружења из којих су изникле и прве симпатије. Упознао сам много другова

и другарица, много различитих карактера. Научио сам да разликујем добро од лошег. Увек ћу се радо сећати наших екскурзија и излета.

Будуће школовање ће ми проширити знања. Нека пријатељства ће се продубити, а нека угасити. Пролазићемо кроз нове авантуре, а многе симпатије ће се претворити у праве љубави.

Милош Крстић 6/1

Дали радионица

САЛВАДОР ДАЛИ

Чудесне скулптуре, слике, фигуре,
четкицама прави.

Његове слике воле чак и мрави.
Велике луцкасте бркове има он,
и зна за бонтон.

Џентлмен је прави,
и слика по триви.

Има музеј свој,
и идол је мој.

Има жену Галу,
и чаробну четкицу малу.

На ТВ-у је био,
и слике радио.

Родио се у мају,
и живео у рају.

Мало је необичан био,
и обожавао је Рио.

Шпанија је његов дом,
и правио је сликарски лом.
Био је вајар, сликар, сценограф...
А понекад и кореограф.

Софија Јеловац, Јована Јанковић,
Наталија Томић 3/2

Чуо сам
Доротеја Улојан Ђујал
Чуо сам како она ме зове
Чуо сам како она ме зове
Чуо сам како она ме зове
и како она ме зове
Чуо сам како она ме зове
и како она ме зове

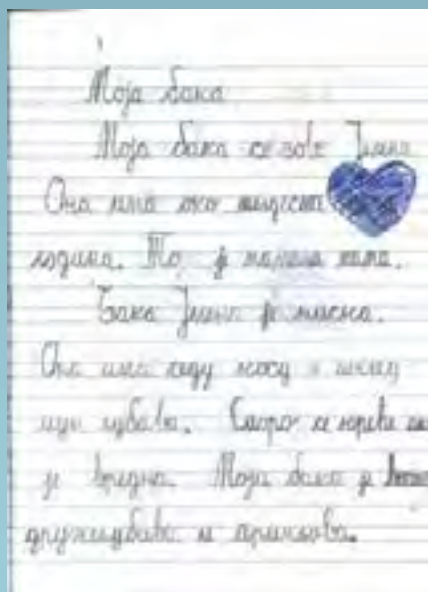
Доротеја С

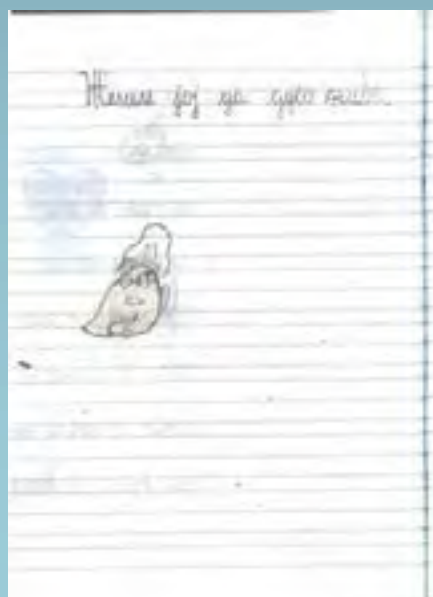
Јоца

Чуо сам
Доротеја
Чуо сам како она ме зове
Чуо сам како она ме зове
Чуо сам како она ме зове
и како она ме зове
Чуо сам како она ме зове
и како она ме зове

Ева

Јефим

Doktor na tri sprata
 Lupa, doktor Jan, Lupa
 zaboravlja stola.
 Lupa selakon, doktor se
 jeđa.
 Doktor: Kula
 Lupa: Lupa bolešila
 Doktor: Doci da po
 pregledam.
 Lupa: Kula da vas
 pilam još, ređo da mi
 kula bolio noću bio
 doh.
 Doktor: To bi vas

Lupa: Doktor a la bi drug
 i Lupa sprat.
 Doktor: Kula to je alomga
 Lupa: To je kula fa.
 KULA KAPITOL

Клара

Реља Карановић

Kakav je moj ratni borbeni
 Kraj prirode i savršenost
 Nijedni je zbilja! Vrijeme
 prošlo je i prirode je borbeni
 na! Borbeni su bili u vrijeme
 lansiranja. Vrijeme su ljudi
 srozdava. Vrijeme su mi vani
 feni u jeo još mi je prirode
 de. Kakav je moj ratni i

moj borbeni! Eto, da se mi
 bor prirode borbeni lansirani u
 prirode, prirode bi mi je mi-
 moj je moj ratni borbeni!
 Borbeni, borbeni
 Zapravo su (5) 8

 Fantastično!

Ева

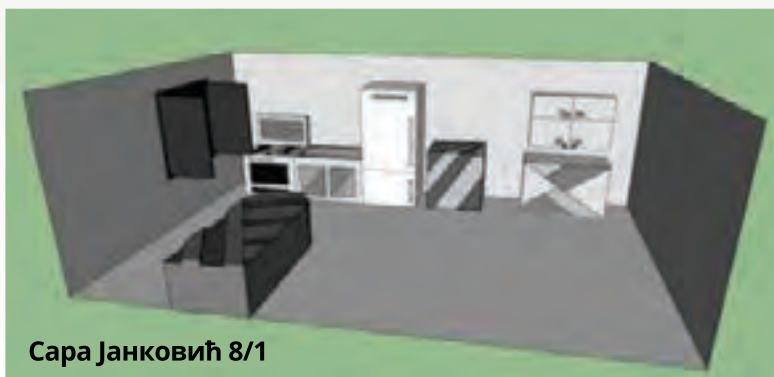

„Комп'ютерна азбука“ ученика 1/1

Радови осмака у Google SketchUp8
Тема: кухиња

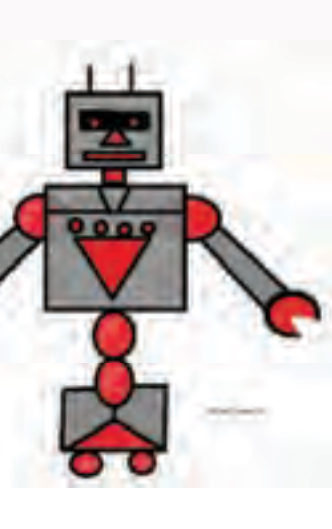
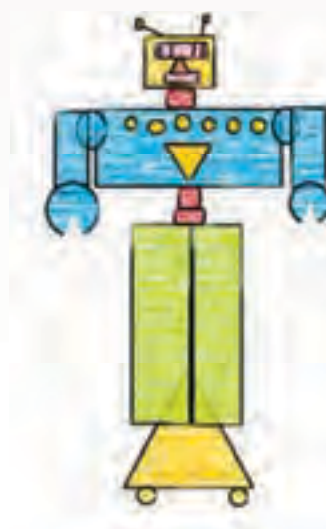
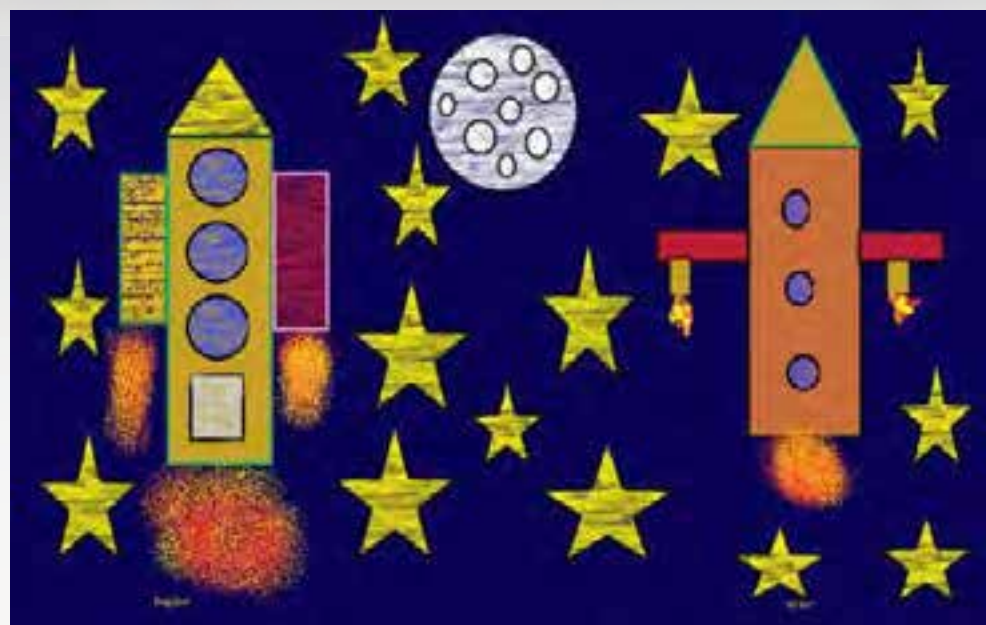
Ивана и Драгана
Лукић 8/1

Сара Јанковић 8/1

Сара Јанковић 8/1

Радови осмака:

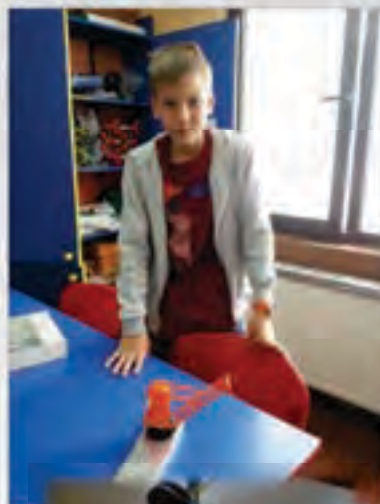
хелиоелектрана

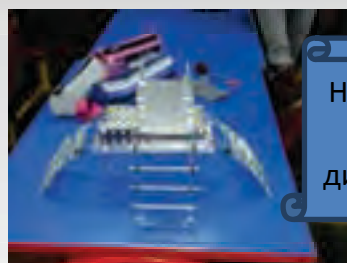
струјна кола

Радови седмака:

каишни преносници

Николин
а
дизалица

каишни преносници

Мина и Филип
мерни инструменти

Радови шестака:

Грејање на даљину 6/2

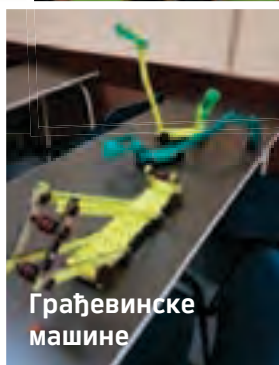
Уређење стана

Никола 6/1

соларно насеље 6/1

Грађевинске
машине

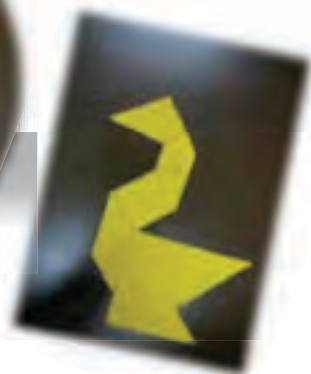
Матеја и
Андреј 6/2

Радови петака:

РЕЦИКЛАЖА

Рециклажом се постижу два циља: битна уштеда природних материјала и заштита животне средине. Решавање проблема пластичног отпада се најчешће завршава његовим одлагањем на депоније. Овај отпад заузима велики простор и остаје трајно због немогућности разградње под утицајем атмосферских услова. Показали смо како рециклажа може бити и занимљива, па смо од флаша направили шаховске фигуре .

ТАНГРАМ

Танграм је једна од најстаријих и најпознатијих слагалица. Та математичка загонетка састоји се од седам стандардних делова, од којих се слажу слике различитих објеката.

Игра је из Кине стигла у Европу и Америку почетком 19. века. Прецизна старост игре није позната, али сматра се да је старија од 3.000 година.

Основна правила која се морају поштовати:

1. Увек се мора употребити свих седам делова...
2. Делови се постављају један до другог, не смеју се преклапати...
3. По потреби се делови могу преокренути на другу страну (полеђину).

ГОСПОЂА

ПОСЛУЖИВАЊЕ

ЧАЈНИК

ГУСКА

Иако им искуство тестирања и дружење са психологом није ништа непознато, нити ново, наши најмлађи кембриџовци уживају у поновном тестирању на крају прве године учења. Разне се ту нове идеје рађају, и, неретко се психолог нађе у ситуацији да открије нешто ново о начину и функционисању света и томе како ствари, у ствари, стоје. Само она може да разуме тај свет маште и „помири“ са оним како га одрасли људи виде и доживљавају. Све „преводе“ ради уз помоћ заједничког тајног кода. Прочитајте шта је она све овог пута ново сазнала...

Данијела Андрејић, психолог школе

П: Шта би урадила кад би кроз свој прозор видела да из комшијине куће излазе густе облаци дима, а ти знаш да он није код куће?

Д: Отишла бих и извадила то из рерне да изађе дим.

Свака добра домаћица зна, да уколико нешто у кући гори, то мора да је заборављени ручак у рерни...

П: Зашто криминалце, лопове, убице шаљемо у затворе?

Д: Они желе да украду новац, а ми онда немамо шта да купимо.

Стварно су ови данашњи криминалци некултурни. Могли би да оставе и нама мало пара да имамо и ми шта да купимо!

П: Наведи ми четири земље које се граниче са Србијом.

Д: Карибе!

П: Ух, то је много далеко. Које су земље одмах чим изађеш из Србије?

Д: Знам! Копаоник.

Битно је да се сетила!

П: Зашто људи морају сваког дана да иду на посао?

Д: Да би зарадили паре за децу, да би могли да плате школарину.

Практичар. Зна како живот функционише!

П: Зашто куће имају прозоре?

Д: Да не би био мрак, ако се изгуби струја дању.

Ако се изгуби струја ноћу, онда је у реду. Прозори нам онда нису потребни.

П: На којој страни света залази сунце?

Д: У Србији!

Србија је свет!

П: Шта би урадио кад би кроз свој прозор видео да из комшијине куће излазе густе облаци дима, а ти знаш да он није код куће?

Д: Позвао бих хитну помоћ да угасе ватру.

Спасавати животе или гасити пожар – питање је сад?

П: Зашто се за израду одеће најчешће корити памук?

Д: Да би се ушио.

П: Како то мислиш?

Д: Да ушијеш кад се покида.

Мени стварно није јасно у чему је проблем да се разуме овако јасно објашњење.

П: Зашто је важно одржати дато обећање?

Д: Ако му не даш, а испунио си му, онда ће он да ти каже.

Читај: Ако си му нешто обећао, а ниси испунио, онда ће он да те каже код учитељице.

П: Колико има дана у недељи?

Д: Јел' и викенд?

П: Да.

Д: Онда 7.

Молим Вас, психоложе, да други пут будете прецизнији кад постављате овако двосмислена питања!

П: На којој страни света залази Сунце?

Д: Тамо где дође, тамо и одмори.

П: Па која је то страна света?

Д: Или десно или лево!

Све је релативно!

П: Шта ради наш желудац?

Д: Да нам се храни.

П: Можеш ли то мало боље да ми објасниш?

Д: Када једеш, онда ти се гута у грлу, па пролази кроз желудац и право низ ноге у цело тело.

Кључни појам приликом објашњења рада система органа за варење је његов најважнији део – ноге!

П: Шта би урадио кад би кроз свој прозор видео да из комшијине куће излазе густе облаци дима, а ти знаш да он није код куће?

Д: Пробудио бих га ако спава.

П: Али, знаш да он није код куће.

Д: Искључио бих дим!

Комшија, искључите дим кад спавате, угушићете се!

П: Зашто је боље давати новац Црвеном крсту, а не просјаку на улици?

Д: Тако је боље.

П: А зашто је тако боље?

Д: Ако би му дали те паре, могао би и даље да просипа те паре по улици. Зато не смемо да му дамо.

Просити, то је друго значење израза просипати паре по улици.

П: Зашто куће имају прозоре?

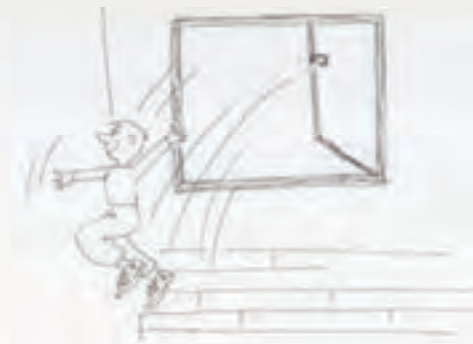
Д: Да кад је топло, отворимо прозор и изађемо мало напоље и прошетамо се...

Кад сам већ отворила прозор да се проветри, могла бих и да га прескочим и одем у једну лепу шетњу по овом дивном времену..

П: На којој страни света залази Сунце?

Д: Ако је сада зима, онда би могло да буде у Јапану.

Лети, иначе, Сунце залази на америчкој страни света...

П: Шта би урадио кад би кроз свој прозор видео да из комшијине куће излазе густе облаци дима, а ти знаш да он није код куће?

Д: Помислио бих да је пожар!

П: У реду. Шта би онда ти урадио?

Д: Позвао бих ватрогасце, пошто нема другог начина.

То је релативно. Било је и другачијих мишљења (пронаћи идеје у претходним одговорима...)

„Ја сам се на
Крстовдан одмрсио...“,
каже Матија 6/1,
(читај: омрсио)

Павле 6/1 моли
наставницу Весну да
из ормарића донесе
заборављену свеску,
враћа се без веске и
каже: „Сетио сам се, у
перници ми је?“
(читај: ранцу)

Одељењу 7/1
наставница Весна даје
истраживачке задатке
за читање књиге „Код
куће је најгоре“ Е.
Кишона. Између
осталог каже:
„Обратите пажњу како

Хотели да нешто
запише наставница
Весна се okreће ка
табли. Види да је
необрисана, погледа
редаре Мају и Луку 7/1
и каже: „Драги
Милошевићи, зашто
нисте обрисали таблу?“
„Брачне свађе,
наставнице, брачне
свађе“, објашњава
Никола.

родитељи често своју
децу приказују
бољима... „И
вишијема...“
надовезује се Филип,
звани Кањош
Мацедоновић.

Наставница Јелена
пише по табли, а Ђорђе
5/1 се жали:
„Наставнице, омета ме
Вања у раду, овај у
нераду!“

На часу српског језика
Матија 6/1 каже:
„Наставнице, могу да
певам песму?“ (читај:
рецитујем)

„Шта су урадили?“,
пита наставница
Весна Марјана 6/1.
„Затопили су га...“
(читај: потопили)

Наставница Јелена
поставља питање: „Како
се зове стилска фигура
којом се нешто или неко
преувеличава?“, а Марта
5/1, још под снажним
утицајем часа
математике, даје
одговор: „Хипотенуза“,
(читај: хипербола)

„Веома ме је дирнуо
састав. Испустио сам
сузу!“ (читај: пустио)
„Немечек је очекивао
да ће у дружини
добити повишицу“,
каже Урош 6/1. (читај:
унапређење)

Понављајући глаголе
Душан 6/2 закључује
да инфинитив глагола
УЗДИШУЋИ гласи
УЗДИШУТИ.

Видевши нову
директоркину
фризуру, Јаков 6/1
каже: „Јао, уковрцали
сте се!“ Директорка му
каже да она није
привилегована да
такоу косу има
природну као он и да
би све дала да је њена
коса увијена као
његова. „Ех, шта бих
ја дао да сам
директор!“

Матеја 6/1 пише у писменој задатку:
„...урадио сам то без поклевања...“ (читај: оклевања)

Софију 8/1 наставница Весна пита зашто се окреће: „Гледам шта ради Елла, црта ове наргине, маргине како ли се већ каже...“, даје објашњење Софија.

Док Урош 8/2 одговара историју језика, Ено му шапуће. Наставница Весна Ена прекори погледом. Урош даје тачан одговор, каже да је у питању 18. век. Међутим, наставница тражи да прецизира и каже који период у том веку. Ено јнаставицу згрануто погледа и каже: „Па, наставнице, где сам и то могао да му шапнем?!“

На питање шта је житије Алексеј 8/1 каже да је у питању врста жита.

Тумачећи поступак једног лика, ученици 6/1 кажу: „Безохрабриће се, разохрабриће се, отхрабриће се...“ (Какво језичко богатство?!)
„Да ли имам дозвољење да укључим светло?“, пита Марко Милошевић 8/1.

„Гусле су гучале...“,
каже Никша 6/1.

Софија 8/1 се правда
разредном старешини:
„Не знам, нестала ми
је из трага читанка...“

Једна од бројних
монолошких деосница
Миле
8/2: „Шта ми ради ова
оловка?! Губи ми
стрпљење!“

Наставница Весна
објашњава писање
великог слова. Павле
6/1 прискаче у помоћ
и саопштава: „Ето,
члан ван се пише
малим словом и у
имену композитора
Луиса ван Бетовена!“

Наставница Катарина
пита Уроша 6/1 који је
главни град Бугарске,
без размишљања,
врло сигурно Урош
одговара: „Марија!“
Наставница, долазећи
до даха, пита: „Каква
Марија!“ „Па, главни
град – Марија. Ааа, не,
не, Марија. Софија!
Знам да је неко
женско име!“

Стефан Ајковић V2

